

Paziņojums Nr.

Saturš

Lappuse

I Informācija

Padome

2005/C 38 E/01	2004. gada 15. novembrī Kopējā nostāja (EK) Nr. 6/2005, ko Padome pieņēmusi saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 251. pantā noteikto procedūru, nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem, un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva")	1
2005/C 38 E/02	2004. gada 15. novembrī Kopējā nostāja (EK) Nr. 7/2005, ko Padome pieņēmusi saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 251. pantā noteikto procedūru, nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes regulu, ar ko groza Padomes Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma shēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenes locekļiem, kas pārvietojas Kopienā, un (EEK) Nr. 574/72, ar kuru nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EEK) Nr. 1408/71	21
2005/C 38 E/03	2004. gada 29. novembrī Kopējā nostāja (EK) Nr. 8/2005, ko Padome pieņēmusi saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 251. pantā noteikto procedūru, nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes regulu, ar ko groza Padomes Regulu (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi	36
2005/C 38 E/04	2004. gada 29. novembrī Kopējā nostāja (EK) Nr. 9/2005, ko Padome pieņēmusi saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 251. pantā noteikto procedūru, nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu, ar ko izveido sistēmu, lai noteiktu ekodizaina prasības attiecībā uz enerģiju patērējošiem ražojumiem, un ar ko groza Padomes Direktīvu 92/42/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 96/57/EK un 2000/55/EK	45

I

(Informācija)

PADOME

KOPĒJĀ NOSTĀJA (EK) Nr. 6/2005,

ko Padome pieņēmusi 2004. gada 15. novembrī

nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes.... Direktīvu 2005/.../EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem, un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva")

(Dokuments attiecas uz EEZ)

(2005/C 38 E/01)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzi-
numu ⁽¹⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

(1) Līguma 153. panta 1. punkts un 3. panta a) apakšpunkts paredz, ka Kopienai jāveicina augsts patērētāju aizsardzības līmenis, pieņemot pasākumus saskaņā ar Līguma 95. pantu

(2) Saskaņā ar Līguma 14. panta 2. punktu iekšējais tirgus aptver telpu bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta preču un pakalpojumu brīva aprite un brīvība veikt uzņēmējdarbību. Izvērst godīgu komercpraksi telpā bez iekšējām robežām ir būtiski svarīgi, lai veicinātu pārrobežu darbību attīstību.

(3) Dalībvalstu tiesību aktos, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, ir ievērojamas atšķirības, kas var radīt būtiskus konkurences traucējumus un šķēršļus iekšējā tirgus sekmīgai darbībai. Reklāmas jomā Padomes Direktīva 84/450/EEK (1984. gada 10. septembris) par maldinošu un salīdzinošu reklāmu ⁽³⁾ paredz minimālos kritērijus tiesību aktu saskaņošanai attiecībā uz maldinošu reklāmu, bet neliedz dalībvalstīm saglabāt vai paredzēt pasākumus, kas nodrošina plašāku patērētāju tiesību aizsardzību. Tādēļ dalībvalstu noteikumi par maldinošu reklāmu būtiski atšķiras.

(4) Šīs atšķirības rada neskaidrību par to, kādas valsts noteikumi attiecas uz negodīgu komercpraksi, kas kaitē patērētāju ekonomiskajām interesēm un rada daudz šķēršļu, kuri ietekmē uzņēmējdarbību un patērētājus. Tādi šķēršļi uzņēmumiem palielina iekšējā tirgus brīvību izmantošanas izmaksas, jo īpaši, ja uzņēmumi vēlas nodarboties ar pārrobežu tirgdarbību, reklāmas kampaņām un pārdošanas veicināšanas pasākumiem. Šādi uzņēmumi arī vieš patērētājos neskaidrību par viņu tiesībām un mazina uzticību iekšējam tirgum.

(5) Nav vienādu noteikumu Kopienas līmenī, šķēršļus preču un pakalpojumu brīvai pārrobežu apritei vai brīvībai veikt uzņēmējdarbību varētu pamatot ar Eiropas Kopienas Tiesas praksi tikmēr, kamēr ar tiem paredzēts sargāt atzītus mērķus saistībā ar sabiedrības interesēm un

⁽¹⁾ OV C 108, 30.4.2004., 81. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2004. gada 20. aprīļa Atzinums (OV C 104 E, 30.4.2004.), Padomes 2004. gada 15. novembra Kopējā nostāja un Eiropas ParlamentaNostāja (vēl nav publicēta Oficiālajā Vēstnesī).

⁽³⁾ OV L 250, 19.9.1984., 17. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/55/EK (OV L 290, 23.10.1997., 18. lpp.).

tie ir samērīgi ar šiem mērķiem. Ņemot vērā Kopienas mērķus, kas izklāstīti Līguma noteikumos un sekundārajos Kopienas tiesību aktos par pārvietošanās brīvību, un saskaņā ar Komisijas komerciālo komunikāciju politiku, kā izklāstīts Komisijas paziņojumā "Papildinājums Zaļajai grāmatai par komerciālajām komunikācijām iekšējā tirgū", tādi šķēršļi būtu jālikvidē. Šos šķēršļus var likvidēt, tikai izstrādājot Kopienas līmenī vienādus noteikumus, ar ko ievieš augsta līmeņa patērētāju aizsardzību, un Kopienas līmenī noskaidrojot dažus juridiskus jēdzienus, ciktāl tas vajadzīgs netraucētai iekšējā tirgus darbībai un lai atbilstu juridiskās noteiktības prasībai.

(6) Tādēļ ar šo direktīvu tuvina dalībvalstu tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, tostarp negodīgu reklāmu, kas rada tiešu kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm, tādējādi radot netiešu kaitējumu likumīgu konkurentu ekonomiskajām interesēm. Ievērojot proporcionalitātes principu, šī direktīva sargā patērētājus no šādas negodīgas komercprakses sekām, ja tās ir būtiskas, bet tajā ir atzīts, ka dažos gadījumos ietekme uz patērētājiem var būt niecīga. Tā arī neaptver un neietekmē valsts tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, kas rada kaitējumu tikai konkurentu ekonomiskajām interesēm vai attiecas uz tirgotāju darījumiem; pilnībā ņemot vērā subsidiaritātes principu, dalībvalstīs arī turpmāk varēs reglamentēt tādu praksi atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem, ja tās to gribēs. Šī direktīva arī neaptver un neietekmē Direktīvas 84/450/EEK noteikumus par reklāmu, kas maldina uzņēmējus, bet nemaldina patērētājus, un salīdzinošu reklāmu. Tāpat tā arī neietekmē pieņemto reklāmas un tirgdarbības praksi, piemēram, likumīgu preču izvietojumu, zīmolu diferencēšanu vai stimulu piedāvāšanu, kas var likumīgi ietekmēt to, kā patērētāji uztver produktus, un ietekmēt viņu rīcību, nemazinot spējas pieņemt uz informāciju balstītus lēmumus.

(7) Šī direktīva attiecas uz komercpraksi, kas ir tieši saistīta ar to, kā ietekmēt patērētāju lēmumus veikt ar produktiem saistītus darījumus. Tā neattiecas uz komercpraksi, ko īsteno galvenokārt citiem nolūkiem, tostarp, piemēram, komerciālai saziņai, kas paredzēta ieguldītājiem, tas ir, gada ziņojumiem un korporatīviem reklāmas materiāliem. Tā neattiecas uz tiesiskām prasībām, kas saistītas ar gaumi un piedienīgumu, kuru ziņā pastāv lielas atšķirības starp dalībvalstīm. Tāda komercprakse kā, piemēram, klientu piesaistīšana publiskās vietās var nebūt vēlama dalībvalstu kultūras tradīciju dēļ. Attiecīgi būtu jāļauj dalībvalstīm turpināt savā teritorijā aizliegt komercpraksi atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem gaumes un piedienīguma dēļ, pat ja tāda prakse neierobežo patērētāju izvēles brīvību.

(8) Ar šo direktīvu patērētāju ekonomiskās intereses ir tieši aizsargātas no negodīgas uzņēmēju komercprakses pret patērētājiem. Tādējādi tā arī netieši sargā likumīgus uzņēmumus no konkurentiem, kas neievēro šajā direktīvā paredzētos spēles noteikumus, un tādēļ garantē godīgu konkurenci jomā, ko koordinē ar šo direktīvu. Ir zināms, ka ir citādi komercprakses veidi, kas, kaut gan nekaitē patērētājiem, var radīt kaitējumu konkurentiem un klientiem, kas ir uzņēmēji. Komisijai būtu rūpīgi jāpārbauda vajadzība pēc Kopienas rīcības negodīgas konkurences jomā ārpus šajā direktīvā paredzētajām pilnvarām un vajadzības gadījumā jāiesniedz priekšlikums, kas attiektos uz šiem pārējiem negodīgas konkurences aspektiem.

(9) Šī direktīva neskar atsevišķas prasības, ko ceļ personas, kam kāda negodīga komercprakse ir radījusi kaitējumu. Tā arī neskar Kopienas un valsts tiesību aktus, kas attiecas uz līgumtiesībām, intelektuālā īpašuma tiesībām, produktu veselīguma un drošuma aspektiem, uzņēmējdarbības veikšanas nosacījumiem un atļauju izsniegšanas sistēmām, tostarp tos, kas atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem attiecas uz azartspēlēm, Kopienas konkurences noteikumus un attiecīgo valstu tiesību aktus, ar ko tos īsteno. Dalībvalstis savā teritorijā, kur darbojas tirgotājs, tādējādi varēs saglabāt vai ieviest komercprakses ierobežojumus un aizliegumus attiecībā uz, piemēram, alkoholu, tabaku vai medikamentiem, balstoties uz rūpēm par patērētāju veselības aizsardzību un drošību. Finanšu pakalpojumi un nekustamais īpašums, dēļ to sarežģītības un tiem piemītošiem nopietniem riskiem, rada vajadzību pēc sīki izstrādātām prasībām, tostarp pozitīvu pienākumu uzlikšanu tirgotājiem. Tādēļ finanšu pakalpojumu un nekustamā īpašuma jomā šī direktīva neskar dalībvalstu tiesības rīkoties ārpus tajā paredzētajiem noteikumiem, aizsargājot patērētāju ekonomiskās intereses. Nav lietderīgi šeit reglamentēt dārgmetālu izstrādājumu raudzes standarta sertifikāciju un norādes.

(10) Jānodrošina saskaņība starp šīs direktīvas un spēkā esošo Kopienas tiesību aktu noteikumiem, jo īpaši, ja sīki izstrādātus noteikumus par negodīgu komercpraksi piemēro konkrētās nozarēs. Ar šo direktīvu tādēļ groza Direktīvu 84/450/EEK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (1997. gada 20. maijs) par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem⁽¹⁾, Padomes Direktīvu 98/27/EK (1998. gada 19. maijs) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību⁽²⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/65/EK

⁽¹⁾ OV L 144, 4.6.1997., 19. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2002/65/EK (OV L 271, 9.10.2002., 16. lpp.).

⁽²⁾ OV L 166, 11.6.1998., 51. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2002/65/EK.

(2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu⁽¹⁾. Šo direktīvu tādēļ piemēro tiktāl, ciktāl nav konkrētu noteikumu Kopienas tiesību aktos, kas reglamentē konkrētus negodīgas komercprakses aspektus, piemēram, prasības informācijai un noteikumiem par to, kā informāciju pasniedz patērētājiem. Tā paredz patērētāju tiesību aizsardzību, ja attiecīgā nozarē nav konkrētu Kopienas tiesību aktu, un aizliedz tirgotājiem radīt nepareizu priekšstatu par produktu iedabu. Tas ir īpaši svarīgi attiecībā uz sarežģītiem produktiem, kas patērētājiem var radīt nopietnu apdraudējumu, piemēram, dažiem finanšu pakalpojumiem. Šī direktīva tādā papildina Kopienas *acquis*, ko piemēro komercpraksi, kas rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm.

(11) Augstais konverģences līmenis, kas ir sasniegts, tuvinot valstu noteikumus ar šīs direktīvas starpniecību, rada vispārēju augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību. Ar šo direktīvu nosaka vienotu vispārēju aizliegumu tādai negodīgai komercpraksi, kas kropļo patērētāju saimniecisko rīcību. Ar to arī paredz noteikumus par agresīvu komercpraksi, kas pašreiz nav reglamentēta Kopienas līmenī.

(12) Saskaņošana būtiski stiprinās juridisku noteiktību gan patērētājiem, gan uzņēmējiem. Gan patērētāji, gan uzņēmēji varēs paļauties uz vienotu regulatīvu sistēmu, kas balstās uz skaidri definētiem juridiskiem jēdzieniem, kas visā Eiropas Savienībā reglamentē visus negodīgās komercprakses aspektus. Tādējādi būs likvidēti šķēršļi, kas radušies tā dēļ, ka noteikumi par negodīgu komercpraksi, kas kaitē patērētāju ekonomiskajām interesēm, ir sadrumstaloti, un šajā jomā varēs izveidot iekšējo tirgu.

(13) Lai sasniegtu Kopienas mērķus, likvidējot šķēršļus iekšējā tirgus darbībai, dalībvalstīs spēkā esošās atšķirīgās vispārējās klauzulas un tiesību principi jāaizstāj ar jaunām klauzulām un principiem. Tādēļ ar šo direktīvu nosaka vienotu kopēju, vispārēju aizliegumu, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kas kropļo patērētāju saimniecisko rīcību. Lai stiprinātu patērētāju uzticību, vispārējais aizliegums būtu vienādi jāattiecinā uz negodīgu komercpraksi, ko veic vai nu ārpus jebkādam tirgotāju un patērētāju līgumsaistībām, vai pēc līguma noslēgšanas un tā izpildes laikā. Vispārēju aizliegumu īsteno, izstrādājot noteikumus par diviem vispierastākajiem komercprakses paveidiem, proti, maldinošu komercpraksi un agresīvu komercpraksi.

(14) Vēlams, lai maldinoša komercprakse ietvertu tādu praksi, arī maldinošu reklāmu, kas, maldinot patērētājus, viņiem liedz iespēju izdarīt pamatotu un tādējādi arī efektīvu izvēli. Atbilstīgi dalībvalstu tiesību aktiem un praksei, kas attiecas uz maldinošu reklāmu, šī direktīva klasificē maldinošu praksi maldinošās darbībās un maldinošos noklusējumos. Attiecībā uz noklusējumiem šajā direktīvā ir noteikts ierobežots apjoms būtiskas informācijas, kas vajadzīga patērētājam, lai pieņemtu uz informāciju balstītu lēmumu veikt darījumu. Tāda informācija nebūs jāizpauž visās reklāmās, bet tikai, ja tirgotājs nāk klajā ar uzaicinājumu veikt pirkumu, kas ir šajā direktīvā skaidri definēts jēdziens. Šajā direktīvā izmantotā pilnīgas saskaņošanas pieeja neliedz dalībvalstīm savos tiesību aktos precizēt īpašu produktu, piemēram, kolekcijas priekšmetu vai elektropreču, galvenās īpašības, kuru noklusēšana būtu būtiska, īstenojot uzaicinājumu veikt pirkumu. Šī direktīva neparedz mazināt patērētāju izvēli, aizliedzot tādu produktu popularizēšanu, kuri izskatās līdzīgi citiem produktiem, ja vien līdzība patērētājos nerada neskaidrību par produkta komerciālo izcelsmi un tādēļ maldina. Šai direktīvai nebūtu jāskar spēkā esošie Kopienas tiesību akti, kas skaidri dod dalībvalstīm iespēju izvēlēties starp vairākiem veidiem, kā reglamentēt patērētāju aizsardzību komercprakses jomā. Šai direktīvai jo īpaši nebūtu jāskar 13. panta 3. punkts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē⁽²⁾.

(15) Ja Kopienas tiesības paredz prasības informācijai, kas ir saistītas ar komerciālu saziņu, reklāmu un mārketingu, šo informāciju saskaņā ar šo direktīvu uzskata par būtisku. Dalībvalstis varēs paturēt vai pievienot prasības informācijai, kas ir saistītas ar līgumtiesībām un kam ir līgumtiesiskas sekas, ja to atļauj minimālās klauzulas spēkā esošajos Kopienas tiesību instrumentos. Šīs direktīvas II pielikumā ietverts nepilnīgs saraksts ar tādām prasībām informācijai, kas ietvertas *acquis*. Ņemot vērā pilnīgo saskaņošanu, ko ievieš ar šo direktīvu, tikai informācija, kas ir pieprasīta Kopienas tiesību aktos, ir uzskatāma par būtisku saskaņā ar šīs direktīvas 7. panta 5. punktu paredzēto mērķi. Ja dalībvalstis, balstoties uz Kopienas tiesību minimālajām klauzulām, ir ieviesušas tādas prasības informācijai, kas ir stingrākas par Kopienas tiesību aktos noteiktajām, šādas papildu informācijas noklusējumu neuzskata par maldinošu noklusējumu saskaņā ar šo direktīvu. Turpretī dalībvalstis varēs atstāt spēkā vai ieviest vēl stingrākus noteikumus atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem, lai patērētājiem nodrošinātu individuālu līgumisku tiesību aizsardzību augstākā līmenī, ja to pieļauj minimālās klauzulas Kopienas tiesību aktos.

⁽¹⁾ OV L 271, 9.10.2002., 16. lpp.

⁽²⁾ OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.

- (16) Noteikumiem par agresīvu komercpraksi būtu jāattiecas uz praksi, kas būtiski mazina patērētāju izvēles brīvību. Tāda prakse ietver uzmākšanos, piespiešanu, tostarp fiziska spēka izmantošanu, un nesamērīgu ietekmi.
- (17) Vēlams precizēt, kāda komercprakse ir negodīga visos apstākļos, lai nodrošinātu lielāku juridisku noteiktību. Tādēļ I pielikumā ietverts pilns visu šādas prakses paveidu saraksts. Šie ir vienīgie komercprakses piemēri, ko var uzskatīt par negodīgiem, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību 5. līdz 9. pantam.
- (18) Ir pareizi visus patērētājus aizsargāt pret negodīgu komercpraksi; taču kopš Direktīvas 84/450/EEK stāšanās spēkā Tiesa, izskatot lietas, kas saistītas ar reklāmu, ir atzinusi par vajadzīgu pārbaudīt šīs prakses ietekmi uz iedomātu tipisko patērētāju. Saskaņā ar proporcionalitātes principu un lai dotu iespēju efektīvi piemērot aizsargpasākumus, kas paredzēti šajā direktīvā, tajā par atsauces lielumu izmantots vidusmēra patērētājs, kā to interpretējusi Tiesa, bet tajā arī paredzēti noteikumi, lai novērstu tādu patērētāju izmantošanu, kuru īpašības tos padara mazāk aizsargātus pret negodīgu komercpraksi. Ja kāda komercprakse ir īpaši vērsta uz konkrētu patērētāju grupu, piemēram, bērniem, vēlams, ka šīs komercprakses ietekmi vērtē no attiecīgās grupas vidusmēra pārstāvja viedokļa. Metode, ar kuru nosaka vidusmēra patērētāju, nav statistikas metode. Attiecīgo valstu tiesām un iestādēm būs jāizmanto pašu lemtspēja, lai noteiktu vidusmēra patērētāja tipisko reakciju katrā konkrētā gadījumā.
- (19) Ja konkrētas īpašības, piemēram, vecums, fiziski vai garīgi traucējumi vai lētticība, dara patērētājus īpaši viegli ietekmējamus ar kādu komercpraksi vai attiecīgu produktu, un ja šī prakse var kropļot tikai tādu patērētāju saimniecisko rīcību tā, ka tirgotājs to var saprātīgi paredzēt, viņiem der nodrošināt pietiekamu aizsardzību, attiecīgo praksi vērtējot no attiecīgās grupas vidusmēra locekļa viedokļa.
- (20) Ir pareizi paredzēt vietu rīcības kodeksam, kas dotu tirgotājiem iespēju efektīvi piemērot šīs direktīvas principus konkrētās ekonomikas jomās. Nozarēs, kur tirgotāju rīcību reglamentē īpašas obligātas prasības, ir pareizi, ka šajos kodeksos arī dod norādījumus par prasībām attiecībā uz profesionālas rūpības ievērošanu šādās nozarēs. Kontrole, ko par kodeksu atbildīgās personas veic valstu vai Kopienas līmenī, lai novērstu negodīgu komercpraksi, var novērst vajadzību iesniegt prasības administratīvās iestādēs vai tiesā, un tādēļ tā būtu jāveicina. Lai sasniegtu augsta līmeņa patērētāju aizsardzību, varētu informēt patērētāju organizācijas un iesaistīt tās rīcības kodeksu izstrādē.
- (21) Personām vai organizācijām, kurām saskaņā ar attiecīgo valstu tiesību aktiem šajā jautājumā ir likumīgas intereses, jābūt pieejamiem tiesiskiem aizsardzības līdzekļiem, ar ko sākt tiesvedību pret negodīgu komercpraksi tiesā vai administratīvā iestādē, kas ir kompetenta pieņemt lēmumus par sūdzībām, vai sākt attiecīgu tiesvedību. Lai gan pierādīšanas pienākumu nosaka ar attiecīgās valsts tiesību aktiem, ir pareizi dot iespēju tiesām un administratīvām iestādēm pieprasīt tirgotājiem sagādāt pietiekamus pierādījumus par to apgalvoto faktu patiesumu.
- (22) Dalībvalstīm ir jānosaka sankcijas par šīs direktīvas noteikumu pārkāpumiem un jānodrošina to izpilde. Šādām sankcijām jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.
- (23) Dalībvalstis nespēj pienācīgi sasniegt šīs direktīvas mērķus, proti, likvidēt iekšējā tirgus darbības šķēršļus, kas var būt attiecīgu valstu tiesību akti par negodīgu komercpraksi, un nodrošināt vispārēju augsta līmeņa patērētāju aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par negodīgu komercpraksi, un tādēļ tos var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var paredzēt pasākumus saskaņā ar subsidiaritātes principu, kas izklāstīts Līguma 5. pantā. Saskaņā ar proporcionalitātes principu, kas izklāstīts minētajā pantā, šī direktīva ir samērīga ar mērķi likvidēt šķēršļus iekšējā tirgus darbībai un panākt vispārēju augsta līmeņa patērētāju aizsardzību.
- (24) Būtu lietderīgi pārskatīt šo direktīvu, lai nodrošinātu to, ka šķēršļi iekšējā tirgus darbībai ir likvidēti un augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzība ir sasniegta. Pēc pārskatīšanas Komisija varētu nākt klajā ar priekšlikumu grozīt šo direktīvu, un tas varētu paredzēt ierobežotu 3. panta 5. punktā minētās atkāpes termiņa pagarinājumu un/vai grozījumus citos patērētāju tiesību aizsardzības jomā pieņemtos tiesību aktos, kuri atspoguļo Komisijas patērētāju tiesību aizsardzības politikas stratēģijā pausto apņemšanos pārskatīt spēkā esošo *acquis*, lai panāktu augsta līmeņa kopēju patērētāju aizsardzību.

(25) Šī direktīva respektē pamattiesības un principus, kas jo īpaši ir atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. NODAĻA

VISPĀRĪGIE NOTEIKUMI

1. pants

Mērķis

Šīs direktīvas mērķis ir dot ieguldījumu iekšējā tirgus pareizā darbībā un sasniegt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā

- a) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kas komercpraksē, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas neattiecas uz tās uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju;
- b) “tirgotājs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas komercpraksē, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas attiecas uz tā uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju, un arī jebkura persona, kas darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā;
- c) “produkts” ir jebkura prece vai pakalpojums, tostarp neku-stams īpašums, tiesības un pienākumi;
- d) “uzņēmēja komercprakse attiecībā pret patērētājiem” (še turpmāk arī “komercprakse”) ir jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem;
- e) “būtiski kropļot patērētāju saimniecisko rīcību” nozīmē izmantot komercpraksi, lai būtiski mazinātu patērētāja spējas pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu, tādējādi liekot patērētājam pieņemt tādus lēmumus par darījuma veikšanu, kādus viņš citādi nebūtu pieņēmis;
- f) “rīcības kodekss” ir vienošanās vai tādu noteikumu kopums, kas nav ietverts dalībvalsts normatīvos vai administratīvos tiesību aktos un kas nosaka to tirgotāju uzvedību, kuri uzņemas kodeksā minētos pienākumus attiecībā uz vienu vai vairākiem komercprakses paveidiem vai uzņēmējdarbības nozarēm;

g) “par kodeksu atbildīgā persona” ir jebkurš subjekts, tostarp tirgotājs vai tirgotāju grupa, kas ir atbildīga par rīcības kodeksa izstrādi un pārskatīšanu un/vai par uzraudzību attiecībā uz to, kā tie, kas ir uzņēmušies kodeksā paredzētos pienākumus, tos ievēro;

h) “profesionālā rūpība” ir īpašas prasmes un rūpības līmenis, kādu var pamatoti sagaidīt tirgotāju izrādām pret patērētājiem un kurš ir samērīgs ar godīgu tirgus praksi un/vai vispārēju labas ticības principu tirgotāja darbības jomā;

i) “uzaicinājums veikt pirkumu” ir komerciālās saziņas forma, kas norāda produkta īpašības un cenu izmantotajai komerciālās saziņas formai piemērotā veidā un tādējādi dod iespēju patērētājam veikt pirkumu;

j) “nesamērīga ietekme” ir varas pozīcijas izmantošana attiecībā pret patērētāju, izdarot spiedienu, pat neizmantojot fizisku spēku un nedraudot ar tā izmantošanu, lai ievērojami ierobežotu patērētāja spējas pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu;

k) “lēmums veikt darījumu” ir jebkurš patērētāja pieņemts lēmums par to, vai, kā un pēc kādiem noteikumiem veikt pirkumu, vai veikt pilnus vai daļējus maksājumus, paturēt produktu vai no tā atbrīvoties, vai attiecībā uz to izmantot līgumtiesības, neatkarīgi no tā, vai patērētājs nolēmj rīkoties vai no rīcības atturēties;

l) “reglamentēta profesija” ir profesionāla darbība vai profesionālu darbību kopums, kam var pievērsties vai kurā var darboties, vai kuras vienā darbošanās veidā var darboties ar tiešu vai netiešu nosacījumu, ka ir iegūta īpaša profesionāla kvalifikācija saskaņā ar normatīviem vai administratīviem tiesību aktiem.

3. pants

Piemērošanas joma

1. Šī direktīva attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, kā izklāstīts 5. pantā, pirms komercdarījuma, kas attiecas uz kādu produktu, pēc tā un tā laikā.

2. Šī direktīva neskar līgumtiesības un jo īpaši noteikumus par līguma spēkā esamību, tā veidošanu vai sekām.

3. Šī direktīva neskar Kopienas vai valsts noteikumus par produktu veselīguma un drošuma aspektiem.

4. Ja šī direktīva un citi Kopienas noteikumi, kas reglamentē konkrētus negodīgas komercprakses aspektus, nonāk pretrunā, priekšroku dod minētajiem citiem Kopienas noteikumiem, un tos piemēro attiecībā uz šiem konkrētiem aspektiem.

5. Dalībvalstis sešus gadus pēc.... (*) drīkst šīs direktīvas jomā piemērot savus noteikumus, ar ko paredz vairāk ierobežojumu vai prasību, salīdzinot ar šo direktīvu, un ar ko īsteno direktīvas, kurās ietvertas minimālās saskaņošanas klauzulas. Šiem pasākumiem jābūt būtiski nepieciešamiem, lai pienācīgi aizsargātu patērētājus pret negodīgu komercpraksi, un tiem jābūt samērīgiem ar šo sasniedzamo mērķi. Vajadzības gadījumā 18. pantā minētā pārskatīšanā var ietvert priekšlikumu par šīs atkāpes termiņa pagarināšanu uz turpmāku ierobežotu laiku.

6. Dalībvalstis tūlīt ziņo Komisijai par jebkuriem valsts noteikumiem, ko piemēro saskaņā ar 5. punktu.

7. Šī direktīva neskar noteikumus, ar ko nosaka tiesu jurisdikciju.

8. Šī direktīva neskar nekādus uzņēmējdarbības veikšanas vai atļauju izsniegšanas sistēmu nosacījumus vai ētikas kodeksus, vai citus konkrētus noteikumus, ar ko reglamentē reglamentētas profesijas, lai uzturētu augstus profesionāla godīguma standartus, ko dalībvalstis atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem var noteikt profesionāļiem.

9. Attiecībā uz "finanšu pakalpojumiem", kā definēts Direktīvā 2002/65/EK, un nekustamo īpašumu dalībvalstis var piemērot noteikumus, ar ko paredz vairāk ierobežojumu vai prasību, salīdzinot ar šo direktīvu, jomā, uz ko tā paredz tuvināšanu.

10. Šī direktīva neattiecas uz tādu dalībvalstu normatīvo un administratīvo tiesību aktu piemērošanu, kuri attiecas uz dārgmetālu priekšmetu raudzes standarta sertifikāciju un norādēm.

4. pants

Iekšējais tirgus

Dalībvalstis neierobežo nedz pakalpojumu sniegšanas brīvību, nedz brīvu preču apriti tādu iemeslu dēļ, kas ir šīs direktīvas tuvinātajā jomā.

2. NODAĻA

NEGODĪGA KOMERCPRAKSE

5. pants

Negodīgas komercprakses aizliegums

1. Negodīga komercprakse ir aizliegta.

2. Komercprakse ir negodīga, ja:

(*) 24 mēneši pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās.

a) tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām, un

b) tā attiecībā uz produktu būtiski kropļo vai var būtiski kropļot tā vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību, kuru produkts sasniedz vai kam tas adresēts, vai vidusmēra grupas pārstāvja saimniecisko rīcību attiecībā uz produktu, ja komercprakse ir vērsta uz īpašu patērētāju grupu.

3. Tādu komercpraksi, kas attiecas uz patērētājiem vispār, bet kas var būtiski kropļot tikai tādu patērētāju grupas saimniecisko rīcību, kuri garīgu vai fizisku traucējumu, vecuma vai lētības dēļ ir īpaši neaizsargāti pret tādu praksi vai attiecīgo produktu, tādējādi, ka varētu saprātīgi paredzēt, ka tirgotājam tas būtu bijis jāprognozē, vērtē no tādas grupas vidusmēra pārstāvja viedokļa. Tas neskar parasto un likumīgo reklāmas praksi lietot pārspīlētus izteicienus, vai izteicienus, ko nav paredzēts uztvert burtiski.

4. Jo īpaši komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā maldina, kā izklāstīts 6. un 7. pantā, vai

b) tā ir agresīva, kā izklāstīts 8. un 9. pantā.

5. Šīs direktīvas I pielikumā dotajā sarakstā ietverti komercprakses veidi, kas visos apstākļos uzskatāmi par negodīgiem.

1 IEDAĻA

MALDINOŠA KOMERCPRAKSE

6. pants

Maldinošas darbības

1. Komercpraksi uzskata par maldinošu, ja tajā sniedz nepareizu informāciju, un tādēļ tā ir nepatiesa, vai ja tā jebkādā veidā, tostarp vispārējā sniegumā, maldina vai var maldināt vidusmēra patērētāju, pat ja informācija ir faktiski pareiza, attiecībā uz vienu vai vairākiem šē turpmāk uzskaitītajiem elementiem un jebkādā gadījumā liek vai var likt patērētājam pieņemt lēmumu veikt darījumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis:

a) produkta esamība vai iedaba;

b) produkta galvenās īpašības, piemēram, tā pieejamība, labumi, riski, izpildījums, sastāvs, piederumi, garantijas apkalpošana un sūdzību izskatīšanas procedūra, izgatavošanas vai sniegšanas metode un laiks, piegāde, atbilstme nolūkam, pielietojums, daudzums, sīks apraksts, ģeogrāfiskā un komerciālā izcelsme vai rezultāti, ko var gaidīt to lietojot, vai ar šo produktu veikto testu vai pārbažu rezultāti vai būtiskas īpašības;

- c) tirgotāja saistību apjoms, attiecīgās komercprakses motīvi un pārdošanas procesa īpašības, jebkurš paziņojums vai simbols attiecībā uz tiešu vai netiešu tirgotāja vai produkta sponsorēšanu vai atbalstu;
- d) cena vai cenas aprēķināšanas veids, vai konkrēta cenas atvieglojuma esamība;
- e) vajadzību pēc apkopes, detaļas, tās nomaiņas vai labošanas;
- f) tirgotāja vai viņa pārstāvja iedaba, īpašības un tiesības, piemēram, viņa identitāte un aktīvi, kvalifikācija, statuss, atzišana, piederība vai sakari, rūpnieciskā, komerciālā vai intelektuālā īpašuma tiesības vai saņemtas godalgas un atzinības;
- g) patērētāja tiesības vai risks, kas varētu viņu apdraudēt.

2. Komercpraksi arī uzskata par maldinošu, ja, attiecībā uz tā faktiem, ņemot vērā visas īpašības un apstākļus, tā vidusmēra patērētājam liek vai var likt pieņemt lēmumu veikt darījumu, ko viņš citādi nebūtu pieņēmis, un tas ietver:

- a) jebkuru tirgdarbību attiecībā uz produktu, tostarp salīdzināšanu reklāmu, kas izraisa jebkādu reklāmas devēja un konkurenta produktu, preču zīmju, tirdzniecības nosaukumu un citu atšķirības zīmju sajaukšanu;
- b) gadījumus, ja tirgotājs neievēro rīcības kodeksā ietvertos pienākumus, ko viņš ir uzņēmis, ja:
 - i) pienākums nav tikai vēlmju līmenī, bet ir stingrs un pierādāms, un
 - ii) tirgotājs, veicot komercpraksi, norāda, ka rīcības kodekss viņam ir saistošs.

7. pants

Maldinoša noklusēšana

1. Komercpraksi arī uzskata par maldinošu, ja, attiecībā uz tās faktiem, ņemot vērā visas īpašības un apstākļus un saziņas līdzekļa nepilnības, tā noklusē būtisku informāciju, kas vidusmēra patērētājam ir vajadzīga, lai varētu pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu, un tādējādi vidusmēra patērētājam liek vai var likt pieņemt lēmumu veikt darījumu, ko viņš citādi nebūtu pieņēmis.

2. Par maldinošu noklusēšanu arī uzskata gadījumus, ja tirgotājs 1. punktā minēto būtisko informāciju slēpj vai sniedz neskaidri, nesaprotami, divdomīgi vai nepiemērotā laikā, vai nenorāda uz komercprakses komercnolūku, ja tas jau no konteksta nav skaidrs.

3. Ja komercpraksē izmantotā saziņas līdzekļa dēļ rodas vietas vai laika ierobežojumi, tad konstatējot to, vai informācija ir noklusēta, ņem vērā tādus ierobežojumus un jebkurus tirgo-

tāja veiktus pasākumus, lai informētu patērētājus ar citiem līdzekļiem.

4. Ja īsteno uzaicinājumu veikt pirkumu, šādu informāciju uzskata par būtisku, ja tas jau no konteksta nav skaidrs:

- a) produkta galvenās īpašības, ciktāl tas ir piemērots saistībā ar saziņas līdzekli un pašu produktu;
- b) tirgotāja ģeogrāfiskā adrese un identitāte, piemēram, viņa tirdzniecības nosaukums un, vajadzības gadījumā, tā tirgotāja ģeogrāfiskā adrese un identitāte, kura uzdevumā viņš darbojas;
- c) cena, tostarp visi nodokļi, vai, ja produkta iedabas dēļ cenu nevar pamatot aprēķināt iepriekš, cenas aprēķināšanas veids, kā arī vajadzības gadījumā visi papildu kravas, piegādes vai pasta maksājumi, vai, ja tādus maksājumus nevar pamatot aprēķināt iepriekš, fakts, ka šādi papildu maksājumi var būt iekasējami;
- d) maksāšanas, piegādes, darbības un sūdzību izskatīšanas procedūras, ja tās ir citādas, nekā to paredz profesionālā rūpība;
- e) atcelšanas vai atsaukšanas tiesību esamība, ja tās saistītas ar produktiem vai darījumiem.

5. Kopienas tiesību aktos noteiktās prasības informācijai, kuras attiecas uz komerciālo saziņu, tostarp reklāmu un tirgdarbību, un kuru nepilnīgs uzskaitījums atrodams II pielikumā, uzskata par būtiskām.

2. IEDAĻA

AGRESĪVA KOMERCPRAKSE

8. pants

Agresīva komercprakse

Komercpraksi uzskata par agresīvu, ja faktiski, ņemot vērā visas tās īpašības un visus apstākļus, tā ar uzmākšanos, piespiešanu, tostarp fiziska spēka izmantošanu vai nesamērīgu ietekmi, būtiski ietekmē vai var būtiski ietekmēt vidusmēra patērētāja izvēles vai rīcības brīvību attiecībā uz produktu, un, tādējādi, liek vai var likt viņam pieņemt lēmumu veikt darījumu, ko viņš citādi nebūtu pieņēmis.

9. pants

Uzmākšanās, piespiešanas un nesamērīgas ietekmes izmantošana

Konstatējot to, vai komercpraksē izmantota uzmākšanās, piespiešana vai nesamērīga ietekme, ņem vērā:

- a) notikuma laiku, vietu, iedabu vai ilgumu;

- b) draudīgas vai aizvainojošas runas vai uzvedības izmantošanu;
- c) to, vai tirgotājs izmanto jebkuru konkrētu nelaimi vai tik nopietnus apstākļus, kas mazina patērētāja spriestspējas, ja tirgotājs apzinās tādas nelaimes un apstākļus, lai ietekmētu patērētāju lēmumu par produktu;
- d) jebkurus apgrūtinājošus vai nesamērīgus nelikumiskus šķēršļus, ko tirgotājs uzliek, ja patērētājs vēlas izmantot līgumiskas tiesības, tostarp tiesības līgumu izbeigt vai izvēlēties citu produktu vai citu tirgotāju;
- e) jebkurus draudus veikt jebkuras darbības, ko likumīgi nedrīkst veikt.

3. NODAĻA

RĪCĪBAS KODEKSI

10. pants

Rīcības kodeksi

Šī direktīva pieļauj negodīgas komercprakses kontroli, ko dalībvalstis var veicināt un ko veic par rīcības kodeksu atbildīgās personas, un 11. pantā minēto personu vai organizāciju vērtēšanā pie tādām struktūrām, ja lietu izskatīšana šādās struktūrās ir paredzēta papildus lietu izskatīšanai tiesā vai administratīvās iestādēs, kā minēts tajā pantā.

4. NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

11. pants

Izpilde

1. Dalībvalstis nodrošina piemērotus un efektīvus līdzekļus, lai apkarotu negodīgu komercpraksi un nodrošinātu šīs direktīvas prasību ievērošanu patērētāju interesēs.

Tādi līdzekļi ietver tiesību normas, saskaņā ar ko tādas personas vai organizācijas, kurām saskaņā ar attiecīgo valsts tiesību aktiem ir likumīgas intereses apkarot negodīgu komercpraksi, tostarp konkurenti, var:

- celt prasību tiesā pret šādu negodīgu komercpraksi; un/vai
- ierosināt šādas negodīgas komercprakses izskatīšanu administratīvā iestādē, kas ir kompetenta vai nu pieņemt lēmumus par sūdzībām, vai ierosināt attiecīgu tiesvedību.

Katra dalībvalsts nosaka, kuru no šīm iespējām izmantot, kā arī to, vai dot iespēju tiesām vai administratīvām iestādēm pieprasīt, lai pirms lietas ierosināšanas būtu izmantoti citi noteikti līdzekļi sūdzību izskatīšanai, tostarp 10. pantā minētie līdzekļi. Šīs iespējas ir pieejamas neatkarīgi no tā, vai ietekmētie patērētāji atrodas dalībvalsts teritorijā, kur atrodas tirgotājs, vai citā dalībvalstī.

Katra dalībvalsts nosaka:

- vai šos tiesiskos līdzekļus var vērst atsevišķi vai kopā pret vairākiem tirgotājiem vienā tautsaimniecības nozarē; un
- vai šos tiesiskos līdzekļus var vērst pret par kodeksu atbildīgo personu, ja attiecīgais kodekss veicina tiesisko prasību neievērošanu.

2. Saskaņā ar 1. punktā minētajām tiesību normām dalībvalstis tiesām vai administratīvām iestādēm piešķir pilnvaras, kas ļauj gadījumos, kad tās uzskata šādus pasākumus par vajadzīgiem, ņemot vērā visu iesaistīto intereses, it sevišķi sabiedrības intereses:

- likt pārtraukt negodīgu komercpraksi vai ierosināt attiecīgu tiesvedību, lai panāktu negodīgas komercprakses pārtraukšanu, vai
- aizliegt negodīgu komercpraksi vai ierosināt attiecīgu tiesvedību, lai panāktu negodīgas komercprakses aizliegšanu, ja negodīga komercprakse vēl nav sākusies, bet tās īstenošana ir paredzama,

pat nepierādot tirgotāja faktiski nodarītos zaudējumus vai kaitējumu, nodomu vai nolaidību.

Dalībvalstis arī paredz paātrinātu procedūru, lai veiktu pirmajā daļā minētos pasākumus:

- vai nu pagaidu kārtā, vai
- ar galīgo spēku,

zinot, ka katra dalībvalsts nosaka, kuru no abām iespējām izvēlēties.

Dalībvalstis turklāt var piešķirt tiesām vai administratīvām iestādēm pilnvaras, lai likvidētu sekas, ko rada negodīga komercprakse, par kuras izbeigšanu ir pieņemts galīgs lēmums,

- prasīt attiecīgā lēmuma pilnīgu vai daļēju publicēšanu tādā formā, kādu uzskata par piemērotu,
- papildus pieprasīt publicēt paziņojumu ar labojumu.

3. Panta 1. punktā minētās administratīvās iestādes:

- a) ir izveidotas tā, lai neizraisītu šaubas par to objektivitāti;
- b) pieņemot lēmumus par sūdzībām, ir attiecīgi pilnvarotas efektīvi pārraudzīt un panākt savu lēmumu efektīvu ievērošanu;
- c) parasti paskaidro savu lēmumu iemeslus.

Ja administratīvā iestāde ekskluzīvi īsteno 2. punktā minētās pilnvaras, tā vienmēr paskaidro savu lēmumu iemeslu. Turklāt tādā gadījumā jāparedz norma par procedūram, ar ko var tiesā pārsūdzēt administratīvās iestādes pilnvaru nepareizu vai nepamatotu īstenošanu vai tādu pilnvaru nepareizu vai nepamatotu neizmantošanu.

12. pants

Tiesas un administratīvās iestādes: prasību pamatojums

Dalībvalstis pilnvaro tiesas vai administratīvās iestādes, lai, izskatot 11. pantā paredzētās civillietas vai administratīvās lietas, tās varētu:

- a) pieprasīt tirgotājam sagādāt pierādījumus par komercpraksē apgalvoto faktu patiesumu, ja, ņemot vērā tirgotāja un jebkuras procesa puses likumīgās intereses, tāda prasība šķiet atbilstīga, ievērojot konkrētās lietas apstākļus, un
- b) uzskatīt apgalvotos faktus par nepatiesiem, ja saskaņā ar a) apakšpunktu pieprasītie pierādījumi nav sagādāti vai ja tiesa vai administratīvā iestāde tos uzskata par nepietiekamiem.

13. pants

Sankcijas

Dalībvalstis nosaka sankcijas gadījumiem, kad tiek pārkāpti šīs direktīvas piemērošanai pieņemtie valsts noteikumi, un veic visus vajadzīgus pasākumus, lai nodrošinātu šo sankciju piemērošanu. Šādām sankcijām jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.

14. pants

Grozījumi Direktīvā 84/450/EEK

Direktīvu 84/450/EEK ar šo groza šādi:

1) Direktīvas 1. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“1. pants

Šīs direktīvas mērķis ir aizsargāt tirgotājus pret maldinošu reklāmu un tās negodīgām sekām, kā arī paredzēt nosacījumus, ar kādiem salīdzinoša reklāma ir atļauta”.

2) Direktīvas 2. pantā:

— ar šādu punktu aizstāj 3. punktu:

“3. “tirgotājs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas darbojas nolūkos, kas attiecas uz tā uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju, un arī jebkura persona, kas darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā.”.

— papildina ar šādu punktu:

“4. “par kodeksu atbildīgā persona” ir jebkurš subjekts, tostarp tirgotājs vai tirgotāju grupa, kas ir atbildīga par rīcības kodeksa izstrādi un pārskatīšanu un/vai par uzraudzību attiecībā uz to, kā tie, kas ir uzņēmušies kodeksā paredzētos pienākumus, tos ievēro.”

3) Direktīvas 3.a pantu aizstāj ar šādu pantu:

“3.a pants

1. Salīdzinoša reklāma tiktāl, cik tā attiecas uz salīdzinājumu, ir atļauta, ja tā atbilst šādiem nosacījumiem:

a) tā nemaldina saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 2. punktu, 3. pantu un 7. panta 1. punktu vai 6. un 7. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2005/.../EK (*) (... gada...), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (*);

b) tā salīdzina preces vai pakalpojumus, kas apmierina vienādas vajadzības vai ir paredzēti vienam un tam pašam nolūkam;

c) tā objektīvi salīdzina vienu vai vairākas šo preču un pakalpojumu būtiskas, attiecīgas, pārbaudāmas un reprezentatīvas pazīmes, pie kā var piederēt cena;

d) tā nediskreditē vai nenomelno konkurenta preču zīmes, tirdzniecības nosaukumus, citas atšķirības zīmes, preces, pakalpojumus, darbības vai apstākļus;

e) reklamējot produktus ar izcelsmes vietas norādi, tā katrā konkrētā gadījumā attiecas uz produktiem ar vienādām norādēm;

(*) Šī direktīva.

f) tā negodīgi neizmanto konkurenta preču zīmes, tirdzniecības nosaukuma vai citu atšķirības zīmju reputāciju vai konkurējošu produktu izcelsmes vietas norādes reputāciju;

g) tā neuzdod preces vai pakalpojumus par tādu preču vai pakalpojumu imitācijām vai atdarinājumiem, kam ir aizsargāta preču zīme vai tirdzniecības nosaukums;

h) tā neliek tirgotājiem jaukt reklāmas devējus ar konkurentiem vai reklāmas devēja preču zīmes, tirdzniecības nosaukumus, citas atšķirības zīmes, preces vai pakalpojumus ar konkurenta preču zīmēm, tirdzniecības nosaukumiem, citām atšķirības zīmēm, precēm vai pakalpojumiem.

(*) OV L ...”

4) Direktīvas 4. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka pastāv piemēroti un efektīvi līdzekļi, lai apkarotu maldinošu reklāmu un lai panāktu salīdzinošas reklāmas noteikumu ievērošanu tirgotāju un konkurentu interesēs. Tādi līdzekļi ietver tiesību normas, saskaņā ar ko tādas personas vai organizācijas, kurām saskaņā ar attiecīgo valstu tiesību aktiem ir likumīgas intereses apkarot maldinošu reklāmu vai reglamentēt salīdzinošu reklāmu, var:

a) celt tiesā prasību pret tādu reklāmu; vai

b) ierosināt šādas reklāmas izskatīšanu administratīvā iestādē, kas ir kompetenta vai nu pieņemt lēmumus par sūdzībām, vai ierosināt attiecīgu tiesvedību.

Katra dalībvalsts nosaka, kuru no šīm iespējām izmantot, kā arī to, vai dot iespēju tiesām vai administratīvām iestādēm pieprasīt, lai pirms lietas ierosināšanas būtu izmantoti citi noteikti līdzekļi sūdzību izskatīšanai, tostarp 5. pantā minētie līdzekļi.

Katra dalībvalsts nosaka:

a) vai šos tiesiskos līdzekļus var vērst atsevišķi vai kopā pret vairākiem tirgotājiem vienā un tajā pašā tautsaimniecības nozarē; un

b) vai šos tiesiskos līdzekļus var vērst pret par kodeksu atbildīgo personu, ja attiecīgais kodekss veicina tiesisko prasību neievērošanu.”

5) Direktīvas 7. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Šī direktīva neliedz dalībvalstīm paturēt vai pieņemt noteikumus, kuru nolūks ir tirgotājiem un konkurentiem nodrošināt plašāku aizsardzību pret maldinošu reklāmu.”

15. pants

Grozījumi Direktīvās 97/7/EK un 2002/65/EK

1. Direktīvas 97/7/EK 9. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“9. pants

Nepasūtītu preču pārdošana

Ņemot vērā nepasūtīto preču pārdošanas prakses aizliegšanu, kura paredzēta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2005/.../EK (*) (... gada...), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (*), dalībvalstis paredz vajadzīgos pasākumus, lai atbrīvotu patērētājus no jebkādas atlīdzības sniegšanas nepasūtītas piegādes gadījumos, un atbildes nesniegšana nav uzskatāma par piekrišanu.

(*) OV L ...”

2. Direktīvas 2002/65/EK 9. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“9. pants

Ņemot vērā nepasūtītu preču pārdošanas prakses aizliegšanu, kura paredzēta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2005/.../EK (*) (... gada...), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (*), un neskarot dalībvalstu tiesību aktu noteikumus par distances līgumu automātisku atjaunošanu, ja šādi noteikumi pieļauj automātisku atjaunošanu, dalībvalstis veic pasākumus, lai atbrīvotu patērētājus no jebkurām saistībām nepasūtītas piegādes gadījumos, un atbildes nesniegšana nav uzskatāma par piekrišanu.

(*) OV L ...”

16. pants

Grozījumi Direktīvā 98/27/EK un Regulā (EK) Nr. 2006/2004

1. Direktīvas 98/27/EK pielikumā 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/.../EK (*) (... gada...), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (OV L)”.

(*) Šī direktīva.

2. Pielikumu Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 27. oktobrī Regulā (EK) Nr. 2006/2004 par to valsts iestāžu sadarbību, kas ir atbildīgas par tiesību aktu izpildi patērētāju tiesību aizsardzības jomā ("Regula par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā")⁽¹⁾, papildina ar šādu punktu:

"15. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005.../.../EK^(*) (... gada...), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (OV L, lpp.)."

17. pants

Informācija

Dalībvalstis veic attiecīgus pasākumus, lai informētu patērētājus par saviem tiesību aktiem, ar kuriem pārņem šo direktīvu, un vajadzības gadījumā mudina tirgotājus un par kodeksu atbildīgās personas informēt patērētājus par viņu rīcības kodeksiem.

18. pants

Pārskatīšana

1. Komisija vēlākais četrus gadus pēc....^(*) iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei vispusīgu ziņojumu par šīs direktīvas un jo īpaši tās 4. panta un I pielikuma piemērošanu, par turpmākas to Kopienas tiesību saskaņošanas un vienkāršošanas iespējām, kas attiecas uz patērētāju tiesību aizsardzību, un, ņemot vērā 3. panta 5. punktu, par pasākumiem, kas jāveic Kopienas līmenī, lai nodrošinātu to, ka saglabājas atbilstīga līmeņa patērētāju tiesību aizsardzība. Ziņojumam vajadzības gadījumā pievieno priekšlikumu pārskatīt šo direktīvu vai citas attiecīgas Kopienas tiesību aktus.

2. Eiropas Parlaments un Padome saskaņā ar Līgumu cenšas pieņemt lēmumu divu gadu laikā pēc tam, kad Komisija ir iesniegusi kādu priekšlikumu saskaņā ar 1. punktu.

19. pants

Pārņemšana

Dalībvalstis pieņem un publicē normatīvos un administratīvos tiesību aktus, kas vajadzīgi, lai panāktu atbilstību šai direktīvai līdz.....^(*). Tās tūlīt par to informē Komisiju, kā arī nekavējoties informē Komisiju par jebkādiem vēlākiem grozījumiem.

Tās piemēro šos pasākumus vēlākais no.....^(**). Kad dalībvalstis paredz minētos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsaucē.

20. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

21. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, ...

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs

...

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs

...

⁽¹⁾ OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp.

^(*) Šī direktīva.

^(*) 24 mēnešus pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās.

^(**) 30 mēneši pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās.

I PIELIKUMS

KOMERCPRAKSE, KAS JEBKUROS APSTĀKĻOS UZSKATĀMA PAR NEGODĪGU

Maldinoša komercprakse

- 1) Ja tirgotājs uzdodas par rīcības kodeksa parakstītāju, bet tas neatbilst patiesībai.
- 2) Ja izstāda uzticības zīmes, kvalitātes zīmes vai līdzīgas zīmes bez vajadzīgās atļaujas iegūšanas.
- 3) Ja apgalvo, ka rīcības kodeksu apstiprināja valsts vai citas struktūras, bet tas neatbilst patiesībai.
- 4) Ja apgalvo, ka produktu ir sertificējusi, ieteikusi vai atļāvusi lietot valsts vai privāta struktūra, bet tas neatbilst patiesībai, vai ja tādu apgalvojumu izsaka neatbilstīgi sertifikācijas, ieteikuma vai lietojuma atļaujas nosacījumiem.
- 5) Ja aicina iegādāties produktus par noteiktu cenu, neatklājot kādus saprātīgus iemeslus, kas tirgotājam varētu būt, lai domātu, ka viņš varētu nespēt šos vai līdzvērtīgus produktus piedāvāt, piegādāt vai nodrošināt iepirkumu no cita tirgotāja, par tādu pašu cenu, pieņemamā laikposmā un pieņemamos daudzumos, ņemot vērā produktu, reklāmas apjomu un piedāvāto cenu (ēsmas reklāma).
- 6) Ja aicina iegādāties produktus par noteiktu cenu un tad:
 - a) atsakās parādīt reklamēto priekšmetu patērētājiem, vai
 - b) atsakās pieņemt par to pasūtījumus vai piegādāt pieņemamā laikā, vai
 - c) demonstrē tā bojātu eksemplāru,lai veicinātu cita produkta pārdošanu (ēsmā un apmaiņā).
- 7) Ja nepatiesi apgalvo, ka produkts būs pieejams tikai ļoti ierobežotu laiku, lai izvilinātu no patērētājiem tūlītēju lēmumu un atņemtu pietiekamu iespēju vai laiku pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu.
- 8) Ja uzņemas nodrošināt garantijas apkalpošanu patērētājiem, ar ko tirgotājs pirms darījuma ir sazinājies valodā, kas nav tās dalībvalsts oficiālā valoda, kurā tirgotājs atrodas, un tad piedāvā šo pakalpojumu, tikai citā valodā, skaidri neatklājot to patērētājam pirms viņa piekrišanas darījumam.
- 9) Ja apgalvo vai kā citādi rada iespaidu, ka ražojumu var pārdot legāli, bet tā nav.
- 10) Ja patērētāja likumīgās tiesības pasniedz kā īpašu tirgotāja piedāvājuma iezīmi.
- 11) Ja saziņas līdzekļos izmanto redakcionālu saturu produkta pārdošanas veicināšanai, ja tirgotājs ir samaksājis par pārdošanas veicināšanu, nenorādot uz to saturā vai ar patērētājiem skaidri saprotamu attēlu vai skaņu palīdzību. (Reklāmraksts). Tas neskar Direktīvu 89/552/EEK ⁽¹⁾.
- 12) Ja izdara būtiski nepareizu apgalvojumu par patērētāja vai tā ģimenes personīgās drošības riska iedabu un apjomu, ja patērētājs neiegādājas produktu.
- 13) Ja veido, veic vai veicina pārdošanas veicināšanas piramīdveida shēmu, saskaņā ar ko patērētāji maksā par iespēju saņemt kompensāciju, kas izriet galvenokārt no citu patērētāju iekļaušanas shēmā, nevis no produktu pārdošanas vai lietošanas.
- 14) Ja apgalvo, ka tirgotājs grasās pārtraukt tirdzniecību vai pārvākties uz citām telpām, bet tas neatbilst patiesībai.
- 15) Ja apgalvo, ka produkti spēj nodrošināt spēju laimēt azartspēlēs.
- 16) Ja nepatiesi apgalvo, ka produkts spēj izārstēt slimības, disfunkcijas vai defektus.
- 17) Ja sniedz būtiski nepatiesu informāciju par tirgus apstākļiem vai iespējām atrast produktu, lai pamudinātu patērētājus iegādāties produktu ar nosacījumiem, kas ir neizdevīgāki nekā normālos tirgus apstākļos.
- 18) Ja komercpraksē apgalvo, ka piedāvā konkursu vai balvas, bet aprakstītās balvas vai pieņemamu to ekvivalentu nesniedz.

⁽¹⁾ Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 17.10.1989., 23. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 30.7.1997., 60. lpp.).

- 19) Ja apraksta produktu kā “bezmaksas”, “par velti”, “bez atlīdzības” vai līdzīgi, ja patērētājam ir jāmaksā vēl kas vairāk par obligātajām izmaksām, kas rodas, reaģējot uz komercpraksi un saņemot produktu vai maksājot par tā piegādi.
- 20) Ja reklāmas materiālā iekļauj fakturrēķinu vai līdzīgu dokumentu, kas prasa samaksu, radot patērētājam iespaidu, ka viņš jau ir pasūtījis reklamēto produktu, bet tā nav.

Agresīva komercprakse

- 21) Ja rada iespaidu, ka patērētājs nevar atstāt telpas pirms līguma noslēgšanas.
- 22) Ja veic personīgas vizītes patērētāja mājās, ignorējot patērētāja lūgumu aiziet un neatgriezties, izņemot gadījumos, ciktāl tas pamatots ar attiecīgas valsts tiesību aktiem, lai piespiestu pildīt līgumiskus pienākumus.
- 23) Ja nāk klaja ar uzstājīgiem un nevēlamiem piedāvājumiem ar telefona, faksa, e-pasta vai cita saziņas līdzekļa starpniecību, izņemot gadījumos, ciktāl tas pamatots attiecīgo valstu tiesību aktos, lai piespiestu pildīt līgumiskus pienākumus. Tas neskar Direktīvas 97/7/EK 10. pantu, Direktīvu 95/46/EK ⁽¹⁾ un Direktīvu 2002/58/EK.
- 24) Ja patērētājam, kas vēlas izdarīt prasību par apdrošināšanas polisi, prasa iesniegt dokumentus, ko saprātīgi nevar uzskatīt par tādiem, kas attiecas uz prasības pamatotību, ar mērķi atturēt patērētāju no līgumisku tiesību izmantošanas.
- 25) Ja reklāmā iekļauj tiešu aicinājumu bērniem pierunāt vecākus vai citus pieaugušos pirkt viņiem reklamēto produktu. Šis noteikums neskar Direktīvas 89/552/EEK 16. pantu.
- 26) Ja prasa tūlītēju vai atliktu maksājumu par tirgotāja piegādātiem produktiem, ko patērētājs nav pasūtījis, vai prasa tos atdot vai glabāt, izņemot gadījumus, ja produkts ir aizstājējs, kas piegādāts saskaņā ar Direktīvas 97/7/EK 7. panta 3. punktu (nepasūtītu preču pārdošana).
- 27) Ja skaidri informē patērētāju, ka gadījumā, ja patērētājs neiegādāsies produktu vai pakalpojumu, tirgotāja darbs vai iztika būs briesmās.
- 28) Ja rada iespaidu, ka patērētājs jau ir laimējis balvu bez vajadzības veikt pirkumu, bet patiesībā iespēja laimēt balvu vai balvas piešķiršana ir atkarīga no produkta iegādes.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīva 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.). Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

II PIELIKUMS

KOPIENAS TIESĪBU AKTU NOTEIKUMI, AR KO PAREDZ REKLĀMAS UN KOMERCSAŽIŅAS NOTEIKUMUS

4. un 5. pants Direktīvā 97/7/EK.

3. pants Padomes Direktīvā 90/314/EEK (1990. gada 13. jūnijs) par kompleksiem ceļojumiem, kompleksām brīvdienām un kompleksām ekskursijām ⁽¹⁾.

3. panta 3. punkts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 94/47/EK (1994. gada 26. oktobris) par pircēju aizsardzību attiecībā uz dažiem aspektiem līgumos, saskaņā ar kuriem pērk tiesības uz laiku izmantot nekustamo īpašumu ⁽²⁾.

3. panta 4. punkts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/6/EK (1998. gada 16. februāris) par patērētāju aizsardzību, norādot patērētājiem piedāvāto produktu cenas ⁽³⁾.

86. līdz 100. pants Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2001/83/EK (2001. gada 6. novembris) par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz cilvēkiem paredzētām zālēm ⁽⁴⁾.

5. un 6. pants Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) ⁽⁵⁾.

1. panta d) apakšpunktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/7/EK (1998. gada 16. februāris), ar ko groza Direktīvu 87/102/EEK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz patēriņa kredītu ⁽⁶⁾.

3. un 4. pants Direktīvā 2002/65/EK.

1. panta 9. punkts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2001/107/EK (2002. gada 21. janvāris), ar ko groza Padomes Direktīvu 85/611/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz pārvedamu vērtspapīru kolektīvu ieguldījumu uzņēmumiem (PVKIU), lai paredzētu noteikumus attiecībā uz pārvaldības sabiedrībām un vienkāršotiem prospektiem ⁽⁷⁾.

12. un 13. pants Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/92/EK (2002. gada 9. decembris) par apdrošināšanas starpniecību ⁽⁸⁾.

36. pants Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/83/EK (2002. gada 5. novembris) par dzīvības apdrošināšanu ⁽⁹⁾.

19. pants Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2004/39/EK (2004. gada 21. aprīlis) par finanšu instrumentu tirgiem ⁽¹⁰⁾.

31. un 43. pants Padomes Direktīvā 92/49/EEK (1992. gada 18. jūnijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana ⁽¹¹⁾ (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva).

5., 7. un 8. pants Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/71/EK (2003. gada 4. novembris) par prospektu, kurš jāpublicē, publiski piedāvājot vērtspapīrus vai atļaujot to tirdzniecību ⁽¹²⁾.

⁽¹⁾ OV L 158., 23.6.1990., 59. lpp.

⁽²⁾ OV L 280, 29.10.1994., 83. lpp.

⁽³⁾ OV L 80, 18.3.1998., 27. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 311, 28.11.2001., 67. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2004/27/EK (OV L 136, 30.4.2004., 34. lpp.).

⁽⁵⁾ OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 101, 1.4.1998., 17. lpp.

⁽⁷⁾ OV L 41, 13.2.2002., 20. lpp.

⁽⁸⁾ OV L 9, 15.1.2003., 3. lpp.

⁽⁹⁾ OV L 345, 19.12.2002., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Padomes Direktīvu 2004/66/EK (OV L 168, 1.5.2004., 35. lpp.).

⁽¹⁰⁾ OV L 145, 30.4.2002., 1. lpp.

⁽¹¹⁾ OV L 228, 11.8.1992., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2002/87/EK (OV L 35, 11.2.2003., 1. lpp.).

⁽¹²⁾ OV L 345, 31.12.2003., 64. lpp.

PAZIŅOJUMS PAR PADOMES APSVĒRUMIEM

I. IEVADS

1. Komisija 2003. gada 24. jūnijā iesniedza Padomei priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai, balstoties uz Līguma 95. pantu, par uzņēmēju negodīgu praksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem, ar ko groza Direktīvu 84/450/EEK, 97/7/EK un 98/27/EK (Direktīva par negodīgu tirdzniecības praksi).
2. Eiropas Parlaments pirmajā lasījumā sniedza atzinumu ⁽¹⁾ 2004. gada 20. aprīlī.
Ekonomikas un sociālo lietu komiteja sniedza atzinumu ⁽²⁾ 2004. gada 29. janvārī.
3. Padome 2004. gada 15. novembrī pieņēma kopējo nostāju saskaņā ar Līguma 251. pantu.

II. MĒRĶIS

Šīs direktīvas mērķis ir harmonizēt dalībvalstu tiesību noteikumus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm, lai veicinātu pareizu iekšējā tirgus darbību un sasniegtu augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību.

Tekstā ir

- precizēti nosacījumi, kas paredz to, vai komercprakse ir negodīga;
- ietverts vispārīgs šādas negodīgas prakses aizliegums, rūpīgi izvēršot divus būtiskus negodīgas prakses veidus (kas ir vai nu maldinoša, vai agresīva).

III. KOPĒJĀS NOSTĀJAS ANALĪZE

1. Vispārējās piezīmes

Kopumā Padome ir pieņēmusi Eiropas Parlamenta pirmā lasījuma atzinumu un Komisijas nostāju par šo atzinumu. Tā ir iekļāvusi kopējā nostājā vai nu pilnībā, vai daļēji 51 no 58 grozījumiem, ko Komisija ir apstiprinājusi. Tāpat tā ir apstiprinājusi 4 grozījumus (Nr. 43, 64, 91 un 110), kurus Komisija sākotnēji nevarēja pieņemt.

Kopējā nostājā ir ietvertas gan problēmas, gan intereses, kuru galvenais mērķis ir:

- saglabāt vispārēju negodīgu komercprakses aizliegumu (5. pants), I pielikumā iekļaujot sarakstu ar tādām komercpraksēm, kas jebkuros apstākļos ir jāvērtē kā negodīgas,
- saglabāt ierosināto vidusmēra patērētāja aprakstu, taču iekļaujot izsmeļošus noteikumus par īpai neaizsargātu patērētāju aizsardzību (jo īpaši 5. panta 3. punkts),
- svītrot Komisijas sākotnēji ierosināto izcelsmes valsts klauzulu;
- saglabāt klauzulu par pakalpojumu vai preču brīvu apriti, kurā noteikts, ka brīvu apriti nevar ierobežot dēļ iemesliem jomā, uz ko attiecas šī direktīva (4. pants);

⁽¹⁾ OV C 104 E, 30.4.2004.

⁽²⁾ OV C 108, 30.4.2004., 81. lpp.

- uz laiku atļaut dalībvalstīm piemērot savus valsts noteikumus jomā, uz ko attiecas šī direktīva, ja šie noteikumi ir ierobežojošāki vai stingrāki nekā šī direktīva un kuri īsteno direktīvas, kurās ietvertas obligātas saskaņošanas klauzulas (3. panta 5. un 6. punkts),
- precizēt direktīvas piemērošanas jomu, jo īpaši attiecībā uz dažām profesijām, ražojumiem vai darbībām (3. panta 8., 9. un 10. punkts); un
- iekļaut pārskatīšanas klauzulu (18.pants).

Komisija ir pieņēmusi Padomes apstiprināto kopējo nostāju.

2. Eiropas Parlamenta grozījumi

Eiropas Parlaments 2004. gada 20. aprīļa plenārsēdes balsošanā pieņēma 94 priekšlikuma grozījumus.

Padome:

- a) iekļāva kopējā nostājā šādus 7 grozījumus bez izmaiņām:

Apsvērumi:

- 1. grozījums (6. apsvērumā - mērķis/piemērošanas joma);
- 5. grozījums (10. apsvērumā - mērķis/piemērošanas joma);
- 10. grozījums (14. apsvērumā - rīcības kodeksi);

Panti:

- 19. grozījums (12. panta h) punktā – “Kopienas līmeņa kodeksa” definīcija);
- 23. grozījums (12. panta l) punktā – “nesamērīgās ietekmes” definīcija);

Pielikumi:

- 71. grozījums (1. pielikumā, “Maldinošas komercprakses”, 5) punkts).
- 91. grozījums (1. pielikumā, “Agresīvas komercprakses”, 7) punkts).

- b) iekļāva kopējā nostājā šādus 48 grozījumus daļēji un/vai ar labojumiem vai citām izmaiņām:

Apsvērumi:

- 112. grozījums (1. citātā, ar ko pievieno Līguma 153. pantu juridiskajam pamatam): iekļauj jaunu 1. apsvērumu, kas attiecas uz 153. pantu;
- 105. grozījums (5. apsvērumā – mērķis/piemērošanas joma): grozījums veikts, izmainot 6. apsvēruma tekstu, kurā precizētas attiecības ar valsts noteikumiem jomās, uz ko neattiecas šī direktīva;
- 6. grozījums (11. apsvērumā – “līdzīgi ražojumi” un “viltojumi”): grozījuma mērķis panākts, mainot 14. apsvēruma tekstu;
- 7. grozījums (11.a apsvērumā (jauns) – I pielikuma par “Maldinošām komercpraksēm statuss”): grozījuma mērķis panākts, mainot 17. apsvēruma tekstu;

8. *grozījums* (13. apsvērumā – neaizsargātie patērētāji): grozījuma pamatjēga ir ņemta vērā, mainot 19. apsvēruma tekstu, kurā precizēts neaizsargātā patērētāja jēdziens;

106. *grozījums* (13.a apsvērumā (jauns) – neaizsargātie patērētāji): grozījuma pamatjēga ir ņemta vērā, mainot 19. apsvēruma tekstu (skat. arī iepriekš minēto 8. grozījumu);

9. *grozījums* (14. apsvērumā - rīcības kodeksi): grozījuma mērķis panākts, veicot 20. apsvērumā dažus labojumus, ņemot vērā esošos tiesību aktus;

Panti:

107. *grozījums* (2. panta b) apakšpunktā – “vidusmēra patērētāja” definīcija): grozījuma pamatjēga ir ņemta vērā, mainot 18. apsvēruma tekstu;

13. *grozījums* (2. panta ba) apakšpunktā (jauns) – “īpašas patērētāju grupas” definīcija): grozījuma pamatjēga ir ņemta vērā, mainot 5. panta 3. punkta tekstu (skat. arī iepriekš minēto 8. grozījumu);

14. *grozījums* (2. panta c) apakšpunktā – “pārdevēja vai piegādātāja” definīcija): grozījuma mērķis panākts, mainot b) apakšpunkta tekstu, ņemot vērā to, ka šī direktīva nenosaka atbildību;

17. *grozījums* (2. panta g) apakšpunktā – “rīcības kodeksa” definīcija): grozījuma pamatjēga ir ņemta vērā, mainot f) apakšpunkta tekstu;

104. *grozījums* (2. panta g) apakšpunktā – “rīcības kodeksa” definīcija): grozījuma mērķis panākts, mainot 20. apsvēruma tekstu;

21. un 108. *grozījums* (2. panta j) apakšpunktā – “profesionālās rūpības” definīcija): šo grozījumu jēdzieni ir ietverti h) apakšpunkta jaunajā tekstā;

24. *grozījums* (2. panta 1.a) apakšpunktā (jauns) – “stingra pienākuma” definīcija): grozījuma mērķis panākts, mainot 6. panta 2. punkta b) apakšpunkta tekstu;

25. *grozījums* (3. panta 1. punktā – piemērošanas joma): šajā punktā ietverta grozījuma pirmā daļa, bet otrā daļa ir jau ietverta 2. panta k) apakšpunktā;

27. *grozījums* (3. panta 6.a punktā (jauns) – piemērošanas joma): grozījuma mērķis ietverts 3. panta 8., 9. un 10. punktā;

28. *grozījums* (4. panta 2.a punktā (jauns) – piemērošanas joma): grozījuma pamatjēga ir ņemta vērā, mainot 9. apsvēruma tekstu;

109. *grozījums* (4. panta 2.b un 2.c punktā (jauni) – pagaidu atkāpe): grozījuma mērķis ietverts 3. panta 5. un 6. punktā, veicot nelielas izmaiņas;

29. *grozījums* (5. panta 2. punkta 1. ievilkumā – godprātības princips): grozījuma mērķis panākts, mainot 2. panta h) apakšpunkta tekstu (skat. arī 108. grozījumu);

110. *grozījums* (5. panta 2. punkta 2. ievilkumā – neaizsargāts patērētājs): grozījuma pamatjēga ir ņemta vērā, mainot 5. panta 3. punktu tekstu (skat. arī iepriekš minēto 8. grozījumu);

33. *grozījums* (5. panta 4. punktā – I pielikuma statuss): grozījuma mērķis panākts, mainot šī punkta, kā arī 17. apsvēruma tekstu;

34. *grozījums* (6. panta 1. punkta ievaddaļā – “maldinošas komercprakses” jēdziens): grozījuma mērķis ietverts 2. panta k) apakšpunktā;

37. *grozījums* (6. panta 1. punkta f) apakšpunktā – “maldinošas komercprakses” jēdziens): svītrotot šo punktu, ir risināti jautājumi, kas mudināja veikt grozījumu;

39. *grozījums* (6. panta 2. punkta pirmajā teikumā – “maldinošas komercprakses” jēdziens): grozījuma mērķis ietverts 2. panta k) apakšpunktā;

40. *grozījums* (6. panta 2. punkta b) apakšpunkta 3. ievilkumā (jauns) – “maldinošas komercprakses” jēdziens): grozījuma mērķis panākts, mainot 6. panta 2. punkta b) apakšpunkta 2. ievilkuma tekstu;

43., 44. un 45. *grozījums* (7. panta 1. punktā – “maldinošas noklusēšanas” jēdziens): grozījuma pamatjēga panākta, mainot 7. panta 1. un 3. punkta tekstu;

47. *grozījums* (7. panta 2. punktā – “maldinošas noklusēšanas” jēdziens): šā punkta jaunajā tekstā ietverta grozījuma otrā daļa, bet pirmā daļa ir ietverta 7. panta 1. un 3. punktā;

111. un 59. *grozījums* (9. panta c) apakšpunktā – konkrētas nelaimes vai apstākļu izmantošana): grozījuma mērķis panākts, mainot apakšpunkta tekstu;

103. *grozījums* (10. apsvērumā - rīcības kodeksu pieņemšana): grozījuma mērķis panākts, mainot panta tekstu;

61. *grozījums* (10. panta 1. punktā (jauns) – rīcības kodeksu saturs un izstrāde): grozījuma mērķis panākts, mainot 20. apsvēruma tekstu (skat. arī 9. grozījumu);

64. un 65. *grozījums* (11. panta 1. punkta 4. apakšpunktā – kodeksa īpašnieka *neatbildība*): mainot 11. panta 1. punkta 4) apakšpunkta 2. ievilkuma tekstu, ir risināti jautājumi, kas mudināja veikt grozījumu;

67. *grozījums* (14. panta 5. punktā – kodeksa īpašnieka *neatbildība*): grozījuma mērķis panākts, mainot 14. panta 4. punkta 2. apakšpunkta b) daļas tekstu (skat. 64. un 65. grozījumu);

68. *grozījums* (17. pantā – plānotās direktīvas transponēšana): grozījuma mērķis panākts, mainot punkta tekstu;

69. *grozījums* – (17.a pantā (jauns) – pārskatīšana): grozījuma mērķis ir ietverts 18. pantā, mainot panta tekstu;

Pielikumi:

99. *grozījums* (1. pielikumā, “Maldinošas komercprakses”, 3) punkts): grozījuma mērķis ietverts 5. punkta tekstā;

73. *grozījums* (1. pielikumā, “Maldinošas komercprakses”, 9) punkts): grozījuma mērķis ietverts 12. punkta tekstā;

76. *grozījums* (1. pielikumā, “Maldinošas komercprakses”, 12) punkts): grozījuma mērķis ietverts jaunā 14. punkta tekstā;

84. *grozījums* (1. pielikumā, “Maldinošas komercprakses”, 12.h) punkts (jauns)): grozījuma mērķis ietverts jaunā 18. punkta tekstā, ieviešot dažas izmaiņas punkta skaidrākai piemērošanai;

85. *grozījums* (1. pielikumā, “Agresīvas komercprakses”, 2) punkts): grozījuma mērķis ietverts jaunā 22. punkta tekstā, ieviešot dažas izmaiņas punkta skaidrākai piemērošanai;

87. *grozījums* (1. pielikumā, “Agresīvas komercprakses”, 3) punkta 1.a apakšpunkts (jauns)): grozījuma mērķis ietverts jaunā 23. punkta tekstā punkta skaidrākai piemērošanai;

88. *grozījums* (1. pielikumā, “Agresīvas komercprakses”, 4) punkts): grozījuma mērķis ir panākts, svītrotot šo punktu;

90. *grozījums* (1. pielikumā, “Agresīvas komercprakses”, 6) punkts): grozījuma mērķis ietverts jaunā 25. punkta tekstā, ieviešot dažas izmaiņas punkta skaidrākai piemērošanai;

92. *grozījums* (1. pielikumā, “Agresīvas komercprakses”, 7) punkts): grozījuma mērķis ietverts jaunā 26. punkta tekstā, ieviešot dažas izmaiņas punkta skaidrākai piemērošanai;

c) neiekļāva kopējā nostājā 39 grozījumus (Nr. 2, 3, 4, 15, 18, 20, 22, 26, 32, 36, 46, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 57, 60, 62, 63, 66, 70, 97, 72, 74, 75, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 86, 89 un 94).

Attiecībā uz grozījumiem Nr. 3, 15, 18, 20, 22, 26, 32, 36, 46, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 57, 63, 66, 70, 97, 74, 75, 77, 78, 79, 81, 82, 83, 86 un 94 Padome pieņēma Komisijas nostāju.

Attiecībā uz grozījumiem Nr. 2, 4, 60, 62, 72, 80 un 89, ko Komisija ir pieņēmusi pilnībā vai daļēji, bet kas nav iekļauti kopējā nostājā:

Apsvērumi:

2. *grozījums* (8. apsvērumā – mērķis/plānotās direktīvas piemērošanas joma): grozījums samazinātu direktīvas harmonizācijas iedarbību, bet 11. apsvēruma jaunais teksts skaidri norāda, ka teksta piemērošanas joma ir ierobežota;

4. *grozījums* (10. apsvērumā – mērķis/piemērošanas joma): grozījums samazinātu pārliecību par to, ka jomā, kas noteikta šajā direktīvā, dalībvalstis nevarēs saglabāt vispārējus aizliegumus, kas neatbilst direktīvai.

Panti:

60. *grozījums* (9. panta e) punktā – godprātības princips): jautājums par pierādīšanas pienākumu būtu jāatstāj ārpus punkta piemērošanas jomas, kā norādīts 21. apsvērumā, un tādējādi grozījumu nevarēja pieņemt;

62. *grozījums* (10. panta 1.a punktā (jauns) – neobligātas procedūras): ar šo direktīvu nereglamentē to procedūru veidu, kuras var izmantot saskaņā ar 10. pantu, tādēļ grozījumā minētās iespējas jau ir pieejamas;

Pielikumi:

72. *grozījums* (1. pielikumā, “Maldinošas komercprakses”, 8) punkts): šo grozījumu nevarēja pieņemt, jo tajā nav precizēta prakse, kas jebkuros apstākļos būtu negodīga – kritērijs iekļaušanai pielikumā;

80. *grozījums* (1. pielikumā, “Maldinošas komercprakses”, 12.d) punkts (jauns)): grozījumā noteikto praksi ir grūti atšķirt no likumīgās prakses;

89. *grozījums* (1. pielikumā, “Agresīvas komercprakses”, 5) punkts): grozījuma mērķis nav skaidrs, un izmaiņas attiektos uz personām, kas nav patērētāji (kas ir ārpus šīs direktīvas piemērošanas jomas).

3. Citi Padomes ieviestie jauninājumi

Kopējā nostājā citi ieviestie jauninājumi ir:

- *dažu definīciju pielāgošana* (2. pantā maina “aicinājuma veikt pirkumu” un “nesamērīgās ietekmes” definīcijas, iekļauj jaunu “lēmuma veikt darījumu” definīciju un svītro “vidusmēra patērētāja” un “Kopienas līmeņa kodeksa” definīcijas),
- *to kritēriju pielāgošana, ar ko nosaka maldinošu rīcību* (6. pants),
- *pielikumu statusa un satura precizēšana* (daži pielikuma punkti ir mainīti, ir iekļauti jauni 15. un 17. apsvērumi par pielikumu statusu, attiecīgi ir mainīts 5. panta 5. punkts attiecībā uz I pielikumu).

IV. SECINĀJUMS

Padome uzskata, ka tās kopējā nostāja, kurā iekļauti III. sadaļas 2. daļas a) un b) punktos minētie grozījumi, atbilstīgi ņem vērā Eiropas Parlamenta atzinumu pirmajā lasījumā.

Tā piedāvā līdzsvarotu risinājumu, kas nodrošina gan patērētāju aizsardzību, gan labu iekšējā tirgus darbību, jo šīs jaunās kopīgās pamatnostādnes vienkāršos likumīgo vidi, kurā tirgotāji un patērētāji darbojas, vienlaicīgi garantējot augstu patērētāju aizsardzības līmeni.

KOPĒJĀ NOSTĀJA (EK) Nr. 7/2005,

ko Padome pieņēmusi 2004. gada 15. novembrī

nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes.... Regulu (EEK) Nr. .../2005, ar ko groza Padomes Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma shēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenes locekļiem, kas pārvietojas Kopienā, un (EEK) Nr. 574/72, ar kuru nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EEK) Nr. 1408/71

(2005/C 38 E/02)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

- (2) Lai ņemtu vērā jaunāko Tiesas praksi, būtu jāizstrādā spriedumu secinājumi, jo īpaši lietām *Johann Franz Duchon v Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten* ⁽⁵⁾ un *Office national de l'emploi v Calogero Spataro* ⁽⁶⁾.

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 42. un 308. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atziņu ⁽¹⁾,

apspriedušies ar Reģionu komiteju,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Regulās (EEK) Nr. 1408/71 ⁽³⁾ un (EEK) Nr. 574/72 ⁽⁴⁾ būtu jāizdara noteikti grozījumi, lai ņemtu vērā jaunāko Eiropas Kopienas Tiesas praksi, sekmētu minēto regulu piemērošanu un atspoguļotu izmaiņas dalībvalstu tiesību aktos sociālā nodrošinājuma jomā.

⁽¹⁾ OV C 80, 30.3.2004., 118. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2004. gada 11. marta Atzinums (OV C 102 E, 28.4.2004., 804. lpp.), Padomes 2004. gada 15. novembra Kopējā nostāja un Eiropas Parlamenta Nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta).

⁽³⁾ OV L 149, 5.7.1971., 2. lpp. Regula atjaunināta ar Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV L 28, 30.1.1997., 1. lpp.), kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 631/2004 (OV L 100, 6.4.2004., 1. lpp.) un kura tiek atcelta no dienas, kad stājas spēkā īstenošanas regula saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 883/2004 (OV L 166, 30.4.2004., 1. lpp.).

⁽⁴⁾ OV L 74, 27.3.1972., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 631/2004 (OV L 100, 6.4.2004., 1. lpp.).

- (3) Spriedumos lietās *Friedrich Jauch v Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter* un *Ghislain Leclere, Alina Deaconescu v Caisse nationale des prestations familiales* ⁽⁷⁾ par speciālo no iemaksām neatkarīgo naudas pabalstu klasifikāciju ir pieprasīts, lai tiesiskās drošības nolūkos divus kumulatīvos kritērijus, kurus ņem vērā, norāda tā, lai šādos pabalstus varētu minēt Regulas (EEK) Nr. 1408/71 IIa pielikumā. Tādēļ ir pamats pielikuma pārskatīšanai, ņemot vērā grozījumus dalībvalstu tiesību aktos, kuri skar šāda veida pabalstus, uz kuriem attiecas īpaša koordinācija sakarā ar to neviendabīgo būtību. Turklāt ir svarīgi noteikt pārejas noteikumus saistībā ar pabalstu, uz kuru attiecas spriedums *Jauch* lietā, lai aizsargātu pabalsta saņēmēju tiesības.

- (4) Pamatojoties uz Tiesas praksi, kas attiecas uz saistību starp Regulu (EEK) Nr. 1408/71 un divpusējo sociālā nodrošinājuma nolīgumu noteikumiem, ir nepieciešams pārskatīt minētās regulas III pielikumu. Regulas III pielikuma A daļā iekļaut ierakstus var vienīgi divos gadījumos: ja tie attiecas uz labvēlīgākā režīma piemērošanu migrējošiem darba ņēmējiem ⁽⁸⁾ vai ja tie attiecas uz īpašām un izņēmuma situācijām, kas parasti saistītas ar vēsturiskiem apstākļiem. Turklāt nav lietderīgi iekļaut ierakstus pielikuma B daļā, izņemot gadījumus, ja objekta un izņēmuma rakstura situācija pamato atkāpi no minētās regulas 3. panta 1. punkta un no Līguma 12., 39. un 42. panta ⁽⁹⁾.

⁽⁵⁾ 2002. gada 18. aprīļa spriedums lietā C-290/00, [ECR] 2002 I-3567.

⁽⁶⁾ 1996. gada 13. jūnija spriedums lietā C-170/95, [ECR] 1996 I-2921.

⁽⁷⁾ 2001. gada 8. marta spriedums lietā C-215/99 [ECR] 2001 I-1901 un 2001. gada 31. maija spriedums lietā C-43/99 [ECR] 2001 I-4265.

⁽⁸⁾ Labvēlīgākā noteikuma piemērošanas principu Tiesa atgādina tā 1991. gada 7. februāra spriedumā lietā C-227/89, [ECR] 1991 I-323, 1995. gada 9. novembra spriedumā lietā C- 475/93, [ECR] 1995 I-3813; 2000. gada 9. novembra spriedumā lietā C-75/99, [ECR] 2000 I-9399, un 2002. gada 5. februāra spriedumā lietā C-277/99, [ECR] 2002 I-1261.

⁽⁹⁾ 1996. gada 30. aprīļa spriedums lietā C-214/94, [ECR] 1996 I-2253; 1996. gada 30. aprīļa spriedums lietā C-308/96, [ECR] 1996 I-2097; 2002. gada 15. janvāra spriedums lietā C-55/2000, [ECR] 2002 I-413.

- (5) Lai veicinātu Regulas (EEK) Nr. 1408/71 piemērošanu, ir jābūt noteiktām normām, kas attiecas, no vienas puses, uz civildienesta ierēdņiem un personām, kuras uzskata par tādiem, un, no otras puses, uz uzņēmumu, kas nodrošina starptautiskus pasažieru vai kravu komercpārvadājumus pa dzelzceļu, autoceļiem, gaisu vai iekšējiem ūdensceļiem, darbiniekiem, kuri pieder pie ceļojumu vai lidojumu personāla, kā arī tajos ir jāparedz metodes, ar kuru palīdzību nosaka vidējo apmēru, ko ņemt vērā minētās regulas 23. panta vajadzībām.
- (6) Regulas (EEK) Nr. 1408/71 IIa pielikuma pārskatīšanas gaitā svītros dažus tajā esošos ierakstus un, ņemot vērā grozījumus dažu dalībvalstu tiesību aktos, iekļaus noteiktus jaunus ierakstus. Pēdējā gadījumā attiecīgajām dalībvalstīm ir jāapsver, vai ir vajadzīgi pārejas pasākumi vai divpusēji risinājumi, lai ņemtu vērā to personu situāciju, kuru iegūtās tiesības var tikt aizskartas sakarā ar šīm izmaiņām,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Ar šo Regulu (EEK) Nr. 1408/71 groza šādi:

1. Regulas 3. pantu groza šādi:

- a) panta 1. punktā svītro vārdus “kas dzīvo kādā dalībvalstī”;
- b) panta 3. punktā svītro vārdus “un tās konvencijas, kas noslēgtas saskaņā ar 8. panta 1. punktu”.

2. Regulas 4. panta 2.a punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2a. Šo pantu piemēro speciālajiem no iemaksām neatkarīgiem naudas pabalstiem, kas paredzēti tiesību aktos, kuri sakarā ar to personu loku, mērķiem un/vai tiesību iegūšanas nosacījumiem atbilst gan sociālā nodrošinājuma tiesību aktu, kas minēti 1. punktā, gan sociālās palīdzības tiesību aktu pazīmēm.

Speciālie no iemaksām neatkarīgie naudas pabalsti ir tādi pabalsti, kas:

- a) ir paredzēti, lai nodrošinātu vai nu:
- i) papildu, aizvietojuama vai palīgaizsardzību, kas ir pret riskiem, uz kuriem attiecas 1. punktā minētās sociālā nodrošinājuma jomas, un kas attiecīgajām personām garantē minimālos iztikas līdzekļus, ņemot vērā ekonomisko un sociālo situāciju attiecīgajā dalībvalstī; vai

- ii) vienīgi īpašu aizsardzību invalīdiem, kas cieši saistīta ar šo personu sociālo vidi attiecīgajā dalībvalstī, un

- b) gadījumos, kad finansējums tiek gūts vienīgi no obligātajiem nodokļiem, kuri paredzēti vispārējo valsts izdevumu segšanai, un kad pabalstu piešķiršanas un aprēķināšanas nosacījumi nav atkarīgi no nekādām iemaksām par pabalsta saņēmēju. Tomēr pabalstus, kas piešķirti, lai papildinātu uz iemaksām balstītus pabalstus, neuzskata par pabalstiem, kas balstīti uz iemaksām, tikai šā iemesla dēļ, un

- c) ir uzskaitīti IIa pielikumā.”

3. Regulas 7. panta 2. punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

- “c) dažus noteikumus sociālā nodrošinājuma konvencijās, ko dalībvalstis noslēgušas pirms šīs regulas piemērošanas dienas, ar nosacījumu, ka šie noteikumi ir labvēlīgāki pabalstu saņēmējiem vai ka tie izriet no īpašiem vēsturiskiem apstākļiem un to darbības laiks ir ierobežots, ja šie noteikumi ir uzskaitīti III pielikumā.”

4. Regulas 9.a pantu aizstāj ar šādu pantu:

“9.a pants

Kvalifikācijas perioda pagarināšana

Ja kādas dalībvalsts tiesību aktos tiesību uz pabalstiem atzīšana ir atkarīga no minimālā apdrošināšanas perioda uzkrāšanas noteiktā laikposmā pirms apdrošināšanas gadījuma (kvalifikācijas periods), un ja tie nosaka, ka periodi, kuru laikā izmaksāja pabalstus atbilstīgi attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, vai periodi, kas tika veltīti bērnu audzināšanai attiecīgajā dalībvalstī, pagarina šo kvalifikācijas periodu, tad šo kvalifikācijas periodu pagarina arī periodi, kuru laikā izmaksāja invaliditātes vai vecuma pensijas vai pabalstus slimības, bezdarba, nelaimes gadījuma darbā vai arodslimības gadījumā saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, kā arī periodi, kas veltīti bērnu audzināšanai citā dalībvalstī.”

5. Regulas 10.a panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

- “1. Regulas 10. panta un III sadaļas noteikumus nepiemēro speciālajiem no iemaksām neatkarīgiem pabalstiem, kas minēti 4. panta 2.a punktā. Personas, kam piemēro šo regulu, saņem šos pabalstus vienīgi tajā dalībvalstī, kurā tās dzīvo, un saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem, ciktāl šie pabalsti ir minēti IIa pielikumā. Pabalstus izmaksā dzīvesvietas institūcija uz sava rēķina.”

6. Regulas 23. pantā iekļauj šādu punktu:

“2.a Šā panta 1. un 2. punkta noteikumus piemēro arī tad, ja tiesību akti, ko piemēro kompetenta institūcija, nosaka īpašu kvalifikācijas periodu un šis periods attiecīgi pilnībā vai daļēji sakrīt ar periodiem, ko uzkrājusi attiecīgā persona saskaņā ar vienas vai vairāku citu dalībvalstu tiesību aktiem.”

7. Regulas 35. panta 2. punktu svītro.

8. Regulas 69. panta 4. punktu svītro.

9. Iekļauj šādus pantus:

“95.f pants

Pārejas noteikumi attiecībā uz II pielikuma I daļas iedaļām “D. VĀCIJA” un “R. AUSTRIJA”

1. Šīs regulas II pielikuma I daļas iedaļas “D. VĀCIJA” un “R. AUSTRIJA”, saskaņā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu .../2005 (...gada...), ar ko groza Padomes Regulu (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma shēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenes locekļiem, kas pārvietojas Kopienā, un Padomes Regulu (EEK) Nr. 574/72, ar kuru nosaka izpildes kārtību Regulai (EEK) Nr. 1408/71 (*), nepiešķir nekādas tiesības attiecībā uz laikposmu līdz 2005. gada 1. janvārim.

2. Nosakot atbilstīgi šai regulai iegūtās tiesības, ņem vērā jebkuru apdrošināšanas periodu un, attiecīgi, jebkuru nodarbinātības, pašnodarbinātības vai dzīvesvietas periodu saskaņā ar dalībvalsts tiesību aktiem pirms 2005. gada 1. janvāra.

3. Ievērojot 1. punkta noteikumus, saskaņā ar šo regulu tiesības iegūst pat tad, ja tas ir saistīts ar gadījumu, kurš noticis pirms 2005. gada 1. janvāra.

4. Jebkuru pabalstu, kas nav piešķirts vai kas ir apturēts attiecīgās personas pilsonības vai dzīvesvietas dēļ, pēc minētās personas pieprasījuma piešķir vai tā izmaksu turpina pēc 2005. gada 1. janvāra, ar nosacījumu, ka tiesības, uz kuru pamata iepriekš piešķīra pabalstu, netika kompensētas ar vienreizēju maksājumu.

5. Tādu personu tiesības, kam pensiju vai ikgadējo pabalstu piešķīra pirms 2005. gada 1. janvāra, pēc attiecīgo personu pieteikuma var pārskatīt, ņemot vērā šo regulu. Tas attiecas arī uz pārējiem pabalstiem atbilstīgi 78. pantam.

6. Ja 4. vai 5. punktā minēto pieteikumu iesniedz divu gadu laikā pēc 2005. gada 1. janvāra, tiesības, kas ir iegūtas saskaņā ar šo regulu, ir spēkā no minētās dienas, un pret attiecīgajām personām nevar izmantot dalībvalstu tiesību aktus par tiesību atņemšanu vai ierobežošanu.

7. Ja kāds šā panta 4. vai 5. punktā minētais pieteikums ir iesniegts pēc tam, kad beidzies divu gadu termiņš pēc 2005. gada 1. janvāra, tiesības, kas nav tikušas zaudētas vai ierobežotas, ir spēkā no pieteikuma iesniegšanas dienas, izņemot gadījumus, kad ir piemērojami personai labvēlīgāki dalībvalsts tiesību akti.

95.g pants

Pārejas noteikumi attiecībā uz II pielikuma ieraksta svītrosu par Austrijas kopšanas pabalstiem (Pflege-geld).

Gadījumā, ja saskaņā ar Austrijas federālo likumu (Bundespflegegeldgesetz) pieteikumi uz kopšanas pabalstu ir iesniegti ne vēlāk kā 2001. gada 8. martā uz šīs regulas 10.a panta 3. punkta pamata, šo noteikumu turpina piemērot, ja vien kopšanas pabalsta saņēmējs turpina dzīvot Austrijā pēc 2001. gada 8. marta.

(*) OV L ...”

10. Regulas II, Ila, III, IV un VI pielikumu groza saskaņā ar šīs regulas I pielikumu.

2. pants

Regulu (EEK) Nr. 574/72 groza šādi:

1. Regulas 4. panta 11. punktu svītro.

2. Iekļauj šādu pantu:

“10.c pants

Formalitātes, kas paredzētas gadījumiem, ja civildienesta ierēdņiem un personām, kuras par tādiem uzskata, piemēro regulas 13. panta 2.d punktu.

Piemērojot 13. panta 2.d punktu, institūcija, ko izraudzījies kompetentā iestāde dalībvalstī, kuras tiesību aktus piemēro, izdod sertifikātu, kas apliecina, ka uz civildienesta ierēdņi vai personu, kuru par tādu uzskata, attiecas šis valsts tiesību akti.”

3. Regulas 12.a pantu groza šādi:

a) panta nosaukumu aizstāj ar šādu nosaukumu:

“Noteikumi, ko piemēro attiecībā uz regulas 14. panta 2. un 3. punktā, 14.a panta 2. līdz 4. punktā un 14.c pantā minētajām personām, kuras parasti ir nodarbinātas vai pašnodarbinātas divās vai vairākās dalībvalstīs”;

b) ievada teikumu aizstāj ar šādu teikumu:

“Piemērojot regulas 14. panta 2. un 3. punktu, 14.a panta 2. līdz 4. punktu un 14.c punktu, piemēro šādus noteikumus:”;

c) pantu papildina ar šādu punktu:

“1.a Ja saskaņā ar regulas 14. panta 2. punktu uz personu, kura pieder pie ceļojumu vai lidojumu personāla starptautisku pārvadājumu uzņēmumā, attiecas tādas dalībvalsts tiesību akti, kurā atrodas darba devēja uzņēmuma, filiāles vai pastāvīgas struktūras juridiskā adrese

vai uzņēmējdarbības vieta vai kurā minētā persona dzīvo un galvenokārt strādā, institūcija, ko izraudzījusies kompetentā iestāde šajā dalībvalstī, izdod attiecīgajai personai apliecību, kas apliecina, ka uz viņu attiecas šīs valsts tiesību akti.”

4. Regulas 32.a pantu svīturo.

5. Pielikumus groza saskaņā ar šīs regulas II pielikumu.

3. pants

Šī regula stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

Šīs regulas 1. panta 9. punktu, ciktāl tas attiecas uz Regulas (EEK) Nr. 1408/71 95.f pantu, šīs regulas I pielikuma 1. punktu a) un b) apakšpunktu un II pielikuma 2. un 4. punktu piemēro no 2005. gada 1. janvāra.

Regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, ...

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs

...

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs

...

I PIELIKUMS

Regulas (EEK) Nr. 1408/71 pielikumus groza šādi:

1. Regulas II pielikumu groza šādi:

- a) pielikuma I daļas iedaļā "D. VĀCIJA" tekstu aizstāj ar vārdiem "Neattiecas";
- b) pielikuma I daļas iedaļā "R. AUSTRIJA" tekstu aizstāj ar vārdiem: "Neattiecas";
- c) pielikuma II daļu groza šādi:
 - i) iedaļā "G. SPĀNIJA" vārdu "Nav" aizstāj ar:
"Bērna piedzimšanas pabalsti (vienreizēji naudas pabalsti par trešā bērna un nākamo bērnu piedzimšanu un vienreizēji naudas pabalsti vairāku bērnu vienlaicīgas piedzimšanas gadījumā)";
 - ii) iedaļā "H. FRANCIJA" tekstu aizstāj ar šādu tekstu:
"Bērna piedzimšanas vai adopcijas pabalsts (agras bērnības pabalsts)";
 - iii) iedaļā "W. SOMIJA" tekstu aizstāj ar šādu tekstu:
"Maternitātes pabalstu kopa, maternitātes vienreizējie pabalsti un palīdzība, kas sniegta vienreizēja maksājuma veidā, kas paredzēta starptautiskās adopcijas izmaksu segšanai saskaņā ar Maternitātes pabalstu aktu";
- d) pielikuma III daļas iedaļā "D. VĀCIJA" b) punktu svīturo.

2. Regulas IIa pielikumu aizstāj ar šādu tekstu, kas ietver 2003. gada Pievienošanās aktā noteiktos ierakstus, kuri paliek negrozīti:

"IIA PIELIKUMS

SPECIĀLIE NO IEMAKSĀM NEATKARĪGIE NAUDAS PABALSTI

10. panta (a) punkts

A. BEĻĢIJA

- a) Ienākumu pabalsts (1987. gada 27. februāra likums).
- b) Nodrošināti ienākumi vecākiem cilvēkiem (2001. gada 22. marta likums).

B. ČEHIJAS REPUBLIKA

Sociālais pabalsts (Valsts sociālā nodrošinājuma akts Nr. 117/1995 Sb.).

C. DĀNIJA

Mājokļa izmaksas pensionāriem (Likums par individuālu mājokļu pabalstu, konsolidēts ar 1995. gada 29. marta Likumu Nr. 204).

D. VĀCIJA

Iztikas līdzekļi vecākiem cilvēkiem un personām, kurām ir pazeminātas darba spējas, atbilstīgi Sociālā kodeksa XII grāmatas 4. nodaļai.

E. IGAUNIJA

- a) Pieaugušo invaliditātes pabalsts (1999. gada 27. janvāra Akts par sociālajiem pabalstiem invalīdiem).
- b) Bezdarbnieka valsts pabalsts (2000. gada 1. oktobra Akts par bezdarbnieku sociālo aizsardzību).

F. GRIEĶIJA

Īpašs pabalsts vecākiem cilvēkiem (Likums 1296/82).

G. SPĀNIJA

- a) Minimālo ienākumu garantija (1982. gada 7. aprīļa likums Nr. 13/82).
- b) Naudas pabalsts vecākiem cilvēkiem un invalīdiem, kuriem ir darba nespēja (1981. gada 24. jūlija Karaliskais dekrēts Nr. 2620/81).

- c) No iemaksām neatkarīgas invaliditātes un vecuma pensijas atbilstīgi 38. panta 1. punktam Vispārējā sociālā nodrošinājuma likuma Konsolidētajā tekstā, kas apstiprināts ar 1994. gada 20. jūnija Karalisko likumdošanas dekrētu Nr. 1/1994.
- d) Pabalsti pārvietošanās veicināšanai un transporta izmaksu kompensēšanai (1982. gada 7. aprīļa Likums Nr. 13/1982).

H. FRANCIJA

- a) Īpašā invaliditātes fonda un Vecuma solidaritātes fonda papildus pabalsti (1956. gada 30. jūnija Likums, kas ierakstīts Sociālā nodrošinājuma kodeksa VIII grāmatā).
- b) Pieaugušo invaliditātes pabalsts (1975. gada 30. jūnija Likums, kas ierakstīts Sociālā nodrošinājuma kodeksa VIII grāmatā).
- c) Īpašais pabalsts (1952. gada 10. jūlija Likums, kas ierakstīts Sociālā nodrošinājuma kodeksa VIII grāmatā).

I. ĪRIJA

- a) Bezdarbnieka pabalsts (1993. gada Akts par sociālo labklājību (konsolidēts), III daļa, 2. nodaļa).
- b) Vecuma (no iemaksām neatkarīga) pensija (1993. gada Akts par sociālo labklājību (konsolidēts), III daļa, 4. nodaļa).
- c) Atraitnes (no iemaksām neatkarīga) pensija un atraitņa (no iemaksām neatkarīga) pensija (1993. gada Akts par sociālo labklājību (konsolidēts), III daļa, 6. nodaļa, kas grozīta ar 1997. gada Akta par Sociālo labklājību V daļu).
- d) Invaliditātes pabalsts (1996. gada Akts par sociālo labklājību, IV daļa).
- e) Pārvietošanās pabalsts (1970. gada Akts par veselību, 61. iedaļa).
- f) Neredzīgo pensija (1993. gada Akts par sociālo labklājību (konsolidēts), III daļa, 5. nodaļa).

J. ITĀLIJA

- a) Sociālā pensija personām, kurām nav iztikas līdzekļu (1969. gada 30. aprīļa Likums Nr. 153).
- b) Pensijas un pabalsti civiliem invalīdiem un cilvēkiem ar traucējumiem (1974. gada 30. marta Likums Nr. 118, 1980. gada 11. februāra Likums Nr. 18 un 1988. gada 23. novembra Likums Nr. 508).
- c) Pensijas un pabalsti nedzirdīgajiem un mēmajiem (1970. gada 26. maija Likums Nr. 381 un 1988. gada 23. novembra Likums Nr. 508).
- d) Pensijas un pabalsti civilajiem neredzīgiem (1970. gada 27. maija Likums Nr. 382 un 1988. gada 23. novembra Likums Nr. 508).
- e) Minimālo pensiju papildu pabalsts (1952. gada 4. aprīļa Likums Nr. 218, 1983. gada 11. novembra Likums Nr. 638 un 1990. gada 29. decembra Likums Nr. 407).
- f) Invaliditātes pabalsta papildu piemaksas (1984. gada 12. jūnija Likums Nr. 222).
- g) Sociālais pabalsts (1995. gada 8. augusta Likums Nr. 335).
- h) Sociālās piemaksas (1. panta 1. un 12. punkts 1988. gada 29. decembra Likumā Nr. 544 un turpmāki grozījumi).

K. KIPRA

- a) Sociālā pensija (1995. gada Likums par sociālajām pensijām (Likums 25(I)/95) ar grozījumiem).
- b) Pabalsts motorisko funkciju smagu traucējumu gadījumos (Ministru Padomes 1992. gada 16. oktobra Lēmums Nr. 38.210, 1994. gada 1. augusta Lēmums Nr. 41.370, 1997. gada 11. jūnija Lēmums Nr. 46.183 un 2001. gada 16. maija Lēmums Nr. 53.675).
- c) Speciālais pabalsts neredzīgajiem (1996. gada Likums par speciālajiem pabalstiem (Law 77(I)/96) ar grozījumiem).

L. LATVIJA

- a) Valsts sociālā nodrošinājuma pabalsts (1995. gada 26. oktobra likums "Par sociālo palīdzību").
- b) Pabalsts transporta izdevumu kompensēšanai invalīdiem, kuriem ir apgrūtināta pārvietošanās (1995. gada 26. oktobra likums "Par sociālo palīdzību").

M. LIETUVA

- a) Sociālā pensija (1994. gada Likums par sociālajām pensijām).
- b) Speciālais transporta izdevumu segšanas pabalsts invalīdiem ar pārvietošanās traucējumiem (7. pants 2000. gada Likumā par transporta kompensācijām).

N. LUXEMBOURG

Ienākumi personām ar nopietniem traucējumiem (2003. gada 12. septembra Likuma 1. panta 2. punkts), izņemot personas, kuras ir atzītas par invalīdiem, bet kuras strādā parastos darba tirgus apstākļos vai īpašos apstākļos.

O. UNGĀRIJA

- a) Ikgadējais invaliditātes pabalsts (Ministru padomes Dekrēts Nr. 83/1987 (XII 27) par ikgadējo invaliditātes pabalstu).
- b) No iemaksām neatkarīgais vecuma pabalsts (1993. gada III Akts par sociālo pārvaldību un sociālajiem pabalstiem).
- c) Transporta pabalsts (Valdības Dekrēts Nr. 164/1995 (XII 27) par transporta pabalstiem personām ar smagu fizisko invaliditāti).

P. MALTA

- a) Papildu pabalsts (1987. gada Sociālā nodrošinājuma likuma (*Cap. 318*) 73. pants).
- b) Vecuma pensija (1987. gada Sociālā nodrošinājuma likums (*Cap. 318*)).

Q. NĪDERLANDE

- a) 1997. gada 24. aprīļa Akts par nespējas pabalstiem gados jauniem invalīdiem (*Wajong*).
- b) 1986. gada 6. novembra Akts par papildu pabalstiem (TW).

R. AUSTRIJA

Kompensāciju piemaksa (1955. gada 9. septembra Federālais akts par Vispārējo sociālo apdrošināšanu - ASVG, 1978. gada 11. oktobra Federālais akts par sociālo apdrošināšanu personām, kas darbojas tirdzniecības un komercijas jomā - GSVG, un 1978. gada 11. oktobra Federālais akts par sociālo apdrošināšanu zemniekiem - BSVG).

S. POLIJA

Sociālā pensija (1990. gada 29. novembra Akts par sociālo palīdzību).

T. PORTUGĀLE

- a) No iemaksām neatkarīgā valsts vecuma un invaliditātes pensija (1980. gada 13. oktobra Dekrēts Nr. 464/80).
- b) No iemaksām neatkarīgā atraitnības pensija (1981. gada 11. novembra Reglamentējošs dekrēts Nr. 52/81).

U. SLOVĒNIJA

- a) Valsts pensija (1999. gada 23. decembra Akts par pensiju un invaliditātes apdrošināšanu).
- b) Pabalsts maznodrošinātiem pensionāriem (1999. gada 23. decembra Akts par pensiju un invaliditātes apdrošināšanu).
- c) Uztura piemaksa (1999. gada 23. decembra Akts par pensiju un invaliditātes apdrošināšanu).

V. SLOVĀKIJA

Pensiju kā vienīgo ienākumu avotu indeksācija (Akts Nr. 100/1988 Zb.).

W. SOMIJA

- a) Invaliditātes pabalsts (Akts par invaliditātes pabalstu, 124/88).
- b) Bērna kopšanas pabalsts (Akts par bērna kopšanas pabalstu, 444/69).
- c) Pabalsts mājokļa uzturēšanai pensionāriem (Akts par pabalstu mājokļa uzturēšanai pensionāriem, 591/78).
- d) Darba tirgus pabalsts (Akts par darba tirgus pabalstu, 1542/93).
- e) Īpaša palīdzība imigrantiem (Akts par īpašu palīdzību imigrantiem, 1192/2002).

X. ZVIEDRIJA

- a) Piemaksas mājokļa uzturēšanai personām, kas saņem pensiju (Likums 2001:761).
- b) Finansiāls pabalsts vecākiem cilvēkiem (Likums 2001:853).
- c) Invaliditātes pabalsts un bērnu - invalīdu kopšanas pabalsts (Likums 1998:703).

Y. APVIENOTĀ KARALISTE

- a) Valsts Pensijas aizdevums (2002. gada Akts par Valsts Pensijas aizdevumu).
- b) Uz ienākumiem balstīti pabalsti darba meklētājiem (1995. gada Akts par darba meklētājiem (1995. gada 28. jūnijs), I iedaļas 2. punkta d) apakšpunkta ii) daļa un 3. punkts, 1995. gada Rīkojums par darba meklētājiem (Ziemeļīrija) (1995. gada 18. oktobris), 3. panta 2. punkta d) apakšpunkta ii) daļa un 5. pants).
- c) Ienākumu pabalsts (1986. gada Sociālā nodrošinājuma akts (1986. gada 25. jūlijs), 20. līdz 22. iedaļa un 23. iedaļa, 1986. gada Rīkojums par sociālo nodrošinājumu (Ziemeļīrija) (1986. gada 5. novembris), 21. līdz 24. pants).
- d) Invaliditātes iztikas pabalsts (1991. gada Akts par invaliditātes iztikas pabalstu un invaliditātes darba pabalstu (1991. gada 27. jūnijs), 1. iedaļa, un 1991. gada Rīkojums par invaliditātes iztikas pabalstu un invaliditātes darba pabalstu (Ziemeļīrija) (1991. gada 24. jūnijs), 3. pants).
- e) Kopšanas pabalsts (1975. gada Sociālā nodrošinājuma akts (1975. gada 20. marts), 35. iedaļa, un 1975. gada Sociālā nodrošinājuma akts (Ziemeļīrija) (1975. gada 20. marts), 35. iedaļa).
- f) Kopēja pabalsts (1975. gada Sociālā nodrošinājuma akts (1975. gada 20. marts), 37. iedaļa, un 1975. gada Sociālā nodrošinājuma akts (Ziemeļīrija) (1975. gada 20. marts), 37. iedaļa)."

3. III pielikumu groza šādi:

- a) pielikuma augšdaļā "Vispārīgas piezīmes" ieraksta šādu tekstu:

"3. Ņemot vērā šīs regulas 6. pantu, jāatzīmē, ka tādu divpusējo konvenciju noteikumi, uz kurām neattiecas šī regula, un kas paliek spēkā dalībvalstu starpā, nav iekļauti šajā pielikumā, tostarp noteikumi, kas paredz to apdrošināšanas periodu summēšanu, kas veikti trešā valstī;"

- b) pielikuma A daļā svītro šādus punktus:

2., 3 b), 5., 6., 7., 8., 9., 13., 16., 17., 19., 22., 23., 24., 48., 50., 51., 52., 53., 54., 58., 61., 62., 64., 69., 73 a) un b), 71 a) un c), 74., 75., 83 a), b), c), d), e), f), g), 85., 88., 89 a), 111., 112., 113., 114., 118., 121., 122., 124., 127., 128., 129., 130., 131., 132., 136., 139., 140., 145., 146., 147., 148., 149., 153., 156., 157., 159., 162., 163., 164., 165., 169., 172., 173., 175., 178., 179., 184., 178., 188., 190., 193., 194., 195., 237., 238., 240., 243., 244., 245., 265., 270., 271., 272., 274., 277., 278., 279., 288., 289., 299. un 300. punkts;

- c) pielikuma A daļas 3. punkta a) apakšpunktā (Beļģija – Vācija) tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

"3. un 4. pants 1957. gada 7. decembra Nobeiguma protokolā tā paša datuma Vispārējai konvencijai, kā izklāstīts 1960. gada 10. novembra Papildprotokolā (ieskaitot tos apdrošināšanas periodus, kas ir uzkrāti dažos pierobežu reģionos pirms un pēc Otrā Pasaules kara, kā arī tā laikā);"

- d) pielikuma A daļas 67. punkta (Dānija – Somija) tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

"10. pants 1992. gada 15. jūnija Ziemeļvalstu konvencijā par sociālo nodrošinājumu, kas attiecas uz papildu ceļošanas izmaksu segšanu, kas radušās slimības dēļ, uzturoties citā Ziemeļvalstī, un tādējādi izraisot dārgāku atpakaļceļa maksu uz attiecīgo dzīvesvietas valsti;"

e) pielikuma A daļas 68. punkta (Dānija – Zviedrija) tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“10. pants 1992. gada 15. jūnija Ziemeļvalstu konvencijā par sociālo nodrošinājumu, kas attiecas uz papildu ceļošanas izmaksu segšanu, kas radušās slimības dēļ, uzturoties citā Ziemeļvalstī, un tādējādi izraisot dārgāku atpakaļceļa maksu uz attiecīgo dzīvesvietas valsti.”;

f) pielikuma A daļas 71. punkta b) apakšpunktu (Vācija - Grieķija) aizstāj ar šādu tekstu:

“1961. gada 31. maija Bezdarbnieku apdrošināšanas konvencijas 8. panta 1. punkts, 2. punkta b) apakšpunkts un 3. punkta, 9. līdz 11. pants, kā arī I un IV nodaļas tiktāl, ciktāl tās attiecas uz šiem pantiem, līdz ar 1980. gada 14. jūnija protokola piezīmi (ieskaitot apdrošināšanas periodus bezdarba pabalstiem gadījumos, kad tiek mainīta dzīvesvieta no vienas valsts uz otru)”;

g) pielikuma A daļas 72. punkta (Vācija – Spānija) tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“45. panta 2. punkts 1973. gada 4. decembra Konvencijā par sociālo nodrošinājumu (diplomātisko un konsulāro iestāžu pārstāvniecība).”;

h) pielikuma A daļas 73. punkta (Vācija – Francija) c), d), e) un f) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“a) 1950. gada 10. jūlija Papildu nolīgums Nr. 4 tā paša datuma Vispārējai konvencijai, kā izklāstīts 1955. gada 18. jūnija Papildu nolīgumā Nr. 2 (ieskaitot apdrošināšanas periodus, kas uzkrāti laikā no 1940. gada 1. jūlija līdz 1950. gada 30. jūnijam);

b) Minētā Papildu nolīguma Nr. 2 I sadaļa (ieskaitot apdrošināšanas periodus, kas uzkrāti līdz 1945. gada 8. maijam);

c) 6., 7. un 8. punkts 1950. gada 10. jūlija Vispārējā protokolā pie tā paša datuma Vispārējās konvencijas (administratīvi pasākumi);

d) II, III un IV sadaļa 1963. gada 20. decembra Nolīgumā (sociālais nodrošinājums Zāras apgabalā).”;

i) pielikuma A daļas 79. punkta (Vācija – Luksemburga) tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“1959. gada 11. jūlija Līguma 4., 5., 6. un 7. pants (ieskaitot apdrošināšanas periodus, kas uzkrāti laikā no 1940. gada septembra līdz 1946. gada jūnijam).”;

j) pielikuma A daļas 83. punkta (Vācija – Austrija) h) un i) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“1978. gada 19. jūlija Bezdarbnieku apdrošināšanas konvencijas 1. panta 5. punktu un 8. pantu, kā arī 10. punktu šīs konvencijas Nobeiguma Protokolā (bezdarbnieka pabalsti, ko pierobežu darba ņēmējiem piešķir iepriekšējās darba vietas valsts) turpina piemērot personām, kas ir darbojušās kā pierobežu darba ņēmēji 2005. gada 1. janvārī vai pirms tam un kas ir kļuvušas par bezdarbniekiem pirms 2011. gada 1. janvāra.”;

k) pielikuma A daļas 90. punkta (Vācija – Apvienotā Karaliste) a), b) un c) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“a) 1960. gada 20. aprīļa Konvencijas par sociālo nodrošinājumu 7. panta 5. un 6. punkts (tiesību akti, kas attiecas uz civilpersonām, kas dienē militāros spēkos);

b) 1960. gada 20. aprīļa Konvencijas par sociālo nodrošinājumu 5. panta 5. punkts un 6. punkts. (tiesību akti, kas attiecas uz civilpersonām, kas dienē militāros spēkos).”;

l) pielikuma A daļas 142. punkta (Spānija - Portugāle) tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“1969. gada 11. jūnija Vispārējās konvencijas 22. pants (bezdarbnieka pabalstu eksports).”;

m) pielikuma A daļas 180. punkta (Īrija - Apvienotā Karaliste) tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“8. pants 1971. gada 14. septembra Nolīgumā par sociālo nodrošinājumu (attiecībā uz konkrētu invaliditātes kredītu pārskaitīšanu un aprēķinu)”;

n) pielikuma A daļā 267. punktu (Nīderlande - Portugāle) aizstāj ar šādu punktu:

“1979. gada 19. jūlija Vispārējās konvencijas 31. pants (bezdarbnieka pabalstu eksports).”;

o) pielikuma A daļas 298. punkta (Somija – Zviedrija) tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“10. pants 1992. gada 15. jūnija Ziemeļvalstu konvencijā par sociālo nodrošinājumu, kas attiecas uz papildu ceļošanas izmaksu segšanu, kas radušās slimības dēļ, uzturoties citā Ziemeļvalstī, un tādējādi izraisot dārgāku atpakaļceļa maksu uz attiecīgo dzīvesvietas valsti.”;

p) pielikuma B daļā svītro šādus ierakstus:

2, 5, 6, 7, 8, 9, 13, 16, 17, 19, 22, 23, 24, 48, 50, 51, 52, 53, 54, 58, 61, 62, 64, 67, 68, 69, 71, 72, 73, 74, 75, 79, 82, 83, 85, 88, 89, 90, 111, 112, 113, 114, 118, 121, 122, 124, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 136, 139, 140, 142, 145, 146, 147, 148, 149, 153, 156, 157, 159, 162, 163, 164, 165, 169, 172, 173, 175, 178, 179, 180, 184, 187, 188, 190, 193, 194, 195, 237, 238, 240, 243, 244, 245, 265, 267, 270, 271, 272, 274, 277, 278, 279, 288, 289, 290, 298, 299, 300.

4. Regulas IV pielikumā B daļu groza šādi:

a) iedaļas “D. VĀCIJA” tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“Zemnieku vecuma apdrošināšana (*Alterssicherung der Landwirte*)”;

b) iedaļas “J. ITĀLIJA” tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“Pensijas apdrošināšanas shēmas (*Assicurazione pensioni per*):

- medicīnas prakses speciālistiem (*medici*),
- farmaceitiem (*farmacisti*),
- veterinārārstiem (*veterinari*),
- medmāsām, medicīnas palīgpersonālam, bērnu medmāsām (*infermieri, assistenti sanitari, vigilatrici infanzia*),
- psihologiem (*psicologi*),
- inženieriem un arhitektiem (*ingegneri ed architetti*),
- mērniekiem (*geometri*),
- advokātiem (*avvocati*),
- ekonomistiem (*dottori commercialisti*),
- grāmatvežiem un uzņēmējdarbības ekspertiem (*ragionieri e periti commerciali*),
- nodarbinātības konsultantiem (*consulenti del lavoro*),
- notāriem (*notai*),
- muitas aģentiem (*spedizionieri doganali*),
- biologiem (*biologi*),
- lauksaimniecības tehniķiem un zinātniekiem (*agrotecnici e periti agrari*),
- tirdzniecības pārstāvjiem (*agenti e rappresentanti di commercio*),
- žurnālistiem (*giornalisti*),
- rūpniecības tehniķiem (*periti industriali*),
- aktuāriem, ķīmiķiem, agronomiem, mežziņiem, geologiem (*attuari, chimici, dottori agronomi, dottori forestali, geologi*);

c) iedaļas “R. AUSTRIJA” tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

“Brīvo profesiju apvienību pensiju iestāžu pensiju shēmas (*Kammern der Freien Berufe*).”

5. Regulas IV pielikumu groza šādi:

a) iedaļā “C. DĀNIJA” svītro 6 b) punktu;

b) iedaļā “C. DĀNIJA” iekļauj šādu tekstu:

“11. Uz pagaidu bezdarbnieku pabalstu, kuriem ir atļauts piedalīties “elastīga darba” shēmā (*ledighedsydelse*) (1997. gada 10. jūnija Likums Nr.455), attiecas III sadaļas 6. nodaļa (Bezdarbnieku pabalsti). Attiecībā uz bezdarbniekiem, kas dodas uz citu dalībvalsti, piemēros šīs regulas 69. un 71. pantu, ja šajā dalībvalstī ir līdzīgas nodarbinātības shēmas tās pašas kategorijas personām.”;

c) iedaļā "D. VĀCIJA" svīturo 3., 11. un 17. punktu un iekļauj šādu tekstu:

"24. Aprēķinot to teorētisko summu pensiju shēmās brīvām profesijām, kas minēta regulas 46. panta 2. punkta a) apakšpunktā, kompetentās institūcija, ievērojot katra gada veiktās apdrošināšanas iemaksas saskaņā ar jebkuras citas dalībvalsts tiesību aktiem, balstās uz vidējo gada pensiju, uz kuru tiesības iegūtas periodā, kad veiktas dalības iemaksas kompetentā institūcijā.

25. Regulas 79.a pantu ar attiecīgajām izmaiņām piemēro *mutatis mutandis*, brīvo profesiju pensiju shēmās aprēķinot bāreņu pensijas un palielinājumus vai piemaksas par bērniem.";

d) iedaļā "H. FRANCIJA" 7. punkta tekstu aizstāj ar šādu tekstu:

"Neatkarīgi no šīs regulas 73. un 74. panta, pabalsti mājokļa uzturēšanai un piemaksas par bērna kopšanu pēc vecāku izvēles (agras bērnības pabalsts) piešķir tikai ieinteresētajām personām un to ģimenes locekļiem, kas dzīvo Francijas teritorijā.";

e) iedaļā "I. ĪRIJA" svīturo 11. punktu;

f) iedaļā "R. AUSTRIJA" iekļauj šādus punktus:

"8. Aprēķinot teorētisko summu saskaņā ar šīs regulas 46. panta 2. punkta a) apakšpunktu par brīvo profesiju apvienības pensiju shēmas pabalstiem vai pabalstu daļām (*Kammern der Freien Berufe*), kas finansēti tikai ar fondētās shēmas metodi vai balstoties uz pensijas konta sistēmu, kompetentā institūcija attiecībā uz katru mēnesi izdarītajām apdrošināšanas iemaksām saskaņā ar jebkuras citas dalībvalsts tiesību aktiem ņem vērā līdzekļus proporcionāli tiem līdzekļiem, kas reāli uzkrājušies attiecīgajā pensijas konta shēmā, vai tiem, ko uzskata, ka uzkrājušies attiecīgajā pensijas konta shēmā, kā arī apdrošināšanas periodu mēnešu skaitu attiecīgajā pensijas shēmā.

9. Regulas 79.a pantu ar attiecīgajām izmaiņām piemēro *mutatis mutandis*, brīvo profesiju pensiju shēmās (*Kammern der Freien Berufe*) aprēķinot bāreņu pensijas un palielinājumus vai piemaksas par bērniem.";

g) tekstu iedaļā "Y. APVIENOTĀ KARALISTE" groza šādi:

i) iedaļas 2 b) punkta i) un ii) apakšpunktus aizstāj ar šādiem apakšpunktiem:

"i) laulātais vai bijušais laulātais, ja prasību ir izvirzījis/-usi:

— precēta sieviete vai

— persona, kuras laulība ir beigusies citādi, nevis laulātā nāves dēļ, vai

ii) bijušais laulātais, ja prasību ir izvirzījis/-usi:

— atraitnis, kuram tieši pirms pensionēšanās vecuma nav tiesību saņemt par atraitni kļuvuša vecāka pabalstu; vai

— atraitne, kurai tieši pirms pensionēšanās vecuma nav tiesību saņemt par atraitni kļuvušas mātes pabalstu, par atraitni kļuvuša vecāka pabalstu vai atraitnes pensiju, vai kurai ir tiesības saņemt tikai ar vecumu saistītu atraitnes pensiju, kas aprēķināta saskaņā ar regulas 46. panta 2. punktu, un šajā nozīmē "ar vecumu saistīta atraitnes pensija" nozīmē atraitnes pensiju, kas izmaksājama pēc samazinātas likmes saskaņā ar 39. iedaļas 4. punktu 1992. gada Aktā par sociālā nodrošinājuma iemaksām un pabalstiem.";

ii) iedaļas 22. punktu svīturo.

II PIELIKUMS

Regulas (EEK) Nr. 574/72 pielikumus groza šādi:

1. Regulas 2. pielikuma iedaļā "X. ZVIEDRIJA" 2. punkta tekstu aizstāj ar šādu tekstu:
"2. Bezdarbnieka pabalstiem: *Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen* (Zviedrijas bezdarba apdrošināšanas valde)".
 2. Regulas 2. pielikuma iedaļā "D. VĀCIJA" iekļauj šādu punktu:
"9. Pensiju shēmas profesionālām apvienībām:
Arbeitsgemeinschaft Berufsständischer Versorgungseinrichtungen, Köln".
 3. Regulas 2. pielikuma iedaļā "C. DĀNIJA" 1. punkta pirmo ievilkumu aizstāj ar šādu ievilkumu:
"1. Īstenošanas regulas 10.c panta, 11. panta 1. punkta, 11.a panta 1. punkta, 12.a panta, 13. panta 2. un 3. punkta, 14. panta 1., 2. un 3. punkta piemērošanai: *Den Sociale Sikringsstyrelse, København*".
 4. Regulas 10. pielikuma iedaļā "R. AUSTRIJA" 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:
"1. Piemērojot regulas 14. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 14.a panta 1. punkta b) apakšpunktu un 17. pantu:
Bundesminister für soziale Sicherheit, Generationen und Konsumentenschutz (Sociālā nodrošinājuma federālais ministrs, paaudžu un patērētāju aizsardzība), vienojoties ar attiecīgo valsts pārvaldes iestādi par īpašām shēmām civildienesta ierēdņiem un vienojoties ar attiecīgo pensiju institūciju par brīvo profesiju apvienību pensiju shēmām (*Kammern der Freien Berufe*)".
 5. Regulas 11. pielikumu svītro.
-

PADOMES APSVĒRUMU PAZIŅOJUMS

I. IEVADS

2003. gada 27. augustā Komisija iesniedza Padomei priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai, ar ko groza Regulu (EEK) Nr.1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenes locekļiem, kas pārvietojas Kopienā, un Regulu (EEK) Nr.574/72, ar kuru nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EEK) Nr.1408/71 (dažādi grozījumi)

Ekonomikas un sociālo lietu komiteja iesniedza savu atzinumu 2003. gada 10. decembrī.

Saskaņā ar Līguma 251. pantu, Eiropas Parlaments iesniedza atzinumu 2004. gada 11. martā pēc pirmā lasījuma.

Vēlāk, 2004. gada 30 aprīlī, Komisija iesniedza savu grozītu priekšlikumu, pilnībā apstiprinot Eiropas Parlamenta pieņemtos četrus grozījumus.

Padome apstiprināja trīs no šiem grozījumiem pilnībā un vienu attiecībā uz tā saturu.

Saskaņā ar EK Līguma 251. panta 2. punktu Padome pieņēma Kopējo nostāju 2004. gada 15. novembrī.

II. MĒRĶIS

Regulas mērķis ir aktualizēt Regulu (EEK) Nr.1408/71 ⁽¹⁾ un Nr.574/72 ⁽²⁾, lai ņemtu vērā izmaiņas valsts tiesību aktos un noskaidrotu tiesisko situāciju attiecībā uz konkrētiem šo regulu pantiem. Tā ņem vērā jaunāko tiesu praksi, jo īpaši tos nolēmumus, kas attiecas uz īpašiem no iemaksām neatkarīgiem naudas pabalstiem, kuri, ja tie atbilst īpašiem kritērijiem un ir iekļauti Regulas (EEK) Nr.1408/71 IIa Pielikumā, nav eksportējami. Regula tāpat ņem vērā nolēmumus par Regulu un divpusējo sociālo nodrošinājumu nolīgumu noteikumu attiecībām, kurus turpinās piemērot, ja tie atbilst prasībām iekļaušanai Regulas III Pielikumā.

III. KOPĒJĀS NOSTĀJAS ANALĪZE

1. Eiropas Parlamenta izdarītie grozījumi

Eiropas Parlaments pieņēma četrus grozījumus Komisijas priekšlikumā.

Visus šos grozījumus iekļāva grozītajā Komisijas priekšlikumā to sākotnējā versijā.

2. Padomes nostāja attiecībā uz Eiropas Parlamenta izdarītiem grozījumiem

Padome varētu pilnībā apstiprināt šos trīs grozījumus:

- 1. grozījumu, kura mērķis ir iekļaut īpašo no iemaksām neatkarīgo naudas pabalstu sarakstā, kas ir Regulas (EEK) Nr.1408/71 IIa Pielikumā, Spānijas tiesību aktos paredzētu pabalstu: "pārvietošanās pabalsts transporta izmaksu segšanai". Padome varētu apstiprināt šo grozījumu, jo šis pabalsts pilnībā atbilst pārskatītajiem kritērijiem, kas izklāstīti Kopējā nostājā (t.i., tam jābūt "paredzētam nodrošināt vienīgi specifisku invalīdu aizsardzību, kas cieši saistīta ar minētās personas sociālo vidi attiecīgajā dalībvalstī");

⁽¹⁾ Padomes Regula (EEK) Nr.1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un pašnodarbinātām personām, kā arī viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā.

⁽²⁾ Padomes Regula (EEK) Nr.574/72, kas nosaka procedūras Regulas (EEK) Nr.1408/71 īstenošanai.

- 2. grozījums, kura mērķis ir iekļaut īpašo no iemaksām neatkarīgo naudas pabalstu sarakstā, kas ir Regulas (EEK) Nr.1408/71 IIa Pielikumā, Īrijas tiesību aktos paredzētu pabalstu: “pārvietošanās pabalsts”. Padome varētu apstiprināt arī šo grozījumu, jo arī tas pilnībā atbilst pārskatītajiem kritērijiem, kas izklāstīti Kopējā nostājā;
- 3. grozījumu, kura mērķis ir iekļaut īpašo no iemaksām neatkarīgo naudas pabalstu sarakstā, kurš ir Regulas (EEK) Nr.1408/71 IIa Pielikumā, Apvienotās Karalistes tiesību aktos paredzētu pabalstu: “ienākumu pabalsts”. Padome apstiprināja arī šo grozījumu, jo tas pilnībā atbilst pārskatītajiem kritērijiem, kas izklāstīti Kopējā nostājā.

Padome arī pieņēma principu - ar nosacījumu, ka tas jāpārstrādā -, uz ko balstās Parlamenta izdarītais mutiskais grozījums, ar kuru dalībvalstis tiek aicinātas veikt pasākumus nodrošināt, ka tiek mazināta nelabvēlīgā ietekme, ko izraisa konkrēti grozījumi IIa Pielikuma pabalstu sarakstā (jo īpaši, ja pabalsts kļūst neeksportējams dēļ tā iekļaušanas Pielikumā) attiecībā uz personām, kuras ir iepriekš saņēmušas šos pabalstus ar pārejas pasākumu vai divpusēju risinājumu palīdzību (skatīt 6. apsvērumu).

IV. KOMISIJAS PRIEKŠLIKUMA 1. PANTA 5. PUNKTS

Komisijas priekšlikuma 1. panta 5. punkta mērķis ir grozīt Regulas (EEK) Nr.1408/71 33. panta 1. punktu, lai noteiktu, ka atskaitījumus par slimības un maternitātes pabalstiem varētu veikt no visām pensijām, ko izmaksā pensionāriem, ja to paredz valsts tiesību akti.

Padome ir nolēmusi neiekļaut šo Komisijas priekšlikuma daļu savā Kopējā nostājā līdz brīdim, kamēr stājas spēkā Regula (EK) Nr.883/2004 par sociālo nodrošinājumu sistēmu koordinēšanu.

Padome atzīst par vajadzīgu līdzsvaru starp atskaitītajām iemaksām un izmaksāto pabalstu apjomu, kā paredzēts Regulas (EEK) Nr.1408/71 33. panta 1. punktā. Šis princips rada iespēju atskaitīt iemaksas, pamatojoties uz visām pensionāriem izmaksātajām pensijām. Tomēr, ņemot vērā Regulas (EEK) Nr.1408/71 reformēšanu un vienkāršošanu un atgādinot vienošanos par to, ka 5. panta piemērošanas modalitātes (faktu asimilācija) attiecībā uz vienkāršotās Regulas (EK) Nr.883/2004 30. pantu (pensionāru iemaksas) būtu paredzēti īstenošanas regulā, Padome uzskata, ka būtu pārāgri šobrīd veikt šādu pasākumu. Tomēr Padome arī uzskata, ka jābūt skaidram, ka nav iespējams, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem, iekasēt vairāk iemaksas, nekā tad, ja attiecīgā persona saņemtu visas pensijas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

V. ĪPAŠI JAUTĀJUMI ATTIECĪBĀ UZ PADOMES REGULAS (EEK) Nr.1408/71 IIA PIELIKUMU

Komisijas priekšlikuma mērķis cita starpā bija grozīt Padomes Regulas (EEK) Nr.1408/71 4. panta 2a. punktu un IIa Pielikumu, kas attiecas uz īpašiem no iemaksām neatkarīgiem pabalstiem, ņemot vērā neseno tiesu praksi attiecībā uz “īpašo no iemaksām neatkarīgo pabalstu” klasifikāciju, proti, 1998. gada 5. marta spriedumu lietā C-160/96, *Molenaar v Allgemeine Ortskrankenkasse Baden Wurttemberg* (ECR 1998 I 843), 2001. gada 8. marta lietā C-215/99, *Friedrich Jauch v Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter* (ECR 2001 I 1901) un 2001. gada 31. maija spriedumu lietā C 43/99, *Ghislain Leclere, Alina Deaconescu and Caisse nationale des prestations familiales* (ECR 2001 I 4265).

Īpašos uz iemaksām nebalstītos pabalstus var definēt daļēji kā “parastus” sociālā nodrošinājuma pabalstus un daļēji kā sociālo palīdzību. Lai atvieglotu personu brīvu pārvietošanos Savienībā, Komisija ierosināja šo sarakstu racionalizēt un vairākus pabalstus, kas šobrīd iekļauti Padomes Regulas (EEK) Nr.1408/71 IIa Pielikumā, svītrot no saraksta saskaņā ar tiesu praksi.

Padome vienprātīgi piekrita ierakstu klasifikācijas pārskatītajiem kritērijiem šajā pielikumā, kā noteikts grozītajā regulas 4. panta 2a. punkta versijā un sīki izklāstīts Kopējā nostājā. Šie kritēriji ir identiski tiem, kas iekļauti Regulas (EK) Nr.883/2004 par sociālo nodrošinājumu sistēmu koordinēšanu 70. pantā

šīs regulas attiecīgā pielikuma nozīmē (X pielikums). Lai palīdzētu šos kritērijus objektīvi piemērot, tika ierosināts, ka, piemērojot 4. panta 2a. punktu jātiecas nodrošināt, lai:

- viena veida pabalstus, kam ir identiskas vai līdzvērtīgas iezīmes, kategorizētu vienādi, nodrošinot konsekventu un saskaņotu attieksmi;
- ja pabalsts nav uzskatāms par “īpašu” no iemaksām neatkarīgu pabalstu, būtu jānorāda atbilstīgo koordinācijas sistēmu saskaņā ar 4. panta 1. punktu, ja tāda ir.

Padome centās arī vienoties par kritērijiem, pēc kuriem iekļaut ierakstus IIa Pielikumā un identificēt dažas galvenās invaliditātes sistēmas iezīmes, kas palīdzētu klasificēt šādas sistēmas kā “vienīgi specifisku invalīdu aizsardzību” nodrošiņošas. Balstoties uz iepriekšminēto pieeju, varētu panākt vienprātīgu lēmumu par lielākās daļas IIa Pielikuma ierakstu klasificēšanu, kā rezultātā pielikums tiktu būtiski racionalizēts.

Tomēr nevarēja vienoties vienprātīgi attiecībā uz Komisijas priekšlikumu svītrot konkrētus īpašus ierakstus no IIa Pielikuma. Iesaistītās dalībvalstis nepiekrita, ka ierosinātie kritēriji būtu jāizmanto, definējot pabalstus, kas bija piemēroti iekļaušanai IIa Pielikumā. Šīs dalībvalstis vēlējās pielikumā saglabāt savus ierakstus, jo uzskatīja, ka tie atbilst 4. panta 2a. punkta prasībām un uzskatīja, ka pašreizējā tiesu prakse neattiecināto to svītrošanu no pielikuma.

Lai atļautu pieņemt regulu, ņemot vērā vispārējo būtisko progresu, Padome piekrita saglabāt šos ierakstus IIa Pielikumā līdz turpmākiem Tiesas nolēmumiem, kas varētu viest skaidrību par attiecīgajiem kritērijiem un sekojoši izraisītu pielikuma pārskatīšanu.

Šajā sakarā Komisija izteica paziņojumu Padomes protokolā, uzsverot, ka saraksts varbūt būtu jāpārskata, pamatojoties uz jaunu Tiesas praksi, īpaši attiecībā uz attiecīgajiem pabalstiem. Komisija paziņoja, ka tā patur tiesības vērsties Tiesā un vajadzības gadījumā iesniegt priekšlikumu, lai pārskatītu IIa Pielikuma sarakstu, pamatojoties uz Tiesas atzinumiem.

Padome arī piekrita, ka invaliditātes pabalstu koordinēšanas jautājums, tostarp to pabalstu, kas svītroti no Regulas (EEK) Nr.1408/71 IIa Pielikuma, vai nu piemērojot tiesu praksi vai saskaņā ar šo regulu, būtu jāturpina izskatīt, ņemot vērā Līguma 42. panta mērķus, ar nolūku panākt to, ka īpašus priekšlikumus iesniedz pirms 2005. gada beigām.

VI. SECINĀJUMS

Padome uzskata, ka tās Kopējā nostāja gan pilda galvenos Komisijas sākotnējā priekšlikuma mērķus, gan, iekļaujot šī paziņojuma III iedaļā minētos grozījumus, lielā mērā ņem vērā Eiropas Parlamenta pirmā lasījuma atzinumu.

KOPĒJĀ NOSTĀJA (EK) Nr. 8/2005,
ko Padome pieņēmusi 2004. gada 29. novembrī
nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes...Regulu (EK) Nr. .../2005, ar ko groza Padomes
Regulu (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi

(2005/C 38 E/03)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 26., 95., 133. un 135. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

(1) Regulā (EEK) Nr. 2913/92 ⁽³⁾ ir paredzēti noteikumi par muitas režīmu, ko piemēro ievadamām vai izvedamām precēm.

(2) Jānodrošina līdzvērtīga aizsardzība, veicot muitas kontroli precēm, ko ievieš Kopienas muitas teritorijā vai izved no tās. Lai sasniegtu šo mērķi, jānodrošina līdzvērtīga muitas kontrole Kopienā un tas, ka dalībvalstis, kas ir galvenokārt atbildīgas par muitas kontroles piemērošanu, saskaņoti piemēro šo kontroli. Šāda kontrole būtu jābalsta uz kopīgi noteiktiem standartiem un risku novērtēšanas kritērijiem, ko piemēro preču un komersantu atlasē, lai mazinātu apdraudējumu Kopienai, tās pilsoņiem un Kopienas tirdzniecības partneriem. Dalībvalstīm un Komisijai tādēļ būtu jāievieš Kopienas mēroga riska pārvaldības sistēma, lai ar vienotu pieeju varētu efektīvi noteikt prioritātes un sadalīt resursus tā, lai nodrošinātu pareizu līdzsvaru starp muitas kontroli un likumīgas tirdzniecības veicināšanu. Tādai sistēmai būtu

arī jāparedz kopējie kritēriji un saskaņotas prasības atzītajiem komersantiem, kā arī jānodrošina šādu kritēriju un prasību saskaņota piemērošana. Kopējai riska pārvaldības sistēmai nebūtu jāliedz dalībvalstīm kontrolēt preces, veicot izlases veida pārbaudes.

(3) Dalībvalstij būtu jāpiešķir atzītā komersanta statuss jebkuram komersantam, kas atbilst kopējiem kritērijiem attiecībā uz komersantu kontroles sistēmām, maksātspēju un līdzšinējo atbilstību. Pārējām dalībvalstīm arī būtu jāatzīst citas dalībvalsts piešķirtais atzītā komersanta statuss, bet tas nedod tiesības pārējās dalībvalstīs automātiski izmantot muitas noteikumus paredzētus vienkāršojumus. Tomēr pārējām dalībvalstīm būtu jāļauj atzītajiem komersantiem izmantot vienkāršojumus, ja tie ievēro visas īpašās prasības, lai varētu izmantot konkrētos vienkāršojumus. Izskatot lūgumu izmantot vienkāršojumus, pārējām dalībvalstīm nav no jauna jāpārbauda komersanta kontroles sistēma, maksātspēja vai līdzšinējā atbilstība, ko jau izdarījuši dalībvalsts, kura komersantam piešķirusi atzītā komersanta statusu, bet jānodrošina, lai tie atbilstu visām citām īpašām prasībām attiecībā uz konkrētiem vienkāršojumiem. Vienkāršojumu izmantošanu citās dalībvalstīs var arī saskaņot, attiecīgajām muitas dienestiem savstarpēji vienojoties.

(4) Vienkāršojumiem, ko pieļauj muitas noteikumi, joprojām nevajadzētu skart muitas kontroli, kā paredzēts Kopienas Muitas kodeksā, jo īpaši attiecībā uz drošību un drošumu. Muitas dienesti ir atbildīgi par šādu kontroli, un, kaut arī šiem dienestiem būtu jāņem vērā atzītā komersanta statuss, veicot riska analīzi un piešķirot komersantam atvieglojumus attiecībā uz drošuma un drošības kontroli, tiem joprojām būtu jāpatur kontroles tiesības.

(5) Dalībvalstu kompetentām iestādēm un Komisijai būtu jādalās savā starpā ar tādu informāciju par ievadamām un izvedamām precēm, kas attiecas uz iespējamiem riskiem. Tādēļ būtu jāizveido kopēja, droša sistēma, kas ļautu kompetentām iestādēm laicīgi un efektīvi piekļūt šai informācijai, nodot un apmainīties ar to. Ja tā paredzēts starptautiskā nolīgumā, šo informāciju var arī nodot trešām valstīm.

⁽¹⁾ OV C 110, 30.4.2004., 72. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2004. gada 20. aprīļa Atzinums (OV C 104 E, 30.4.2004.), Padomes 2004. gada 29. novembra Kopējā nostāja un Eiropas Parlamenta ... gada ... Nostāja (vēl nav publicēta *Oficiālajā Vēstnesī*).

⁽³⁾ OV L 302, 19.10.1992., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās līgumu.

(6) Būtu jānosaka nosacījumi, saskaņā ar kuriem informāciju, ko komersanti snieguši muitai, var izpaust citām iestādēm tajā pašā dalībvalstī un citās dalībvalstīs, Komisijai vai iestādēm trešās valstīs. Tādēļ būtu skaidri jānorāda, ka uz personas datu apstrādi kompetentās iestādēs vai jebkurā citā iestādē, kas saņem personas datus saskaņā ar Kopienas Muitas kodeksu, attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti ⁽¹⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti ⁽²⁾.

(7) Lai nodrošinātu atbilstīgu kontroli, kas ņem vērā iespējamus riskus, jāievieš prasība sniegt informāciju pirms ievešanas vai izvešanas par visām precēm, ko ievie Kopienas muitas teritorijā vai izved no tās, izņemot preces, kas teritoriju šķērso pa gaisu vai ar kuģi, neapstājoties šajā teritorijā. Tādai informācijai būtu jābūt pieejamai pirms preces ieved Kopienas muitas teritorijā vai izved no tās. Var noteikt dažādus termiņus un noteikumus dažādiem preču, transporta vai komersantu veidiem vai arī gadījumā, ja starptautiski nolīgumi paredz īpašus drošības pasākumus. Lai nepieļautu nepilnības drošības jomā, šī prasība būtu arī jāievieš attiecībā uz precēm, ko ievie brīvajā zonā vai izved no tās.

(8) Regula (EEK) Nr. 2913/92 tādēļ būtu attiecīgi jāgroza,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Regulu (EEK) Nr. 2913/92 ar šo groza šādi:

1) Regulas 4. pantu groza šādi:

— pantu papildina ar šādiem punktiem:

“4.a “Ievešanas muitas iestāde” ir saskaņā ar muitas noteikumiem muitas dienestu izvēlēta muitas iestāde, uz ko nevilcinoties jānogādā preces, kuras

ievestas Kopienas muitas teritorijā, un kas veic attiecīgu ievešanas kontroli, kuras pamatā ir riska analīze.

4.b “Importa muitas iestāde” ir saskaņā ar muitas noteikumiem muitas dienestu izvēlēta muitas iestāde, kurā jāveic formalitātes, tostarp atbilstīga uz risku analīzi balstīta kontrole, lai noteiktu Kopienas muitas teritorijā ievestajām precēm piemērojamo muietošanas vai izmantošanas režīmu.

4.c “Eksporta muitas iestāde” ir saskaņā ar muitas noteikumiem muitas dienestu izvēlēta muitas iestāde, kurā jāveic formalitātes, tostarp atbilstīga uz risku analīzi balstīta kontrole, lai noteiktu no Kopienas muitas teritorijas izvedamajām precēm piemērojamo muietošanas vai izmantošanas režīmu.

4.d “Izvešanas muitas iestāde” ir saskaņā ar muitas noteikumiem muitas dienestu izvēlēta muitas iestāde, kurai pirms izvešanas no Kopienas muitas teritorijas jāuzrāda preces un kurā tām veic muitas kontroli, piemērojot izvešanas formalitātes, un atbilstīgu uz risku analīzi balstītu kontroli.”;

— panta 14. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“14. “Muitas kontrole” ir īpašas darbības, ko muitas dienesti veic, lai nodrošinātu to, ka pareizi piemēro muitas noteikumus un citus tiesību aktus, kas attiecas uz tādu preču ievešanu, izvešanu, tranzītu, pārvietošanu un galapatēriņu, kuras pārvietotas starp Kopienas muitas teritoriju un trešām valstīm, un uz precēm, kam nav Kopienas preču statusa; tādas darbības var ietvert preču pārbaudi, deklarācijas datu un elektronisku vai rakstisku dokumentu esamības un autentiskuma kontroli, uzņēmumu grāmatvedības un citu uzskaites datu pārbaudi, transportlīdzekļu apskati, personu nestas vai vestas bagāžas un citu mantu pārbaudi un administratīvas izziņas un līdzīgu darbību veikšanu.”;

— pantu papildina ar šādiem punktiem:

“25. “Risks” ir iespējamība, ka, saistībā ar to preču ievešanu, izvešanu, tranzītu, pārvietošanu un galapatēriņu, kuras pārvietotas starp Kopienas muitas teritoriju un trešām valstīm, un ar precēm, kurām nav Kopienas preču statusa, var notikt gadījums, kas:

⁽¹⁾ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.

— liedz pareizi piemērot Kopienas vai attiecīgas dalībvalsts pasākumus, vai

— apdraud Kopienas un tās dalībvalstu finan-
siālās intereses; vai

— apdraud Kopienas drošību un drošumu,
sabiedrības veselību, apkārtnes vidi vai patērē-
tājus.

26. "Riska pārvaldība" ir sistemātiska risku noteikšana un visu to pasākumu īstenošana, kuri ir vajadzīgi, lai ierobežotu apdraudējumu. Pie tās pieder, piemēram, datu un informācijas vākšana, riska analīze un novērtēšana, rīcības izvēle un īste-
nošana, kā arī procesa un tā rezultātu regulāra uzraudzība un pārskatīšana, balstoties uz starp-
tautiskiem, Kopienas un valsts avotiem un stratēģijām."

2) Regulā iekļauj šādu iedaļu un pantu:

"1 A iedaļa

Atzītie komersanti

5.a pants

1. Muitas dienesti, vajadzības gadījumā apspriedušies ar citām kompetentām iestādēm, saskaņā ar 2. punktā paredzētajiem kritērijiem piešķir atzītā komersanta statusu jebkuram komersantam, kas ir reģistrēts Kopienas muitas teritorijā.

Atzītajam komersantam piešķir atvieglojumus attiecībā uz muitas kontroli saistībā ar drošību un drošumu un/vai piemēro muitas noteikumus paredzētos vienkāršojumus.

Muitas dienesti visās dalībvalstīs atzīst atzītā komersanta statusu, ievērojot 2. punktā izklāstītos noteikumus un nosacījumus un neskarot muitas kontroli. Balstoties uz atzītā komersanta statusa atzīšanu, muitas dienesti, ja ir ievērotas prasības attiecībā uz Kopienas muitas tiesību aktos paredzēto konkrēta veida vienkāršojumu, ļauj komersantam izmantot šādu vienkāršojumu.

2. Kritēriji atzītā komersanta statusa piešķiršanai ietver:

— pienācīgu apliecinājumu tam, ka viņš līdz tam ievērojis muitas prasības;

— atbilstīgu komerciālās un, attiecīgos gadījumos, trans-
porta uzskaites sistēmu, kas pieļauj attiecīgu muitas kontroli;

— attiecīgos gadījumos, pierādītu maksātspēju; un

— attiecīgi, piemērotus drošības un drošuma standartus.

Ar komitejas procedūru pieņem noteikumus:

— par atzītā komersanta statusa piešķiršanu;

— par atļauju piešķiršanu vienkāršojumu izmantošanai;

— par tā muitas dienesta izvēli, kurš ir kompetents piešķirt šādu statusu un atļaujas;

— par to atvieglojumu veidu un apjomu, kurus var piešķirt attiecībā uz muitas kontroli par drošību un drošumu, ņemot vērā kopējās riska pārvaldības noteikumus;

— par apspriedēm ar citiem muitas dienestiem un infor-
mācijas sniegšanu tiem,

kā arī nosacījumus, saskaņā ar kuriem:

— atļauju var attiecināt tikai uz vienu vai vairākām dalīb-
valstīm;

— atzītā komersanta statusu var apturēt vai atcelt; un

— konkrētām atzīto komersantu kategorijām var nepie-
mērot prasību būt reģistrētam Kopienā, jo īpaši, ņemot
vērā starptautiskus nolīgumus."

3) Regulas 13. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"13. pants

1. Muitas dienesti saskaņā ar spēkā esošajos noteikumos paredzētajiem nosacījumiem var veikt jebkādu kontroli, ko uzskata par vajadzīgu, lai nodrošinātu to, ka pareizi piemēro muitas noteikumus un citus tiesību aktus par to preču ievešanu, izvešanu, tranzītu, pārvietošanu un gala-
patēriņu, kuras pārvietotas starp Kopienas muitas teritoriju un trešām valstīm, un par precēm, kam nav Kopienas preču statusa. Lai pareizi piemērotu Kopienas tiesību aktus, muitas kontroli var veikt trešā valstī, ja tas paredzēts starp-
tautiskā nolīgumā.

2. Muitas kontrole, kas nav izlases veida pārbaudes, balstās uz riska analīzi, izmantojot automatizētas datu apstrādes paņēmienus, lai noteiktu riskus un to apjomu un izstrādātu riska novērtēšanai vajadzīgos pasākumus, balsto-
ties uz valsts, Kopienas un, ja iespējams, starptautiski izstrādātiem kritērijiem.

Komitejas procedūru izmanto, lai izveidotu kopējo riska pārvaldības sistēmu un noteiktu kopējos kritērijus un kontroles jomu prioritātes.

Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju izveido elektronisku sistēmu, lai īstenotu riska pārvaldību.

3. Ja kontroli veic iestādes, kas nav muitas dienesti, to veic ciešā sadarbībā ar muitas dienestiem un, ja iespējams, tajā pašā laikā un vietā.

4. Veicot šajā pantā paredzēto kontroli, muitas dienesti un citas kompetentas iestādes, piemēram, veterinārās iestādes un policija, var izpaust saņemtos datus par to preču ieviešanu, izvešanu, tranzītu, pārvietošanu un gala-patēriņu, kuras pārvietotas starp Kopienas muitas teritoriju un trešām valstīm, un par precēm, kurām nav Kopienas preču statusa, savā starpā, dalībvalstu muitas dienestiem un Komisijai, ja tas vajadzīgs, lai mazinātu apdraudējumu.

Konfidencialu datu izpaušana trešo valstu muitas dienestiem un citām struktūrām (piemēram, drošības dienestiem) ir pieļaujama tikai saskaņā ar starptautisku nolīgumu, ja ir ievēroti spēkā esošie datu aizsardzības noteikumi, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (*) un Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (**).

(*) OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

(**) OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.”

4) Regulas 15. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“15. pants

Uz visiem datiem, kas ir konfidenciali pēc to rakstura vai ir sniegti konfidenciali, attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu. Kompetentie dienesti nedrīkst tos izpaust bez personas vai iestādes, kas tos sniegusi, skaidri izteiktas atļaujas. Informāciju tomēr var darīt zināmu, ja kompetentām iestādēm to uzliek par pienākumu spēkā esošie noteikumi, jo īpaši attiecībā uz tiesvedību. Izpaužot vai paziņojot datus, pilnībā ievēro spēkā esošos datu aizsardzības noteikumus, jo īpaši Direktīvu 95/46/EK un Regulu (EK) Nr. 45/2001.”

5) Regulas 16. pantā vārdus “muitas dienestu kontroles” aizstāj ar vārdiem “muitas kontroles”.

6) Regulas III sadaļas I nodaļā iekļauj šādus pantus:

“36.a pants

1. Par precēm, ko ievie Kopienas muitas teritorijā, iesniedz kopsavilkuma deklarāciju, izņemot preces, kuras pārvadā ar transportlīdzekļiem, kas tikai šķērso muitas teri-

torijas teritoriālos ūdeņus vai gaisa telpu, šajā teritorijā neapstājoties.

2. Kopsavilkuma deklarāciju iesniedz ieviešanas muitas iestādē.

Muitas dienesti var ļaut kopsavilkuma deklarāciju iesniegt citā muitas iestādē, ja tā ieviešanas muitas iestādei uzreiz dara zināmus vai elektroniski pieejamus vajadzīgos datus.

Muitas dienesti var ļaut, ka kopsavilkuma deklarācijas iesniegšanu aizstāj ar paziņojuma iesniegšanu un piekļuvi kopsavilkuma deklarācijai komersanta elektroniskā sistēmā.

3. Kopsavilkuma deklarāciju iesniedz pirms preces ievie Kopienas muitas teritorijā.

4. Ar komitejas procedūru nosaka:

— termiņu, kurā jāiesniedz kopsavilkuma deklarācija pirms preces ievie Kopienas muitas teritorijā;

— kārtību, kādā var atkāpties no pirmajā ievilkumā minētā termiņa vai mainīt to; un

— nosacījumus, kas jāievēro, lai varētu atkāpties no prasības sniegt kopsavilkuma deklarāciju vai to prasību pielāgot,

atkarībā no īpašiem apstākļiem un piemērojot to konkrētiem preču pārvadāšanas, transporta vai komersantu veidiem, vai arī gadījumā, ja starptautiski nolīgumi paredz īpašus drošības pasākumus.

36.b pants

1. Komitejas procedūru izmanto, lai izstrādātu vispārēju kopsavilkuma deklarācijas datu kopumu un formātu, kurā būtu ziņas, kas vajadzīgas riska analīzei un pareizai muitas kontroles piemērošanai, galvenokārt drošībai un drošumam, vajadzības gadījumā izmantojot starptautiskos standartus un komercpraksi.

2. Kopsavilkuma deklarāciju sastāda, izmantojot datu apstrādes paņēmienus. Var izmantot tirdzniecības, ostu vai transporta dokumentus, ja tajos ir vajadzīgās ziņas.

Ārkārtējos gadījumos muitas dienesti var pieņemt kopsavilkuma deklarācijas papīra formā ar nosacījumu, ka tie nodrošina tādu pašu riska pārvaldības līmeni, kādu piemēro kopsavilkuma deklarācijām, kas iesniegtas, izmantojot datu apstrādes paņēmienus.

3. Kopsavilkuma deklarāciju iesniedz persona, kas ievieš preces vai uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu Kopienas muitas teritorijā.

4. Neatkarīgi no pienākumiem, kas uzlikti 3. punktā minētajai personai, viņas vietā kopsavilkuma deklarāciju var iesniegt:

a) persona, kā vārdā darbojas 3. punktā minētās personas; vai

b) jebkura persona, kas spēj uzrādīt attiecīgās preces vai likt tās uzrādīt kompetentajam muitas dienestam; vai

c) 3. punktā vai a) vai b) apakšpunktā minētās personas pārstāvis.

5. Personai, kas minēta 3. un 4. punktā, ir tiesības pēc viņas lūguma grozīt vienu vai vairākus datus kopsavilkuma deklarācijā pēc tās iesniegšanas. Tomēr nekādi grozījumi nav iespējami pēc tam, kad muitas dienesti:

a) ir informējuši personu, kas iesniegusi kopsavilkuma deklarāciju, ka tie grib pārbaudīt preces; vai

b) ir konstatējuši, ka attiecīgie dati nav patiesi; vai

c) ir ļāvuši preces noņemt no muitas kontroles.

36.c pants

1. Ieviešanas muitas iestāde var neprasīt kopsavilkuma deklarāciju par precēm, par ko pirms 36.a panta 3. vai 4. punktā minētā termiņa beigām iesniedz muitas deklarāciju. Šādā gadījumā muitas deklarācijā ir vismaz tie dati, kuriem jābūt kopsavilkuma deklarācijā, un līdz laikam, kad muitas deklarāciju pieņem saskaņā ar 63. pantu, tai ir kopsavilkuma deklarācijas statuss.

Muitas dienesti var ļaut muitas deklarāciju iesniegt importa muitas iestādē, kas nav ieviešanas muitas iestāde, ja šī iestāde ieviešanas muitas iestādei uzreiz dara zināmus vai elektroniski pieejamus vajadzīgos datus.

2. Ja muitas deklarāciju iesniedz citādi, nevis izmantojot datu apstrādes paņēmienus, muitas dienesti uz datiem attiecinā tādu pašu riska pārvaldības līmeni, kāds piemērojams kopsavilkuma deklarācijām, kas iesniegtas, izmantojot datu apstrādes paņēmienus."

7) Regulas 37. panta 1. punktā un 38. panta 3. punktā vārdus "muitas dienestu kontrolei" aizstāj ar vārdiem "muitas kontrolei".

8) Regulas 38.panta 5. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"5. Šā panta 1. līdz 4. punkts un šīs regulas 36.a līdz 36.c pants un 39. līdz 53. pants neattiecas uz precēm, ko uz laiku izved no Kopienas muitas teritorijas, pārvietojot tos starp diviem punktiem šajā teritorijā pa jūru vai pa gaisu, ja pārvadājums veikts pa tiešu maršrutu un izmantojot regulārus gaisa vai jūras pārvadājumus, neapstājoties ārpus Kopienas muitas teritorijas."

9) Regulas 40. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"40. pants

Preces, kas nonāk Kopienas muitas teritorijā, muitai uzrāda persona, kas ievieš preces šajā teritorijā, vai attiecīgi tā persona, kura uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu pēc ieviešanas, izņemot gadījumos, kad tās pārvadā ar transportlīdzekļiem, kuri tikai šķērso Kopienas muitas teritorijas teritoriālos ūdeņus vai gaisa telpu, šajā teritorijā neapstājoties. Persona, kas uzrāda preces, atsaucas uz kopsavilkuma deklarāciju vai muitas deklarāciju, kas iepriekš iesniegta par precēm."

10) Regulas III sadaļas 3. nodaļu pārdēvē par "Muitai uzrādīto preču izkraušana".

11) Regulas 43. līdz 45. pantu svītro.

12) Regulas 170. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"2. Preces uzrāda muitas dienestiem un izpilda tām paredzētās muitas formalitātes, ja:

a) tām ir bijusi piemērota kāda muitas procedūra, ko noslēdz, kad preces nonāk brīvajā zonā vai brīvajā noliktavā; tomēr, ja attiecīgā muitas procedūra ļauj atbrīvot no pienākuma uzrādīt preces, tās nav jāuzrāda;

b) tās bijušas novietotas brīvajā zonā vai brīvajā noliktavā saskaņā ar lēmumu atmaksāt vai atlaist ieviešanas nodokļus;

c) tās atbilst prasībām, lai veiktu 166. panta b) apakšpunktā minētos pasākumus; vai

d) tās nonāk brīvajā zonā vai brīvajā noliktavā tieši no teritorijas ārpus Kopienas muitas teritorijas."

13) Regulas 176.panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"2. Ja preces pārkrauj brīvajā zonā, dokumentiem par šīm darbībām ir jābūt muitas dienestu rīcībā. Īslaicīgu preču glabāšanu sakarā ar pārkraušanu uzskata par tādas darbības sastāvdaļu.

Par precēm, kas nonāk brīvajā zonā tieši no teritorijas ārpus Kopienas muitas teritorijas vai ko izved no brīvās zonas, tieši atstājot Kopienas muitas teritoriju, iesniedz kopsavilkuma deklarāciju attiecīgi saskaņā ar 36.a līdz 36.c pantu vai 182.a līdz 182.d pantu.”

14) Regulas 181. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“181. pants

Muitas dienesti pārliecinās, ka ir ievēroti noteikumi, kas reglamentē eksportu, izvešanu pārstrādei, atkalizvešanu, neuzlikšanas procedūras vai iekšējā tranzīta procedūru, kā arī V sadaļas noteikumi, ja preces atstāj Kopienas muitas teritoriju no brīvās zonas vai brīvās noliktavas.”

15) Regulas 182. panta 3. punkta pirmā teikumā svīturo vārdus “atkalizvešanu vai”.

16) Regulas V sadaļā (Preces, kas atstāj Kopienas muitas teritoriju) iekļauj šādus pantus:

“182.a pants

1. Par precēm, kas atstāj Kopienas muitas teritoriju, izņemot preces, kuras pārvadā transportlīdzekļi, kas tikai šķērso muitas teritorijas teritoriālos ūdeņus vai gaisa telpu, tajā teritorijā neapstājoties, jābūt noformētai vai nu muitas deklarācijai, vai arī, ja muitas deklarācija nav vajadzīga, kopsavilkuma deklarācijai.

2. Ar komitejas procedūru nosaka:

— termiņu, kurā muitas deklarāciju vai kopsavilkuma deklarāciju iesniedz eksporta muitas iestādē pirms preces izved no Kopienas muitas teritorijas;

— kārtību, kādā var atkāpties no pirmajā ievilkumā minētā termiņa vai mainīt to, nosacījumus, kas jāievēro, lai varētu atkāpties no prasības sniegt kopsavilkuma deklarāciju vai to prasību pielāgot; un

— gadījumus un attiecīgos nosacījumus, kad precēm, ko izved no Kopienas muitas teritorijas, nav vajadzīga ne muitas deklarācija, ne kopsavilkuma deklarācija,

atkarībā no īpašiem apstākļiem un konkrētiem preču pārvadāšanas, transporta vai komersantu veidiem, vai arī gadījumos, kad starptautiski nolīgumi paredz īpašus drošības pasākumus.

182.b pants

1. Ja precēm, kas atstāj Kopienas muitas teritoriju, ir piemērots muitošanas vai izmantošanas režīms, kam saskaņā ar muitas noteikumiem ir vajadzīga muitas deklarācija, šo muitas deklarāciju iesniedz eksporta muitas iestādē pirms preces izved no Kopienas muitas teritorijas.

2. Ja eksporta muitas iestāde nav izvešanas muitas iestāde, eksporta muitas iestāde izvešanas muitas iestādei uzreiz dara zināmus vai elektroniski pieejamus vajadzīgos datus.

3. Muitas deklarācijā ir vismaz tā informācija, kurai jābūt 182.d panta 1. punktā minētajā kopsavilkuma deklarācijā.

4. Ja muitas deklarāciju iesniedz citādi, nevis izmantojot datu apstrādes paņēmienus, muitas dienesti uz datiem attiecina tādu pašu riska pārvaldības līmeni, kāds piemērojams deklarācijām, kas iesniegtas, izmantojot datu apstrādes paņēmienus.

182.c pants

1. Ja precēm, kas atstāj Kopienas muitas teritoriju, nav piemērots muitošanas vai izmantošanas režīms, kam saskaņā ar muitas noteikumiem ir vajadzīga muitas deklarācija, izvešanas muitas iestādē iesniedz kopsavilkuma deklarāciju pirms preces izved no Kopienas muitas teritorijas.

2. Muitas dienesti var ļaut kopsavilkuma deklarāciju iesniegt citā muitas iestādē, ja šī iestāde izvešanas muitas iestādei uzreiz dara zināmus vai elektroniski pieejamus vajadzīgos datus.

3. Muitas dienesti var ļaut, ka kopsavilkuma deklarāciju iesniegšanu aizstāj ar paziņojuma iesniegšanu un piekļuvi kopsavilkuma deklarācijas datiem komersanta elektroniskā sistēmā.

182.d pants

1. Komitejas procedūru izmanto, lai izstrādātu vispārēju kopsavilkuma deklarācijas datu kopumu un formātu, kurā būtu ziņas, kas vajadzīgas riska analīzei un pareizai muitas kontroles piemērošanai, galvenokārt drošībai un drošumam, vajadzības gadījumā izmantojot starptautiskus standartus un komercpraksi.

2. Kopsavilkuma deklarāciju sastāda, izmantojot datu apstrādes paņēmienus. Var izmantot tirdzniecības, ostu vai transporta dokumentus, ja tajos ir vajadzīgās ziņas.

Izņēmuma gadījumos muitas dienesti var pieņemt kopsavilkuma deklarācijas papīra formā ar nosacījumu, ka tie nodrošina tādu pašu riska pārvaldības līmeni, kāds piemērojams kopsavilkuma deklarācijām, kas iesniegtas, izmantojot datu apstrādes paņēmienus.

3. Kopsavilkuma deklarāciju iesniedz:

- a) persona, kas izved preces vai uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu, tās izvedot no Kopienas muitas teritorijas; vai
- b) jebkura persona, kas spēj uzrādīt attiecīgās preces vai likt tās uzrādīt kompetentajam muitas dienestam; vai
- c) šā punkta a) vai b) apakšpunktā minētās personas pārstāvis.

4. Personai, kas minēta 3. punktā, pēc viņas lūguma ir tiesības grozīt vienu vai vairākus datus kopsavilkuma deklarācijā pēc tās iesniegšanas. Tomēr nekādi grozījumi nav iespējami pēc tam, kad muitas dienesti:

- a) ir informējuši personu, kas iesniegusi kopsavilkuma deklarāciju, ka tie grib pārbaudīt preces; vai
- b) ir konstatējuši, ka attiecīgie dati nav patiesi, vai
- c) ir ļāvuši preces noņemt no muitas kontroles.”

2. pants

Šī regula stājas spēkā septītajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Grozītās regulas 5.a panta 2. punktu, 13. panta 2. punkta 2. daļu, 36.a panta 4. punktu, 36.b panta 1. punktu, 182.a panta 2. punktu un 182.d panta 1. punktu piemēro no... (*).

Visus pārējos noteikumus sāk piemērot pēc tam, kad spēkā stājušies īstenošanas noteikumi, kas balstās uz otrajā daļā minētajiem pantiem. Tomēr elektroniskas deklarācijas un automatizētas sistēmas riska pārvaldības īstenošanai un elektroniskai informācijas apmaiņai starp ievešanas, importa, eksporta un izvešanas muitas iestādēm, kā paredzēts 13., 36.a, 36.b, 36.c, 182.b, 182.c un 182.d pantā, izveido trīs gadus pēc tam, kad minētie panti būs kļuvuši piemērojami.

Vēlākais divus gadus pēc tam, kad minētie panti būs kļuvuši piemērojami, Komisija izvērtē visus dalībvalstu lūgumus pagarināt trešajā daļā minēto trīs gadu laikposmu attiecībā uz elektroniskām deklarācijām un automatizētām sistēmām riska pārvaldības īstenošanai un elektroniskai informācijas apmaiņai starp muitas iestādēm. Komisija iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei un, ja vajadzīgs, ierosina pagarināt trešajā daļā minēto trīs gadu laikposmu.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, ...

*Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs*

...

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs*

...

(*) Šīs regulas spēkā stāšanās diena.

PAZIŅOJUMS PAR PADOMES APSVĒRUMIEM

I. IEVADS

Komisija 2003. gada 25. jūlijā iesniedza Padomei iepriekšminēto priekšlikumu, kas balstās uz Līguma 26., 95., 133. un 135. pantu.

Ekonomikas un sociālo lietu komiteja sniedza atzinumu 2004. gada 26. februārī.⁽¹⁾

Eiropas Parlaments sniedza atzinumu pirmajā lasījumā 2004. gada 20. aprīlī⁽²⁾, pieņemot 26 priekšlikuma grozījumus. Komisija ir pieņēmusi lielāko daļu no tiem, bet nevar pieņemt 6 no ierosinātajiem grozījumiem.

Komisija 2004. gada 4. maijā iesniedza Padomei grozītu priekšlikumu par iepriekšminēto.

Padome 2004. gada 29. novembrī pieņēma kopējo nostāju saskaņā ar Līguma 251. panta 2. punktu.

II. MĒRĶIS

Ierosinātās Regulas mērķis ir, balstoties uz vispāratzītiem standartiem un riska kritērijiem, izveidot līdzvērtīgu muitas kontroles aizsardzības līmeni preču ieviešanai un izvešanai no Kopienas. Tas būtu jāsasniedz, ieviešot pirmspiegādes un pirmsizvešanas deklarāciju sistēmu, vienlaikus veicinot informācijas tehnoloģiju izmantošanu.

III. KOPĒJĀS NOSTĀJAS ANALĪZE SASKAŅĀ AR DOK. 12060/04

1. Vispārīgi

Padome kopējā nostājā plaši atbalsta priekšlikuma mērķi, ar kuru plānots uzlabot tirdzniecības plūsmu drošību uz Kopienas un no tās, ieviešot attiecīgas uz riska balstītas kontroles un izmantojot uzlabotu datu komunikācijas un informācijas sistēmas dalīšanu.

2. EP grozījumi

Padome ieņēma sekojošu nostāju attiecībā uz grozījumiem, kurus pieņēma Eiropas Parlaments:

- Padome pieņēma 1., 3., 4., 7. un no 11. - 23., un 26. grozījumu.
- *Grozījums Nr.2:* Padome uzskata, ka tekstā jāiekļauj atsauce uz muitas kontroli precēm, kuras tiek izvestas no Kopienas (sk. kopējo nostāju par grozījumu nr.24).
- Padome nav pieņēmusi *grozījumā Nr. 5* ierosinātos labojumus, dodot priekšroku Komisijas priekšlikuma tekstam. Tomēr Padome var pieņemt ierosinājumu iekļaut šajā apsvērumā atsauci uz starptautiskiem nolīgumiem.
- *Grozījumu Nr. 6,* kas attiecas uz definīcijām par dažāda veida muitas iestādēm, Padome nav pieņēmusi, jo tai trūkst dažu svarīgu elementu, tādu kā muitas iestāžu atsauces uz apzīmējumiem saskaņā ar muitas noteikumiem un atsauces uz dažāda veida muitas iestāžu uz risku balstītām kontrolēm.
- *Grozījums Nr. 8:* Padome dod priekšroku precizēt preču kustību veidus, uz kuriem tiek attiecināti šie noteikumi. Tas būtu jānosaka atbilstīgi tekstam, kurā ierosināta definīcija par “muitas kontroli”. Tādējādi atsauce uz “*ievešanu, izvešanu, tranzītu, pārvešanu un preču tiešo patēriņu*” būtu jāizmanto definīcijā par “risku”, kā arī 13. pantā (grozījums nr.10). Padome ir piekritusi svītrot definīciju par “pilnvarotu uzņēmēju”, jo šī koncepcija ir iekļauta jaunajā 5.a pantā (grozījums nr.9).

⁽¹⁾ OV C 110, 30.04.2004., 72. lpp.

⁽²⁾ OV C 104 E, 30.4.2004.

- *Grozījums Nr. 9:* Padome pauž gandarījumu par grozījumu par “pilnvarotu uzņēmēju” un uzskata jauno 5.a pantu par svarīgu elementu regulas projektā. Tomēr Padome savā kopējā nostājā precizēja jēdziena “pilnvarots uzņēmējs” definīciju, ieviešot atšķirību starp to, ka “pilnvarota uzņēmēja” statusu atzīst tās dalībvalstis, kas sākotnēji nepiešķir šo statusu, un šādu uzņēmēju pilnvarošanu gūt labumu no muitas noteikumos paredzētās vienkāršošanas. Ieviešot šo atšķirību, dalībvalstīm nevajadzētu atkārtoti veikt “pilnvarota uzņēmēja” statusa novērtēšanu, kas jau notikusi izcelsmes dalībvalstī, bet, neskatoties uz to, tās varētu pārbaudīt, vai uzņēmējs izpildījis kritērijus, kas saistīti ar īpaša veida vienkāršotiem muitas noteikumiem. Turklāt Padome ir iekļāvusi 5. a panta 2. daļā atsauci uz “maksātspēju” kā vienu no “pilnvarotā uzņēmēja” akreditācijas kritērijiem. Visbeidzot, Padome pieņēmusi noteikumus un nosacījumus, kas jānosaka ar Komitejas procedūru saskaņā ar izmaiņām jēdziena “pilnvarots uzņēmējs” definīcijā.
- *Grozījums Nr. 10:* Padome nav pieņēmusi šo grozījumu. Savā kopējā nostājā Padome ir ierobežojusi informācijas apmaiņu starp iestādēm vienā dalībvalstī un muitas iestādēm citā dalībvalstī vai Komisiju, izņemot gadījumus, kur tas nepieciešams riska samazināšanai, kā noteikts 4. panta nr.25.
- *Grozījums Nr. 24:* Padome nav pieņēmusi 182. b panta svītrosānu, ar ko izveido sīki izstrādātus noteikumus saistībā ar eksporta kopsavilkuma deklarācijām. Pirmsizbraukšanas deklarācijas sistēma būtu jāpiemēro ne tikai tiem gadījumiem, kad eksportētājam sniegt drošībai vajadzīgu informāciju pieprasa trešā valsts, bet tai būtu jābūt kā drošības informācijas vispārējās sistēmas sastāvdaļai.
- *Grozījumu nr.25,* ar ko svītro 182. a panta un 182. b panta atsauces un tādējādi atceļ nepieciešamību kopsavilkuma deklarācijai precēm, kuras tiek izvestas no ES muitas brīvzonas teritorijas, Padome ir noraidījusi, jo uzskata, ka tas varētu izraisīt drošības trūkumus pirmsizbraukšanas deklarāciju sistēmā.

3. Padomes ierosināti jauni elementi

Papildus jautājumiem, par kuriem Eiropas Parlaments ir sniedzis viedokli un ko Padome atspoguļo kopējā nostājā, Padome ir iekļāvusi divus apsvērumus, skaidrojot tās pieeju attiecībā uz pilnvarota uzņēmēja atzīšanu un vienkāršotas sistēmas piemērošanu (jauni apsvērumi Nr. 3 un Nr. 4).

IV. SECINĀJUMI

Padomes kopējā nostāja atbilst ierosinātās Regulas mērķim uzlabot drošības vadības mehānismu uz ES ārējām robežām, jo īpaši ieviešot uz riska balstītās kontroles un plašu informācijas tehnoloģiju izmantošanu. Turklāt tajā ir panākts līdzsvars starp mērķi nostiprināt drošību, izmantojot labāk plānotas robežu kontroles, un uzņēmēju papildus administratīvo slogu, ko rada pienākums jau laicīgi sniegt informāciju, lai varētu veikt šādas kontroles. Līdzīgi kā Eiropas Parlaments ierosinājis savā atzinumā, arī Padome nolēmusi palielināt uzņēmēju iespējas izmantot muitas noteikumu vienkāršoto kārtību, ja tie vienlaicīgi pilda nepieciešamās saistības. Tomēr Padome atbalsta Komisijas priekšlikumu ievērot simetriju starp importa un eksporta kontrolēm no Kopienas.

KOPĒJĀ NOSTĀJA (EK) Nr. 9/2005,**ko Padome pieņēmusi 2004. gada 29. novembrī****nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes.... Direktīvu 2005/.../EK, ar ko izveido sistēmu, lai noteiktu ekodizaina prasības attiecībā uz enerģiju patērējošiem ražojumiem, un ar ko groza Padomes Direktīvu 92/42/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 96/57/EK un 2000/55/EK**

(2005/C 38 E/04)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

apspriedušies ar Reģionu komiteju,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

(1) Atšķirības dalībvalstu tiesību aktos un administratīvajos pasākumos, kas attiecas uz enerģiju patērējošu ražojumu ekodizainu, var radīt tirdzniecības šķēršļus un traucēt konkurenci Kopienā, un tādējādi tās var tieši ietekmēt iekšējā tirgus izveidi un darbību. Valsts tiesību aktu saskaņošana ir vienīgais veids, kā novērst šādu šķēršļu un negatīvas konkurences rašanos.

(2) Enerģiju patērējoši ražojumi (turpmāk tekstā "EPR") veido lielu daļu no dabas resursu un enerģijas patēriņa Kopienā. Tie arī ievērojami ietekmē vidi vairākos citos veidos. Lielākajai daļai ražojumu kategoriju, kas pieejami Kopienas tirgū, vides ietekmes līmeņi būtiski atšķiras, lai gan šie ražojumi funkcionē līdzīgi. Lai nodrošinātu ilgtspējīgu attīstību, būtu jāveicina šo ražojumu kopējās vides ietekmes nepārtraukta uzlabošana, jo īpaši, nosakot negatīvās vides ietekmes galvenos avotus un izvairoties no piesārņojuma pārņemšanas, ja šī uzlabošana nerada pārmērīgus izdevumus.

(3) Ražojumu ekodizains ir ļoti svarīgs faktors Kopienas stratēģijā par integrētu produktu politiku. Šī profilaktiska pieeja, kas izstrādāta, lai uzlabotu ražojumu ekoloģiskos raksturlielumus, tajā pašā laikā saglabājot savas funkcionālas īpašības, tiešām nodrošina jaunas iespējas ražotājiem, patērētājiem un visai sabiedrībai kopumā.

(4) Tiek uzskatīts, ka energoefektivitātes uzlabošana, kur viena no iespējām ir efektīvāks elektroenerģijas gala patēriņš, ievērojami palīdz sasniegt mērķus attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisiju ES. Elektroenerģijas pieprasījums ir visātrāk augošā enerģijas gala patēriņa kategorija, un tiek prognozēts, ka tas pieaugs nākošo 20 – 30 gadu laikā, ja netiks izstrādāta neviena politiskā nostādne, kas šo tendenci varētu apturēt. Ir iespējams ievērojami samazināt enerģijas patēriņu, kā tas ir norādīts ES Komisijas ziņotajā Eiropas klimata pārmaiņu programmā. Klimata pārmaiņas ir viena no prioritātēm Sestajā vides rīcības programmā ⁽³⁾. Enerģijas ietaupījums ir rentablākais veids, kā palielināt piegādes drošību un samazināt atkarību no importa. Tādējādi būtu jāparedz būtiski pasākumi attiecībā uz pieprasījumu un jānosaka galvenie mērķi.

(5) Pasākumi būtu jāveic EPR projektēšanas posmā, jo ņemot vērā, ka piesārņojums, kas rodas ražojuma aprites cikla laikā, tiek noteikts tieši projektēšanas posmā, un lielākā daļa izdevumu ir saistīti ar šo posmu.

(6) Būtu jāizveido saskaņota sistēma attiecībā uz Kopienas EPR ekodizaina prasību piemērošanu, lai nodrošinātu atbilstīgo ražojumu brīvu apriti un uzlabotu to kopējo ietekmi uz vidi. Izstrādājot šādas Kopienas prasības, ir jāievēro godīgas konkurences un starptautiskās tirdzniecības principi.

(7) Ekodizaina prasības būtu jānosaka, paturot prātā Sestās vides rīcības programmas (VPP) mērķus un prioritātes, tostarp, vajadzības gadījumā, minētās programmas tematisko stratēģiju attiecīgos piemērojamos mērķus.

⁽¹⁾ OV C 112, 30.4.2004., 25. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2004. gada 20. aprīļa Atzinums (OV C 104 E, 30.4.2004.), Padomes 2004. gada 29. novembra Kopējā nostāja un Eiropas Parlamenta ... Nostāja (vēl nav publicēta Oficiālajā Vēstnesī).

⁽³⁾ OV L 242, 10.9.2002., 1. lpp.

- (8) Šīs direktīvas mērķis ir panākt augstu vides aizsardzības līmeni, samazinot EPR potenciālo ietekmi uz vidi, un tas galu galā sniegs labumus patērētājiem un citiem tiešajiem lietotājiem. Lai nodrošinātu ilgtspējīgu attīstību, būtu jāņem vērā arī paredzēto pasākumu ietekme uz veselību, sociālajiem jautājumiem un ekonomiku. Ražojumu energoefektivitātes uzlabošana sniedz ievērojamu ieguldījumu enerģijas piegādes drošībā, kas ir priekšnosacījums pareizai ekonomikas darbībai un tādējādi arī ilgtspējīgai attīstībai.
- (9) Lai palielinātu uzlabotā dizaina labvēlīgu ietekmi uz vidi, varētu būt nepieciešams informēt patērētājus par EPR ekoloģiskajām īpašībām un raksturlielumiem un informēt tos par to, kā lietot ražojumus videi draudzīgā veidā.
- (10) Pieeja, kas sniegta Zaļajā grāmatā par integrēto politiku attiecībā uz produktiem un kas ir galvenais jaunais elements Sestajā vides rīcības programmā, ir izstrādāta ar mērķi samazināt ražojumu ietekmi uz vidi visā to aprites ciklā. Apsverot projektēšanas posma ražojuma ietekmi uz vidi tā visā aprites ciklā, ir iespējams lielā mērā veicināt vides uzlabošanas rentablā veidā. Būtu jānodrošina pietiekama elastība, lai iestrādātu šo faktoru ražojuma dizainā, tajā pašā laikā ņemot vērā tehniskus, funkcionālus un ekonomiskus apsvērumus.
- (11) Lai gan visaptveroša pieeja attiecībā uz ekoloģiskajiem raksturlielumiem ir vēlama, siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas samazināšanai, palielinot energoefektivitāti, būtu jāuzskata par prioritāro vides mērķi, kamēr nav pieņemts darba plāns.
- (12) Varētu būt nepieciešams un pamatots radīt īpašas skaitliskas ekodizaina prasības attiecībā uz dažiem ražojumiem vai to vides aspektiem, lai nodrošinātu, ka to ietekme uz vidi ir minimāla. Ņemot vērā steidzamo vajadzību sniegt ieguldījumu to saistību izpildē, kas uzņemtas saskaņā ar Kioto protokolu Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējai konvencijai par klimata pārmaiņām (UNFCCC), un skatot integrēto pieeju, ko veicina šī direktīva, prioritāte jāpiešķir tiem pasākumiem, kam ir augstu potenciāls samazināt siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas par zemām izmaksām. Šādi pasākumi arī var veicināt resursu ilgtspējīgu izmantošanu un veidot būtisko ieguldījumu desmit gadu programmu kopumā par ilgtspējīgu ražošanu un patēriņu, par ko tika noslēgta vienošanās Pasaules sammitā par ilgtspējīgu attīstību Johannesburgā 2002.gada septembrī.
- (13) Ekodizaina prasību līmenis parasti būtu jānosaka, pamatojoties uz tehnisko, ekonomisko un vides analīzi.
- Metodes elastīgums, nosakot prasību līmeni, var strauji uzlabot ekoloģiskos raksturlielumus vieglākā ceļā. Būtu jāapspriežas ar iesaistītajām ieinteresētajām pusēm, un tām būtu aktīvi jāsadarbības analīzes veikšanā. Nosakot obligātos pasākumus, ir nepieciešams organizēt apspriedes ar iesaistītajām pusēm. Šādas apspriedes var uzsvērt vajadzību paredzēt ieviešanu pa posmiem vai pārejas pasākumus. Starpposma mērķu ieviešana paaugstina politikas prognozējamību, ļauj pielāgot ražojuma izstrādes ciklus un veicina ilgtermiņa plānošanu par labu iesaistītajām pusēm.
- (14) Prioritāte ir jādod alternatīvajiem pasākumiem, kā nozares pašregulācija, ja šādi pasākumi var veicināt politikas mērķu sasniegšanu ātrāk vai ar mazākām izmaksām, nekā ar obligātajām prasībām. Tiesību akti varētu būt nepieciešami, ja tirgus spēki neattīstās pareizajā virzienā vai to dara nepietiekami ātri.
- (15) Pašregulācija, tostarp brīvprātīgās vienošanās, ko nozare piedāvā kā vienpusējas saistības, var nodrošināt strauju progresu ātras un rentablas īstenošanas rezultātā un ļauj veikt elastīgu un atbilstīgu pielāgošanu tehnoloģiskajām iespējām un tirgus vajadzībām.
- (16) Sestā nodaļa Komisijas "Paziņojumā par vides nolīgumiem Kopienas līmenī saistībā ar rīcības plānu vides tiesiska regulējuma vienkāršošanai un uzlabošanai" varētu sniegt noderīgas vadlīnijas, izvērtējot nozares pašregulāciju saskaņā ar šo direktīvu.
- (17) Šai direktīvai arī vajadzētu veicināt ekodizaina integrēšanu mazajos un vidējos uzņēmumos (MVU), kā arī ļoti mazos uzņēmumos. Šāda integrēšana būtu jāveicina, nodrošinot ar to ražojumu noturību saistītas informācijas plašu pieejamību un vieglo piekļuvi tai.
- (18) Uz EPR, kas atbilst ekodizaina prasībām, kuras noteiktas šīs direktīvas īstenošanas pasākumos, būtu jābūt "CE" marķējumam un ar to saistītai informācijai, lai ļautu tos laist iekšējā tirgū, kā arī nodrošināt to brīvu apriti. Īstenošanas pasākumu izpilde precīzā veidā ir nepieciešama, lai samazinātu regulētu EPR ietekmi uz vidi un nodrošinātu godīgu konkurenci.
- (19) Sagatavojot īstenošanas pasākumus un savu darba plānu, Komisijai būtu jāapspriežas ar dalībvalstu pārstāvjiem, kā arī ar ieinteresētajām pusēm, kas saistītas ar ražojumu grupu, kā, piemēram, ar nozari, tostarp MVU un amatniecības nozari, arodbiedrībām, tirgotājiem, mazumtirgotājiem, importētājiem, vides aizsardzības grupām un patērētāju organizācijām.

- (20) Sagatavojot īstenošanas pasākumu, Komisijai arī būtu atbilstīgi jāņem vērā tādi esošie valsts tiesību akti vides jomā, jo īpaši saistībā ar toksiskām vielām, kurus dalībvalstis vēlas uzturēt spēkā, nesamazinot pašreizējo un attaisnoto aizsardzības līmeni dalībvalstīs.
- (21) Uzmanība ir jāpievērš moduļiem un noteikumiem, kas paredzēti tehniskas saskaņošanas direktīvās un kas minēti Padomes Lēmumā 93/465/EEK (1993. gada 22. jūlijs) par atbilstības novērtējuma procedūru dažādu posmu moduļiem un noteikumiem par to, kā piestiprināt un izmantot CE atbilstības zīmi⁽¹⁾.
- (22) Uzraudzības iestādēm būtu jāveic informācijas apmaiņa par pasākumiem, kas paredzēti saskaņā ar šo direktīvu, ar mērķi uzlabot tirgus uzraudzību. Šādā sadarbībā, cik iespējams, būtu jāizmanto elektroniskie sakaru līdzekļi un attiecīgas Kopienas programmas. Būtu jāveicina informācijas apmaiņa par vides aprites cikla raksturlielumiem un dizaina risinājumu sasniegumiem. To zināšanu uzkrāšana un izplatīšana, ko radījuši ražotāji saistībā ar ekodizainu, ir viens no svarīgākajiem labumiem, ko sniedz šī direktīva.
- (23) Attiecībā uz apmācību un informāciju par ekodizainu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem varētu būt lietderīgi apsvērt saistītās darbības.
- (24) Iekšējā tirgus darbības interesēs ir noteikt standartus, kas ir saskaņoti Kopienas līmenī. Tiklīdz atsauce uz šādu standartu ir publicēta Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī, atbilstībai tai vajadzētu radīt pieņēmumu, ka attiecīgas prasības, kas ir noteiktas šīs direktīvas īstenošanas pasākumā, ir ievērotas, lai gan būtu jāpieļauj arī citi veidi, kā demonstrēt šādu prasību ievērošanu.
- (25) Vienai no saskaņotu standartu galvenajām lomām būtu jābūt palīdzības sniegšanai ražotājiem, piemērojot īstenošanas pasākumus, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu. Šādi standarti varētu būt nozīmīgi, nosakot mērīšanas un testēšanas metodes. Vispārējo ekodizaina prasību gadījumā saskaņoti standarti varētu ievērojami palīdzēt ražotājiem noteikt to ražojumu ekoloģisko profilu saskaņā ar piemērojamā īstenošanas pasākuma prasībām. Šajos standartos būtu skaidri jānorāda saistība starp to noteikumiem un attiecīgajām prasībām. Saskaņotu standartu mērķim nevajadzētu būt fiksēt ierobežojumus vides aspektiem.
- (26) Lai izmantotu šīs direktīvas definīcijas, ir noderīgi atsaukties uz attiecīgajiem starptautiskajiem standartiem, piemēram, ISO 14040.
- (27) Šī direktīva atbilst jaunas pieejas īstenošanas principiem, kā noteikts Padomes Rezolūcijā (1985. gada 7. maijs) par jaunu pieeju tehniskajai saskaņošanai un standartiem⁽²⁾, un atsauču izdarīšanai uz saskaņotajiem Eiropas standartiem. Padomes 1999. gada 28. oktobra Rezolūcijā par standartizācijas lomu Eiropā⁽³⁾ tika ieteikts, ka Komisijai vajadzētu izvērtēt, vai jaunās pieejas princips būtu jāattiecinā uz nozarēm, kas nav vēl iesaistītas, lai uzlabotu un vienkāršotu tiesību aktus, kur iespējams.
- (28) Šī direktīva papildina esošos Kopienas instrumentus, tādus kā Padomes Direktīva 92/75/EEK (1992. gada 22. septembris) par sadzīves tehnikas enerģijas un citu resursu patēriņa norādīšanu, izmantojot etiķetes un standarta informāciju par precēm⁽⁴⁾, Regula (EK) Nr. 1980/2000 (2000. gada 17. jūlijs) par pārskatīto Kopienas ekoetiķetes piešķiršanas programmu⁽⁵⁾, Regula (EK) Nr. 2422/2001 (2001. gada 6. novembris) par biroja iekārtu energoefektivitātes marķēšanas programmu⁽⁶⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/96/EK (2003. gada 27. janvāris) par elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumiem (EELA)⁽⁷⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/95/EK (2003. gada 27. janvāris) par dažu bīstamu vielu izmantošanas ierobežošanu elektriskās un elektroniskās iekārtās⁽⁸⁾ un Padomes Direktīva 76/769/EEK (1976. gada 27. jūlijs) attiecībā uz dažu bīstamu vielu un preparātu tirgū laišanas un lietošanas ierobežojumiem⁽⁹⁾. Mijiedarbībai starp šo direktīvu un pašreizējiem Kopienas instrumentiem būtu jāsniedz ieguldījums to ietekmes palielināšanā un saskaņotu prasību izstrādāšanā attiecībā uz ražotājiem.
- (29) Padomes Direktīvā 92/42/EEK (1992. gada 21. maijs) par efektivitātes prasībām jauniem karstā ūdens apkures katliem, kas tiek kurināti ar šķidriem vai gāzveida kurināmiem⁽¹⁰⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā
-
- ⁽¹⁾ OV L 220, 30.8.1993., 23.lpp.
- ⁽²⁾ OV C 136, 4.06.1985., 1. lpp.
- ⁽³⁾ OV C 141, 19.5.2000., 1. lpp.
- ⁽⁴⁾ OV L 297, 13.10.1992., 16. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).
- ⁽⁵⁾ OV L 237, 21.9.2000., 1. lpp.
- ⁽⁶⁾ OV L 332, 15.12.2001., 1. lpp.
- ⁽⁷⁾ OV L 37, 13.2.2003., 24. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2003/108/EK (OV L 345, 31.12.2003., 106. lpp.).
- ⁽⁸⁾ OV L 37, 13.2.2003., 19. lpp.
- ⁽⁹⁾ OV L 262, 27.9.1976., 201. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2004/98/EK (OV L 305, 1.10.2004., 63. lpp.).
- ⁽¹⁰⁾ OV L 167, 22.6.1992., 17. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/8 (OV L 52, 21.2.2004., 50. lpp.).

96/57/EK (1996. gada 3. septembris) par energoefektivitātes prasībām attiecībā uz mājāsaimniecībā lietojamiem elektriskiem ledusskapjiem, saldēšanas iekārtām un to kombinācijām⁽¹⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/55/EK (2000. gada 18. septembris) par luminiscentā apgaismojuma balastu energoefektivitātes prasībām⁽²⁾ jau ir ietverti noteikumi attiecībā uz energoefektivitātes prasību pārskatīšanu, tie būtu jāiestrādā šajā sistēmā.

(30) Direktīvā 92/42/EEK ir sniegta zvaigžņu kategoriju sistēma ar mērķi noteikt katlu enerģijas patēriņu. Tā kā dalībvalstis un nozare piekrīt, ka zvaigžņu kategoriju sistēma nenesa gaidītos rezultātus, Direktīvā 92/42/EEK būtu jāizdara grozījumi, lai radītu iespēju izstrādāt efektīvāku shēmu.

(31) Prasības, kas noteiktas Padomes Direktīvā 78/170/EEK (1978. gada 13. februāris) par telpu apsildes siltuma generatoru darbību un karstā ūdens ražošanu jaunās vai esošās ražošanā neizmantojamās ēkās, un par siltumizolāciju un vietējo karstā ūdens sadali jaunās ražošanā neizmantojamās ēkās⁽³⁾, ir aizstātas ar noteikumiem Direktīvā 92/42/EEK, Padomes Direktīvā 90/396/EEK (1990. gada 29. jūnijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz iekārtām, kurās izmanto gāzveida kurināmo⁽⁴⁾, un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/91/EK (2002. gada 16. decembris) par ēku energoefektivitāti⁽⁵⁾. Tādējādi Direktīva 78/170/EEK būtu jāatceļ.

(32) Padomes Direktīva 86/594/EEK (1986. gada 1. decembris) par sadzīves tehnikas radītā trokšņa līmeni⁽⁶⁾ ietver nosacījumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis var pieprasīt publicēt informāciju par troksni, ko emitē šādas iekārtas, un nosaka trokšņa līmeņa noteikšanas procedūru. Saskaņošanas nolūkos trokšņa emisijas ir jāietver integrētajā ekoloģisko raksturlielumu izvērtēšanā. Tā kā šī direktīva nodrošina šādu integrēto pieeju, Direktīva 86/594/EEK būtu jāatceļ.

(33) Šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ OV L 236, 18.9.1996., 36. lpp.

⁽²⁾ OV L 279, 1.11.2000., 33. lpp.

⁽³⁾ OV L 52, 23.2.1978., 32. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 82/885/EEK (OV L 378, 31.12.1982., 19. lpp.).

⁽⁴⁾ OV L 196, 26.7.1990., 15. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 93/68/EEK (OV L 220, 30.8.1993., 1. lpp.).

⁽⁵⁾ OV L 1, 4.1.2003., 65. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 344, 6.12.1986., 24. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Padomes Regulu (EK) Nr. 807/2003 (OV L 122, 16.5.2003., 36. lpp.).

⁽⁷⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

(34) Dalībvalstīm būtu jānosaka sankcijas, kas jāpiemēro to valsts noteikumu pārkāpšanas gadījumā, kas ir pieņemti saskaņā ar šo direktīvu. Šīm sankcijām jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.

(35) Būtu jāatgādina, ka Iestāžu nolīguma par labāku likumdošanu⁽⁸⁾ 34. pantā ir norādīts, ka "Padomei mudinās dalībvalstis izstrādāt, pašām un Kopienas interesēs, savas tabulas, kas, cik iespējams, ilustrēs saistību starp direktīvām un transponēšanas pasākumiem, kā arī darīt tās zināmas atklātībai".

(36) dalībvalstis vienas pašas nespēj pienācīgi sasniegt ierosinātās darbības mērķi, proti, nodrošināt iekšējā tirgus funkcionēšanu, pieprasot, lai ražojumi sasniegt atbilstīgu ekoloģisko raksturlielumu līmeni, un tādēļ, ņemot vērā darbības mērogu un sekas, to labāk varētu sasniegt Kopienas līmenī. Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar subsidiaritātes principu, kas minēts Līguma 5. pantā. Saskaņā ar proporcionalitātes principu, kā tas noteikts minētajā pantā, šī direktīva paredz tikai to, kas ir vajadzīgs šo mērķu sasniegšanai,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Priekšmets un piemērošanas joma

1. Ar šo direktīvu izveido sistēmu, lai noteiktu Kopienas ekodizaina prasības attiecībā uz enerģiju patērējošiem ražojumiem, nolūkā nodrošināt šo ražojumu brīvu apriti iekšējā tirgū.

2. Šī direktīva paredz prasības, kurām jāatbilst enerģiju patērējošiem ražojumiem, uz ko attiecas īstenošanas pasākumi, lai tos varētu laist tirgū un/vai nodot ekspluatācijā. Tā sniedz ieguldījumu ilgtspējīgai attīstībai, palielinot energoefektivitāti un vides aizsardzības līmeni, tajā pašā laikā palielinot enerģijas piegādes drošību.

3. Šī direktīva neattiecas uz transportlīdzekļiem, kas paredzēti pasažieru vai kravu pārvadāšanai.

4. Šī direktīva un īstenošanas pasākumi, kas pieņemti saskaņā ar to, neskar Kopienas tiesību aktus par atkritumu apsaimniekošanu un ķīmiskām vielām, tostarp Kopienas tiesību aktus par siltumnīcas efektu izraisošu gāzu, kas satur fluoru, emisiju.

⁽⁸⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) "enerģiju patērējošs ražojums (EPR)" ir ražojums, kurš, tiklīdz laists tirgū un/vai nodots ekspluatācijā, ir atkarīgs no enerģijas pievades (elektrība, izrakteņu kurināmie un neizsīkstošie enerģijas avoti), lai tas strādātu paredzētajā veidā, vai ražojums, kas domāts, lai radītu, pārvadātu un mērītu šādu enerģiju, tostarp sastāvdaļas, kuras atkarīgas no enerģijas pievades, kuras paredzēts iestrādāt EPR, uz ko attiecas šī direktīva, un kuras laistas tirgū un/vai nodotas ekspluatācijā kā atsevišķas sastāvdaļas, kas paredzētas tiešajiem lietotājiem; tā ietekmi uz vidi var izvērtēt atsevišķi;
- 2) "sastāvdaļas un mezgli" ir daļas, kuras paredzēts iestrādāt EPR un kuras nav laistas tirgū un/vai nodotas ekspluatācijā kā atsevišķas daļas tiešajiem lietotājiem, vai kuru ietekmi uz vidi nevar izvērtēt atsevišķi;
- 3) "īstenošanas pasākumi" ir pasākumi, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, nosakot konkrētu EPR ekodizaina prasības vai to vides aspektus;
- 4) "laišana tirgū" ir process, ar ko EPR pirmo reizi dara pieejamu Kopienas tirgū nolūkā to izplatīt vai lietot Kopienas teritorijā, saņemot vai nesaņemot atlīdzību, neatkarīgi no pārdošanas metodes;
- 5) "nodošana ekspluatācijā" ir EPR pirmā lietošana tā paredzētajam mērķim, ko veic tiešais lietotājs Kopienā;
- 6) "ražotājs" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas ražo EPR, uz kuriem attiecas šī direktīva, un kas ir atbildīga par EPR atbilstību šai direktīvai, ņemot vērā tās laišanu tirgū un/vai nodošanu ekspluatācijā, savā vārdā vai ar savu preču zīmi, vai ražotāja paša lietošanai. Ja nav tāda ražotāja, kāds definēts pirmajā teikumā, jebkura fiziska vai juridiska persona, kas EPR, uz ko attiecas šī direktīva, laiž tirgū un/vai nodod ekspluatācijā, tiek uzskatīta par ražotāju;
- 7) "pilnvarots pārstāvis" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas veic uzņēmējdarbību Kopienā un kas ir saņēmusi rakstisku pilnvaru no ražotāja, lai viņa vārdā pildītu visus vai daļu no pienākumiem un formalitātēm, kas saistītas ar šo direktīvu;
- 8) "materiāli" ir visi materiāli, kas tiek izmantoti EPR aprites cikla laikā;
- 9) "ražojuma dizains" ir to procesu kopums, ar ko EPR tehniskajā specifikācijā transponē juridiskās, tehniskās, drošības, funkcionālās, tirgus vai citas prasības, kam jāatbilst EPR;
- 10) "vides aspekts" ir EPR elements vai funkcija, kas var mijiedarboties ar vidi EPR aprites cikla laikā;
- 11) "ietekme uz vidi" ir jebkādas vides izmaiņas, kas, kopumā vai daļēji, radušās no EPR tā aprites cikla laikā;
- 12) "aprites cikls" ir secīgi un saistīti EPR posmi, sākot ar jēlmateriāla izmantošanu un beidzot ar galīgo apglabāšanu;
- 13) "atkārtota izmantošana" ir jebkura darbība, ar kuru EPR vai tā sastāvdaļas, sasniedzot to pirmās izmantošanas beigas, tiek izmantoti tādām pašām nolūkam, kādam tie tika nodomāti, ietverot ilgstošu tā EPR izmantošanu, kas tiek atgriezts savākšanas punktā, izplatītājam, pārstrādātājam vai ražotājam, kā arī atkārtota EPR izmantošana pēc renovācijas;
- 14) "pārstrādāšana" ir pārstrāde, kura notiek atkritumu materiālu ražošanas procesā, sākotnējam mērķim vai citā nolūkā, bet neietverot enerģijas reģenerāciju;
- 15) "enerģijas reģenerācija" ir kurināmā atkritumu izmantošana, lai radītu enerģiju tiešas dedzināšanas rezultātā kopā ar citiem atkritumiem vai bez tiem, bet ar siltuma reģenerāciju;
- 16) "reģenerācija" ir jebkura no piemērojamām operācijām, kas minētas II B pielikumā Padomes Direktīvai 75/442/EEK (1975. gada 15. jūlijs) par atkritumiem (¹);
- 17) "atkritumi" ir jebkura viela vai priekšmets, kas ietverts kategorijās, kuras minētas Direktīvas 75/442/EEK I pielikumā, un ko īpašnieks izmet vai vēlas izmest, vai ir prasīts izmest;
- 18) "bīstamie atkritumi" ir jebkuri atkritumi, uz ko attiecas 1. panta 4. punkts Padomes Direktīvā 91/689/EEK (1991. gada 12. decembris) par bīstamajiem atkritumiem (²);
- 19) "ekoloģisks profils" ir to izejvielu un produkcijas (piemēram, materiāli, emisija un atkritumi) apraksts, kas saistīti ar EPR visā ražojumu aprites ciklā, saskaņā ar īstenošanas pasākumu, kas piemērojams EPR. Šis apraksts ir svarīgs no vides aspekta un tas tiek izteikts fiziskā daudzumā, ko var izmērīt;
- 20) EPR "ekoloģiskie raksturlielumi" ir EPR vides aspektu pārvaldības rezultāti, ko panācis ražotājs un kas ir atspoguļoti tā tehniskajā dokumentācijā;
- 21) "ekoloģisko raksturlielumu uzlabošana" ir EPR ekoloģisko raksturlielumu uzlabošanas process, secīgās paaudzēs, lai gan ne vienmēr attiecībā uz visiem ražojuma vides aspektiem vienlaicīgi;

(¹) OV L 194, 25.7.1975., 39. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

(²) OV L 377, 31.12.1991., 20. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 94/31/EK (OV L 168, 2.7.1994., 28. lpp.).

- 22) "ekodizains" ir vides aspektu integrācija ražojuma dizainā ar mērķi uzlabot EPR ekoloģiskos raksturlielumus visā tā aprites ciklā;
- 23) "ekodizaina prasība" ir jebkura prasība saistībā ar EPR vai EPR dizainu ar mērķi uzlabot tā ekoloģiskos raksturlielumus vai jebkura informācijas sniegšanas prasība saistībā ar EPR vides aspektiem;
- 24) "vispārēja ekodizaina prasība" ir ekodizaina prasība, kas balstīta uz ekoloģisku profilu kopumā un ar ko nenosaka robežvērtības attiecībā uz atsevišķiem vides aspektiem;
- 25) "īpaša ekodizaina prasība" ir skaitliska un mērāma ekodizaina prasība, kas saistīta ar EPR konkrētu vides aspektu, piemēram, enerģijas patēriņu lietošanas laikā, kas aprēķināts attiecībā uz konkrētu izejas parametru vienību;
- 26) "saskaņotais standarts" ir tehniska specifikācija, kuras ievērošana nav obligāta un kuru pieņēmusi atzīta standartizācijas iestāde saskaņā ar pilnvarojumu no Komisijas un saskaņā ar procedūrām, kas aprakstītas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā⁽¹⁾, lai izveidotu Eiropas prasību.

3. pants

Laišana tirgū un/vai nodošana ekspluatācijā

1. Dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka EPR, uz ko attiecas īstenošanas pasākumi, laiž tirgū un/vai nodod ekspluatācijā tikai gadījumā, ja tie atbilst šiem pasākumiem un ja uz tiem ir CE marķējums saskaņā ar 4. pantu.
2. Dalībvalstis izraugās iestādes, kas ir atbildīgas par tirgus uzraudzību. Tās nodrošina, ka šādām iestādēm ir nepieciešamās pilnvaras, ko tās izmanto, lai veiktu atbilstīgus pasākumus, kas tām jāveic saskaņā ar šo direktīvu. Dalībvalstis nosaka uzdevumus, pilnvaras un organizatoriskos plānus kompetentajām iestādēm, kuras ir tiesīgas:
 - i) organizēt atbilstīgas un pietiekami plašas EPR atbilstības pārbaudes un uzlikt pienākumu ražotājam vai tā pilnvarotam pārstāvim atsaukt neatbilstīgus EPR no tirgus saskaņā ar 6. pantu;
 - ii) pieprasīt visu nepieciešamo informāciju no iesaistītajām pusēm, kā tas ir noteikts īstenošanas pasākumos;
 - iii) ņemt ražojumu paraugus un veikt tos atbilstības pārbaudes.
3. Dalībvalstis informē Komisiju par tirgus uzraudzības rezultātiem, un vajadzības gadījumā Komisija nodod šādu informāciju citām dalībvalstīm.

⁽¹⁾ OV L 204, 21.7.1998., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka patērētājiem un citām ieinteresētajām pusēm ir dota iespēja iesniegt kompetentajām iestādēm apsvērumus par ražojumu atbilstību.

4. pants

Marķēšana un atbilstības deklarācija

1. Pirms EPR, uz ko attiecas īstenošanas pasākumi, tiek laists tirgū un/vai nodots ekspluatācijā, tam piestiprina CE atbilstības marķējumu, kā arī izsniedz atbilstības deklarāciju, ar ko ražotājs vai tā pilnvarotais pārstāvis garantē un deklarē, ka EPR atbilst visiem piemērojamā īstenošanas pasākuma attiecīgajiem noteikumiem.
2. CE atbilstības marķējums sastāv no burtiem "CE", kā parādīts III pielikumā.
3. Atbilstības deklarācija ietver visus elementus, kas uzskaitīti VI pielikumā, un atsauci uz atbilstīgo īstenošanas pasākumu.
4. Tādu marķējumu piestiprināšana EPR, kas varētu radīt maldināt patērētājus attiecībā uz CE marķējuma nozīmi vai formu, ir aizliegta.
5. Dalībvalstis var pieprasīt informāciju, kas jāsniedz saskaņā ar I pielikuma 2. daļu, to oficiālajā(s) valodā(s), kad EPR nonāk pie tiešā lietotāja.

Dalībvalstis arī atļauj to sniegt vienā vai vairākās citās Kopienas valodās.

Piemērojot pirmo daļu, dalībvalstis jo īpaši ņem vērā:

- a) vai informācija var tikt sniegta ar saskaņoto simbolu vai atzīto kodu palīdzību vai citiem līdzekļiem;
- b) lietotāja tipu, kas paredzēts EPR, un sniedzamās informācijas raksturu.

5. pants

Brīva aprīte

1. Dalībvalstis, pamatojoties uz ekodizaina prasībām, kas saistītas ar I pielikuma 1. daļā minētajiem ekodizaina parametriem, uz kuriem attiecas piemērojamais īstenošanas pasākums, neaizliedz, neierobežo un neaizkavē tāda EPR laišanu tirgū un/vai nodošanu ekspluatācijā to teritorijā, kas atbilst visām atbilstīgajām piemērojamā pasākuma noteikumiem un kam ir CE marķējums saskaņā ar 4. pantu.

2. Dalībvalstis, pamatojoties uz tām ekodizaina prasībām, kas saistītas ar I pielikuma 1. daļā minētajiem ekodizaina parametriem, attiecībā uz kuriem piemērojamais īstenošanas pasākums paredz, ka ekodizaina prasības nav nepieciešamas, neaizliedz, neierobežo un neaizkavē tāda EPR laišanu tirgū un/vai nodošanu ekspluatācijā to teritorijā, kam ir CE marķējums saskaņā ar 4. pantu.

3. Dalībvalstis netraucē izrādīt, piemēram, gadatirgos, izstādēs un demonstrācijās, EPR, kas neatbilst piemērojamā īstenošanas pasākuma noteikumiem, ja ir redzamas norādes, ka tos nevar laist tirgū un/vai nodot ekspluatācijā, kamēr nav nodrošināta atbilstība.

6. pants

Drošības klauzula

1. Ja dalībvalsts konstatē, ka EPR, kam ir 4. pantā minētais CE marķējums un ko izmanto tam paredzētajā nolūkā, neatbilst visiem attiecīgajiem piemērojamā īstenošanas pasākuma noteikumiem, ražotājam vai tā pilnvarotajam pārstāvim uzliet pienākumu padarīt EPR atbilstīgu piemērojamā īstenošanas pasākuma noteikumiem un/vai CE marķējumam un izbeigt pārkāpumu saskaņā ar nosacījumiem, ko izvirza dalībvalsts.

Ja neatbilstība turpinās, dalībvalstis pieņem lēmumu ierobežot vai aizliegt attiecīgā EPR laišanu tirgū un/vai nodošanu ekspluatācijā vai nodrošina tā izņemšanu no tirgus.

2. Jebkurā lēmumā, ko pieņem dalībvalsts saskaņā ar šo direktīvu un ar ko ierobežo vai aizliedz EPR laišanu tirgū un/vai nodošanu ekspluatācijā, sniedz tā pamatojumu.

Šādu lēmumu paziņo attiecīgajai pusei, un to vienlaikus informē par tiesiskas aizsardzības līdzekļiem, kas tai ir pieejami saskaņā ar attiecīgajā dalībvalstī spēkā esošajiem tiesību aktiem, un par laika ierobežojumiem, kas attiecas uz šādiem aizsardzības līdzekļiem.

3. Dalībvalsts nekavējoties informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par jebkuru lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar 1. punktu, sniedzot tā pamatojumu un, jo īpaši, paskaidrojot, vai neatbilstība ir radusies dēļ:

- piemērojamā īstenošanas pasākuma prasību nepildīšanas;
9. panta 2. punktā minēto saskaņoto standartu nepareizas piemērošanas;
- nepilnībām saskaņotajos standartos, kas minēti 9. panta 2. punktā.
- Komisija apspriežas ar iesaistītajām pusēm bez kavēšanās un var pieprasīt tehniska rakstura padomus no neatkarīgiem ārējiem ekspertiem.

Pēc šīm apspriedēm Komisija nekavējoties informē to dalībvalsti, kas pieņēma lēmumu, kā arī pārējās dalībvalstis par tās viedokli.

Ja Komisija uzskata, ka lēmums nav pamatots, tā nekavējoties informē par to dalībvalstis.

5. Ja lēmums, kas minēts 1. punktā, ir balstīts uz saskaņotā standarta nepilnību, Komisija nekavējoties ierosina procedūru, kas noteikta 9. panta 2., 3. un 4. punktā. Tajā pašā laikā Komisija informē komiteju, kas minēta 15. panta 1. punktā.

6. Dalībvalstis un Komisija veic visus nepieciešamos pasākumus, lai garantētu konfidencialitāti attiecībā uz informāciju, kas sniegta šīs procedūras laikā, ja tam ir pamatojums.

7. Lēmumus, ko dalībvalstis pieņem saskaņā ar šo pantu, dara zināmus atklātībai pārskatāmā veidā.

8. Komisijas atzinumu par šiem lēmumiem publicē Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

7. pants

Atbilstības novērtēšana

1. Pirms EPR, uz ko attiecas īstenošanas pasākums, laiž tirgū un/vai nodod ekspluatācijā, ražotājs vai tā pilnvarotais pārstāvis nodrošina, ka ir veikta novērtēšana, lai pārbaudītu EPR atbilstību visām piemērojamā īstenošanas pasākuma atbilstīgajām prasībām.

2. Atbilstības izvērtēšanas procedūras nosaka ar īstenošanas pasākumiem, un tās ražotājiem atstāj iespēju izvēlēties starp iekšējo dizaina kontroli, kas noteikta IV pielikumā, un vadības sistēmu, kas noteikta V pielikumā. Ja tas ir atbilstīgi pamatots un samērīgs ar risku, atbilstības izvērtēšanas procedūru veido no attiecīgajiem modeļiem, kā aprakstīts Lēmumā 93/465/EEK.

Ja EPR, uz ko attiecas īstenošanas pasākumi, ir izstrādājusi organizācija, kas reģistrēta saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 761/2001 (2001. gada 19. marts), ar ko organizācijām atļauj brīvprātīgi piedalīties Kopienas vides vadības un audita sistēmā (EMAS) ⁽¹⁾, un dizaina funkcija ir ietverta reģistrācijas jomā, tiek uzskatīts, ka šādas organizācijas vadības sistēma atbilst šīs direktīvas V pielikuma prasībām.

Ja EPR, uz ko attiecas īstenošanas pasākumi, ir izstrādājusi organizācija, kurai ir vadības sistēma, kas ietver ražojuma dizaina funkciju un kas ir ieviesta saskaņā ar saskaņotajiem standartiem, kuru atsauces numuri ir publicēti Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī, tiek uzskatīts, ka šāda vadības sistēma atbilst attiecīgajiem V pielikuma prasībām.

⁽¹⁾ OV L 114, 24.4.2001., 1. lpp.

3. Pēc tam, kad EPR, uz ko attiecas īstenošanas pasākumi, ir laists tirgū vai nodots ekspluatācijā, ražotājs vai tā pilnvarotais pārstāvis saglabā attiecīgos dokumentus, kas saistīti ar veikto atbilstības novērtēšanu un izsniegtajām atbilstības deklarācijām, pieejamus dalībvalstu inspekcijai 10 gadu laikā pēc tam, kad ir ražots pēdējais no šādiem EPR.

Attiecīgos dokumentus dara pieejamus 10 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas no dalībvalsts kompetentās iestādes.

4. Dokumentus, kas saistīti ar atbilstības novērtēšanu, un atbilstības deklarāciju, kas minēta 4. pantā, sagatavo vienā no Kopienas oficiālajām valodām.

8. pants

Atbilstības pieņemums

1. Dalībvalstis uzskata, ka EPR ar CE marķējumu, kas minēts 4. pantā, atbilst piemērojamā īstenošanas pasākuma atbilstīgajiem noteikumiem.

2. Dalībvalstis EPR uzskata par atbilstīgu visām piemērojamā īstenošanas pasākuma attiecīgajām prasībām, ja attiecībā uz EPR ir piemēroti saskaņotie standarti, kuri attiecas uz šādu pasākumu un kuru atsauces numuri ir publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

3. EPR, kam piešķirta Kopienas ekoetiķete saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1980/2000, tiek uzskatīts par atbilstīgu piemērojamā īstenošanas pasākuma ekodizaina prasībām tiklīdz, ciktāl ekoetiķete attiecas uz šīm prasībām.

4. Lai noteiktu atbilstības pieņemumu sakarā ar šo direktīvu, Komisija saskaņā ar 15. panta 2. punktā minēto procedūru var izlemt, ka citas ekoetiķetes atbilst nosacījumiem, kas ir līdzvērtīgi tiem, kas paredzēti attiecībā uz Kopienas ekoetiķeti saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1980/2000. EPR, kam ir piešķirta šāda, cita veida ekoetiķete, tiks uzskatīts par atbilstīgu piemērojamā īstenošanas pasākuma ekodizaina prasībām tiklīdz, ciktāl šī ekoetiķete attiecas uz šīm prasībām.

9. pants

Saskaņotie standarti

1. Dalībvalstis, cik iespējams, nodrošina, ka tiek veikti atbilstīgi pasākumi, lai ar iesaistītajām pusēm apspriestos valsts līmenī par saskaņoto standartu sagatavošanas un uzraudzības procesu.

2. Ja dalībvalsts vai Komisija uzskata, ka saskaņotie standarti, kuru piemērošana saskaņā ar pieņemumu nozīmē atbilstību piemērojamā īstenošanas pasākuma konkrētiem noteikumiem, pilnībā tiem neatbilst, attiecīgā dalībvalsts vai Komisija par to informē Pastāvīgo komiteju, kas izveidota ar Direktīvas 98/34/EK 5. pantu, sniedzot pamatojumu. Komiteja nekavējoties sniedz savu atzinumu.

3. Ņemot vērā komitejas atzinumu, Komisija pieņem lēmumu par to, vai publicēt, nepublicēt, publicēt ar ierobežojumiem, saglabāt vai svītrot atsauces uz attiecīgajiem saskaņotajiem standartiem *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. Komisija informē attiecīgo Eiropas standartizācijas iestādi un, ja nepieciešams, izsniedz jaunu pilnvaru ar mērķi pārskatīt konkrētos saskaņotos standartus.

10. pants

Prasības attiecībā uz sastāvdaļām un mezgliem

Ar īstenošanas pasākumiem var pieprasīt ražotājiem vai to pilnvarotajiem pārstāvjiem, kas laiž sastāvdaļas un mezglus tirgū un/vai nodod tos ekspluatācijā, sniegt tā EPR ražotājam, uz ko attiecas īstenošanas pasākumi, atbilstīgu informāciju par sastāvdaļu vai mezglu materiālu sastāvu un to enerģijas, materiālu un/vai resursu patēriņu.

11. pants

Administratīvā sadarbība un informācijas apmaiņa

1. Dalībvalstis nodrošina, ka tiek veikti atbilstīgi pasākumi, lai veicinātu sadarbību starp iestādēm, kas atbildīgas par šīs direktīvas īstenošanu, kā arī informācijas apmaiņu to starpā un ar Komisiju, lai palīdzētu šīs direktīvas darbībā un jo īpaši 6. panta īstenošanā.

Administratīvajā sadarbībā un informācijas apmaiņā, cik iespējams, izmanto elektroniskos saziņas līdzekļus, un to var atbalstīt ar attiecīgām Kopienas programmām.

Dalībvalstis informē Komisiju par iestādēm, kas atbildīgas par šīs direktīvas piemērošanu.

2. Par precīzu raksturu un struktūru informācijas apmaiņai starp Komisiju un dalībvalstīm nolemj saskaņā ar procedūru, kas minēta 15. panta 2. punktā.

3. Komisija veic atbilstīgus pasākumus, lai veicinātu un atbalstītu sadarbību starp dalībvalstīm, kā minēts šajā pantā.

12. pants

Īstenošanas pasākumi

1. Komisija pieņem īstenošanas pasākumus saskaņā ar 15. panta 2. punktā minēto procedūru.

2. Lai uz EPR attiecinātu īstenošanas pasākumu, tam jāatbilst šādiem kritērijiem:

a) EPR pārdošanas un tirdzniecības apjoms Kopienā ir vairāk nekā 200 000 vienības gadā saskaņā ar jaunākajiem pieejamajiem datiem;

b) EPR, ņemot vērā tirgū laisto un/vai ekspluatācijā nodoto EPR skaitu, ir ievērojama ietekme uz vidi Kopienā, kā noteikts Kopienas stratēģiskajās prioritātēs, kas sniegtas Lēmumā Nr. 1600/2002/EK;

c) EPR ir ievērojams uzlabošanas potenciāls attiecībā uz ietekmi uz vidi bez pārmērīgām izmaksām. Nosakot, vai šis kritērijs ir izpildīts, piemēro šādi parametri:

— nav citu attiecīgu Kopienas tiesību aktu;

— tirgus spēki nespēj risināt šo jautājumu;

— būtiskas atšķirības ekoloģiskos raksturlielumos starp tirgū pieejamiem EPR, kam ir līdzvērtīga funkcionalitāte.

3. Apsverot vajadzību sagatavot īstenošanas pasākuma projektu, Komisija ņem vērā visus viedokļus, ko izteikusi komiteja, kas minēta 15. pantā, un arī ņem vērā:

a) Kopienas vides prioritātes, piemēram, tās, kas noteiktas Lēmumā Nr. 1600/2002/EK vai Komisijas ziņotajā Eiropas klimata pārmaiņu programmā (EKPP);

b) attiecīgo pašregulāciju, piemēram, brīvprātīgos nolīgumus un citus pasākumus, ko veic nozare.

4. Sagatavojot īstenošanas pasākuma projektu, Komisija:

a) ņem vērā EPR aprites ciklu;

b) veic novērtēšanu, kurā tiek apsvērta ietekme uz vidi, patērētājiem un ražotājiem, tostarp mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, saistībā ar konkurētspēju, jaunradi, tirgus piekļuvi, izmaksas un ieguvumiem;

c) ņem vērā esošos valsts tiesību aktus vides jomā, ko dalībvalstis uzskata par svarīgiem;

d) veic atbilstīgas apspriedes ar ieinteresētajām personām;

e) sagatavo paskaidrojuma rakstu par īstenošanas pasākuma projektu, kas balstīts uz novērtējumu, kurš minēts b) apakšpunktā;

f) nosaka īstenošanas termiņu, jebkuru pa fāzēm sadalītu vai pārejas pasākumu vai periodus, jo īpaši ņemot vērā iespējamo ietekmi uz mazajiem un vidējiem uzņēmumiem vai uz īpašām ražojumu grupām, ko galvenokārt ražo mazie un vidējie uzņēmumi.

5. Īstenošanas pasākumi atbilst šādiem kritērijiem:

a) nav konstatēta ievērojama negatīva ietekme uz ražojuma funkcionalitāti no lietotāja perspektīvas;

b) veselība, drošība un vide nav nelabvēlīgi ietekmēta;

c) nav konstatēta ievērojama negatīva ietekme uz patērētājiem, jo īpaši attiecībā uz ražojuma cenu un izmaksām, kas saistītas ar aprites ciklu;

d) nav konstatēta ievērojama negatīva ietekme uz ražotāju konkurētspēju, tostarp tirgos ārpus Kopienas;

e) principā ekodizaina prasību noteikšanai nebūs tādas sekas, ka ražotājiem būs jāizmanto patentēta tehnoloģija;

f) neuzliek ražotājiem pārmērīgu administratīvo slogu.

6. Īstenošanas pasākumi nosaka ekodizaina prasības saskaņā ar I un/vai II pielikumu.

Īpašas ekodizaina prasības ievieš attiecībā uz atlasītajiem vides aspektiem, kuriem ir nozīmīga ietekme uz vidi.

Īstenošanas pasākumos var arī paredzēt, ka nav nepieciešamas nekādas ekodizaina prasības attiecībā uz konkrētiem ekodizaina parametriem no tiem, kas minēti I pielikuma 1. daļā.

7. Prasības formulē tā, lai nodrošinātu, ka tirgus uzraudzības iestādes var pārbaudīt EPR atbilstību īstenošanas pasākuma prasībām. Īstenošanas pasākums nosaka, vai pārbaude var tikt veikta tieši uz EPR vai pamatojoties uz tehnisko dokumentāciju.

8. Īstenošanas pasākumi ietver elementus, kas uzskaitīti VII pielikumā.

9. Komisijas izmantotie atbilstīgie pētījumi un analīze, sagatavojot īstenošanas pasākumu, ir jāpadara publiski pieejami.

10. Vajadzības gadījumā īstenošanas pasākumam, ar ko nosaka ekodizaina prasības, pievieno pamatnostādnes, ko pieņem Komisija saskaņā ar 15. panta 2. punktu, attiecībā uz dažādu vides aspektu līdzsvarošanu.

13. pants

Darba plāns

1. Saskaņā ar kritērijiem, kas noteikti 12. pantā, un apspriedusies ar Apspriežu forumu, kas minēts 14. pantā, Komisija ne vēlāk kā... (*) izstrādā darba plānu, ko dara zināmu atklātībai.

Darba plānā nosaka nākošajiem trim gadiem to ražojumu grupu sarakstu, kas tiks uzskatītas par prioritārām, lai pieņemtu īstenošanas pasākumus.

Darba plānā Komisija periodiski izdara grozījumus, apspriedusies ar Apspriežu forumu.

2. Tomēr pārejas laikposmā, kamēr tiek izstrādāts pirmais 1.punktā minētais darba plāns, saskaņā ar 15. panta 2. punktā noteikto procedūru, un 12. pantā paredzētajiem kritērijiem un pēc apspriešanas ar Apspriežu forumu Komisija var pieņemt īstenošanas pasākumus, sākot ar tiem ražojumiem, kam saskaņā ar EKPP ir augsts potenciāls attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisiju rentablu samazināšanu.

14. pants

Apspriežu forums

Komisija nodrošina, ka, veicot savas darbības, attiecībā uz katru īstenošanas pasākumu tā ievēro dalībvalstu pārstāvju un visu ieinteresēto pušu, kas saistīti ar konkrēto ražojumu/ražojumu grupu, proporcionālu dalību. Šādas puses ietver, piemēram, nozari, tostarp MVU, amatniecības nozari, arodbiedrības, tirgotājus, mazumtirgotājus, importētājus, vides aizsardzības grupas un patērētāju organizācijas. Šīs puses tiek Apspriežu forumā. Komisija pieņem foruma reglamentu.

15. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. panta noteikumus.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā noteiktais laikposms ir trīs mēneši.

3. Komiteja pieņem savu reglamentu.

(*) Divus gadus pēc šīs direktīvas pieņemšanas.

16. pants

Sankcijas

Dalībvalstis nosaka sankcijas, ko piemēro par to valsts tiesību normu pārkāpumiem, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu. Sankcijām jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.

17. pants

Grozījumi

1. Direktīvu 92/42/EEK ar šo groza šādi:

- 1) direktīvas 6. pantu svītrot;
- 2) iekļauj šādu pantu:

“10.a pants

Šī direktīva ir īstenošanas pasākums, ... gada.....Direktīvas 2005/.../EK, ar kuru (*) (*) 12. panta nozīmē, attiecībā uz energoefektivitāti izmantošanas laikā saskaņā ar minēto direktīvu, un to var grozīt vai atcelt saskaņā ar Direktīvas 2005/.../EK (*) panta 2. punktu.

(*) OV L ...”

- 3) direktīvas I pielikuma otro iedaļu svītrot;
- 4) direktīvas II pielikumu svītrot.

2. Direktīvu 96/57/EK ar šo groza šādi:

Iekļauj šādu pantu:

“9.a pants

Šī direktīva ir īstenošanas pasākums gada ... Direktīvas 2005/.../EK, ar kuru ... (*) (*) 12. panta nozīmē, attiecībā uz energoefektivitāti izmantošanas laikā saskaņā ar minēto direktīvu, un to var grozīt vai atcelt saskaņā ar Direktīvas 2005/.../EK (*) 15. panta 2. punktu.

(*) OV L ...”

(*) Šī direktīva.

3. Direktīvu 2000/55/EK ar šo groza šādi:

Iekļauj šādu pantu:

“9.a pants

Šī direktīva ir īstenošanas pasākums gada ... Direktīvas 2005/.../EK, ar kuru ... (*) (*) 12. panta nozīmē, attiecībā uz energoefektivitāti izmantošanas laikā saskaņā ar minēto direktīvu, un to var grozīt vai atcelt saskaņā ar Direktīvas 2005/.../EK (*) panta 2. punktu.

(*) OV L ...”

18. pants

Atcelšana

Direktīvas 78/170/EEK un 86/594/EEK atceļ. Dalībvalstis var turpināt piemērot esošos valsts pasākumus, kas pieņemti saskaņā ar Direktīvu 86/594/EEK, līdz brīdim, kad saskaņā ar šo direktīvu tiks pieņemti īstenošanas pasākumi par attiecīgiem ražojumiem.

19. pants

Pārskatīšana

Ne vēlāk kā... (**) Komisija izskata šīs direktīvas un tās īstenošanas pasākumu efektivitāti, sliekšņus īstenošanas pasākumiem, tirgus uzraudzības mehānismus un jebkuras attiecīgās pašregulācijas veicināšanu, apspriedusies ar Apspriežu forumu, kas minēts 14. pantā, un vajadzības gadījumā iesniedz priekšlikumus Eiropas Parlamentam un Padomei, lai grozītu šo direktīvu.

20. pants

Konfidencialitāte

Informācijas sniegšanas prasības, kas minētas 10. pantā un I pielikuma 2. daļā un kas jāpilda ražotājam un/vai tā pilnvarotam pārstāvim, ir samērīgas un ņem vērā komerciāli svarīgās informācijas likumīgo konfidencialitāti.

21. pants

Īstenošana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai panāktu atbilstību šai direktīvai līdz.... (**). Tās tūlīt par to informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka to, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

22. pants

Spēkā stāšanās

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

23. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Brisele, ...

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs

...

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs

...

(*) Šī direktīva.

(**) Piecus gadus pēc šīs direktīvas pieņemšanas.

(**) 24 mēnešus pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās.

I PIELIKUMS

VISPĀRĒJU EKODIZAINA PRASĪBU NOTEIKŠANAS METODE

(minēta 12. pantā)

Vispārējas ekodizaina prasības tiek izstrādātas ar mērķi uzlabot EPR ekoloģiskos raksturlielumus, uzmanību pievēršot tās ievērojamiem vides aspektiem, nenosakot robežvērtības. Sagatavojot pasākuma projektu, kas jāiesniedz 15. pantā minētajai komitejai, Komisija nosaka ievērojamus vides aspektus, kuri tiks norādīti īstenošanas pasākumā.

Sagatavojot īstenošanas pasākumus, ar ko nosaka vispārējas ekodizaina prasības saskaņā ar 12. pantu, Komisija nosaka attiecībā uz EPR, kas ietverts īstenošanas pasākumā, atbilstīgos ekodizaina parametrus no tiem, kas uzskaitīti 1. daļā, kā arī informācijas sniegšanas prasības no tām, kas uzskaitītas 2. daļā, un prasības ražotājam, kas uzskaitītas 3. daļā.

1. daļa **EPR ekodizaina parametri**

1.1. Ciktāl tie ir saistīti ar ražojuma dizainu, ievērojamus vides aspektus identificē, izskatot šādas ražojuma aprites cikla posmus:

- a) izejvielu atlase un izmantošana;
- b) ražošana;
- c) iepakošana, transports un izplatīšana;
- d) uzstādīšana un uzturēšana;
- e) lietošana;
- f) ekspluatācijas laika beigas, nozīmējot EPR stāvokli, ko tas ir sasniedzis tā pirmās izmantošanas beigās, līdz tā galīgai iznīcināšanai.

1.2. Katram posmam, kur tas nepieciešams, ir jānovērtē šādi vides aspekti:

- a) paredzētais materiālu, enerģijas un citu resursu, piemēram, svaiga ūdens, patēriņš;
- b) prognozētās emisijas gaisā, ūdenī vai augsnē;
- c) paredzētais piesārņojums ar fizikāliem efektiem, piemēram, troksni, vibrāciju, radiāciju, elektromagnētiskajiem laukiem;
- d) paredzētais atkritumu daudzums;
- e) materiālu un/vai enerģijas atkārtotas izmantošanas, pārstrādes un reģenerēšanas iespējas, ņemot vērā Direktīvu 2002/96/EK.

1.3. Jo īpaši izmantos, kur iespējams, šādus parametrus, ko nepieciešamības gadījumā papildina ar citiem, lai izvērtētu to vides aspektu uzlabošanās potenciālu, kas minēti iepriekšējā punktā:

- a) ražojuma svars un apjoms;
- b) materiālu izmantošana, kas iegūti pārstrādes rezultātā;
- c) enerģijas, ūdens un citu resursu patēriņš ražojuma aprites cikla laikā;
- d) tādu vielu izmantošana, kas tiek uzskatītas par kaitīgām veselībai un/vai videi saskaņā ar Padomes Direktīvu 67/548/EEK (1967. gada 27. jūnijs) par normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iepakojumu un marķējumu (OV L 196, 16.8.1967., 1. lpp.), kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2004/73/EK (OV L 152, 30.4.2004., 1. lpp.) un ņemot vērā tiesību aktus par konkrētu vielu laišanu tirgū un lietošanu, piemēram, Direktīvas 76/769/EEK vai 2002/95/EK;
- e) to patērēto elementu daudzums un būtība, kas nepieciešami atbilstīgajai ražojuma izmantošanai un uzturēšanai;

- f) ērta piekļuve atkārtotai izmantošanai un pārstrādei, kas izteikta ar: izmantoto materiālu un sastāvdaļu skaitu, standarta sastāvdaļu izmantošanu, laiku, kas nepieciešams demontēšanai, nepieciešamajiem instrumentiem, lai veiktu demontāžu, sastāvdaļu un materiālu kodēšanas standartu izmantošanu, lai noteiktu sastāvdaļas un materiālus, kas noderīgi atkārtotai izmantošanai un pārstrādei (tostarp plastmasas daļu marķēšanu saskaņā ar ISO standartiem), viegli pārstrādājamo materiālu izmantošanu, ērtu piekļuvi vērtīgiem un citiem pārstrādājamiem materiāliem un sastāvdaļām; ērtu piekļuvi materiāliem un sastāvdaļām, kas satur kaitīgas vielas;
- g) izmantoto sastāvdaļu iestrādāšana;
- h) tādu tehnisko risinājumu neizmantošana, kas traucē sastāvdaļu un iekārtu atkārtotu izmantošanu un pārstrādi;
- i) ekspluatācijas laika paildzināšana, kas izteikta ar minimālo garantēto ekspluatācijas laikposmu, minimālo laiku rezerves daļu pieejamībai, modularitāti, uzlabošanas iespējām, labošanas iespējām;
- j) radīto atkritumu apjoms un radīto kaitīgo atkritumu apjoms;
- k) emisijas gaisā (siltumnīcas efektu izraisošas gāzes, skābie aģenti, gaistoši organiski savienojumi, viela, kas noārda ozona slāni, noturīgi organiskie piesārņotāji, smagie metāli, smalku daļiņu un suspendēto daļiņu vielas), neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/68/EK (1997. gada 16. decembris) par pasākumiem pret gāzveida un daļiņveida piesārņotāju emisiju no iekšdedzes motoriem, ko uzstāda visurgājējai teknikai (OV L 59, 272.1998., 1. lpp.), kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/26/EK (OV L 146, 30.4.2004., 1. lpp.);
- l) emisijas ūdenī (smagie metāli, vielas, kas nelabvēlīgi ietekmē skābekļa līdzsvaru, noturīgi organiskie piesārņotāji);
- m) emisijas augsnē (jo īpaši bīstamu vielu noplūde un izlīšana ražojumu lietošanas posmā un noplūdes potenciāls atkritumu apglabāšanas procesā).

2. daļa Informācijas sniegšanas prasības

Īstenošanas pasākumos var paredzēt prasību ražotājam sniegt informāciju, kas var ietekmēt veidu, kā ar EPR rīkojas, to izmanto vai pārstrādā puses, kas nav ražotājs. Šī informācija, kur vajadzīgs, var ietvert:

- informāciju no projektētāja saistībā ar ražošanas procesu,
- informāciju patērētājiem par ražojuma ievērojamām vides parametriem ražojuma ekoloģiskajiem raksturlielumiem; šo informāciju pievieno ražojumam, kad tas tiek laists tirgū, lai ļautu patērētājam salīdzināt šos ražojumu aspektus,
- informāciju patērētājiem par to, kā uzstādīt, izmantot un uzturēt ražojumu, lai cik vien iespējams samazinātu ietekmi uz vidi un nodrošinātu optimālo ekspluatācijas laikposma ilgumu, kā arī par to, kā atgriezt ražojumu tā ekspluatācijas laika beigās, un, vajadzības gadījumā, informāciju par rezerves daļu pieejamības laikposmu un ražojumu uzlabošanas iespējām,
- informāciju par apstrādes iekārtām saistībā ar demontāžu, pārstrādi vai apglabāšanu aprites cikla beigās.

Informācijai jābūt sniegtai uz ražojuma, ja vien iespējams.

Šī informācija ņems vērā pienākumus saskaņā ar citiem Kopienas tiesību aktiem, piemēram, Direktīvu 2002/96/EK.

3. daļa Prasības ražotājam

1. Pievēršot uzmanību vides aspektiem, kas īstenošanas pasākumā ir noteikti kā tie, ko var būtiski ietekmēt ražojuma projektēšanas laikā, EPR ražotājiem prasīs veikt EPR modeļa izvērtēšanu visā tā aprites ciklā, pamatojoties uz realistišķiem pieņēmumiem par normāliem apstākļiem un izmantošanas nolūkiem.

Pamatojoties uz šo novērtēšanu, ražotāji izveido EPR ekoloģisko profilu. Tas ir balstīts uz ražojuma parametriem, kas ir saistīti ar vidi, un fizikālās mērvienībās ieteikto ielaidi/izlaidi ražojuma aprites cikla laikā.

2. Ražotājs izmantos šo novērtējumu, lai izvērtētu alternatīvus dizaina risinājumus un panāktos ražojuma ekoloģiskos raksturlielumus, ņemot vērā kritērijus.

Šos kritērijus nosaka Komisija īstenošanas pasākumā, pamatojoties uz informāciju, kas gūta pasākuma sagatavošanas laikā.

Konkrēta risinājuma izvēle panāks pienācīgu līdzsvaru starp dažādiem vides aspektiem un starp vides aspektiem un citiem svarīgiem apsvērumiem, tādiem kā drošība un veselība, tehniskās prasības attiecībā uz funkcionalitāti, kvalitāte, raksturlielumi un ekonomiskie aspekti, tostarp ražošanas izmaksas un tirgus vērtība, tajā pašā laikā ievērojot visus attiecīgos tiesību aktus.

II PIELIKUMS

ĪPAŠU EKODIZAINA PRASĪBU NOTEIKŠANAS METODE

(minēta 12. pantā)

Īpašas ekodizaina prasības tiek izstrādātas ar mērķi uzlabot atsevišķu ražojuma vides aspektu. Tās var būt prasības attiecībā uz konkrētā resursa samazinātu patēriņu, piemēram, ierobežojumi resursa izmantošanai dažādos EPR aprites cikla posmos, kur tas ir vajadzīgs (piemēram, ūdens patēriņa ierobežojumi lietošanas posmā vai ierobežojumi attiecībā uz tās konkrētā materiāla daudzumu, kas iestrādāts ražojumā, vai prasība par pārstrādātā materiāla minimālo daudzumu).

Sagatavojot īstenošanas pasākumus, ar ko nosaka īpašas ekodizaina prasības saskaņā ar 12. pantu, Komisija nosaka, saistībā ar EPR, uz ko attiecas īstenošanas pasākums, attiecīgos ekodizaina parametrus no tiem, kas minēti I pielikuma 1. daļā, un šādi nosaka minēto prasību līmeņus saskaņā ar procedūru, kas paredzēta 15. panta 2. punktā:

1. Tehniskās, vides un ekonomiskās analīzes ietvaros tiks izvēlēti vairāki attiecīgā EPR reprezentatīvie modeļi, kas ir tirgū, un tiks identificētas tehniskās iespējas uzlabot ražojuma ekoloģiskos raksturlielumus, ņemot vērā šo iespēju ekonomisko dzīvotspēju un izvairoties no būtiskiem snieguma zaudējumiem vai nelietderības attiecībā uz patērētājiem.

Tehniskās, vides un ekonomiskās analīzes ietvaros arī tiks noteikti, attiecībā uz apsvērtajiem vides aspektiem, labākā snieguma ražojumi un tirgū pieejamās tehnoloģijas.

Pamatojoties uz šo analīzi un ņemot vērā ekonomiskās un tehniskās iespējas, kā arī uzlabošanas potenciālu, veic konkrētus pasākumus ar mērķi samazināt ražojumu radīto ietekmi uz vidi.

Attiecībā uz enerģijas patēriņu lietošanas laikā nosaka enerģijas efektivitātes vai patēriņa līmeni ar mērķi neradīt liekus izmaksas tiešajiem lietotājiem ražojuma lietošanas laikā saistībā ar EPR reprezentatīviem modeļiem, ņemot vērā ietekmi uz citiem vides aspektiem. Aprites cikla izmaksu analīzes metodē tiek izmantota reāla atlaides likme, pamatojoties uz informāciju, ko sniedz Eiropas Centrālā banka, un uz EPR reālistisku ekspluatācijas laika ilgumu; tas ir balstīts uz pirkšanas cenas variāciju kopumu (kas radusies no rūpniecības izmaksu variācijām) un darbības izdevumiem, kas radusies no tehniskās uzlabošanas iespēju atšķirīgajiem līmeņiem, samazinot vērtību attiecīgo EPR reprezentatīvo modeļu aprites cikla laikā. Darbības izdevumi sedz galvenokārt enerģijas patēriņu un citu resursu papildus izdevumus (kā ūdens vai mazgāšanas līdzeklis).

Veiks jutīguma analīzi, kas ietver visus attiecīgos faktorus (tādus kā enerģijas vai cita resursa cena, izejvielu vai ražošanas izmaksas, atlaižu likmes), un, attiecīgajos gadījumos, ārējās vides izmaksas, lai pārbaudītu, vai radušās ievērojamas izmaiņas un vai vispārējie secinājumi ir atbilstīgi. Prasību attiecīgi pielāgos.

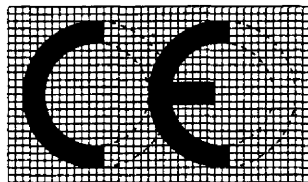
Līdzīgu metodoloģiju var piemērot citiem resursiem, piemēram, ūdenim.

2. Lai attīstītu tehnisko, vides un ekonomisko analīzi, var izmantot informāciju, kas pieejama saistībā ar citām Kopienas darbībām.

Tas pats attiecas uz informāciju, kas pieejama no pašreizējām programmām, kas piemērotas citās pasaules valstīs, nosakot tāda EPR īpašas ekodizaina prasības, ko tirgo ar ES ekonomiskajiem partneriem.

3. Nosakot prasības spēkā stāšanās datumu, ņems vērā ražojuma pārprojektēšanas posms.

III PIELIKUMS

CE MARĶĒJUMS*(minēts 4. panta 2. punktā)*

CE marķējumam ir jābūt vismaz 5 mm garam. Ja CE marķējums ir samazināts vai palielināts, ir jāievēro proporcijas, kas sniegtas šeit iepriekš sniegtajā zīmējumā.

CE marķējumam ir jābūt piestiprinātam pie EPR. Ja tas nav iespējams, tas jāpiestiprina pie iepakojuma un pavaddokumentiem.

IV PIELIKUMS

IEKŠĒJĀ DIZAINA KONTROLE

(minēta 7. pantā)

1. Šajā pielikumā ir aprakstīta procedūra, ar kuras palīdzību ražotājs vai tā pilnvarotais pārstāvis, kas pilda pienākumus, kas noteikti šī pielikuma 2. iedaļā, garantē un deklarē, ka EPR atbilst piemērojamā īstenošanas pasākuma prasībām. Atbilstības deklarācija var attiekties uz vienu vai vairākiem ražojumiem un tai jāatrodas pie ražotāja.
2. Ražotājs apkopo tehnisko dokumentāciju, kas ļauj novērtēt EPR atbilstību piemērojamo īstenošanas pasākuma prasībām.
Šī dokumentācija jo īpaši ietver:
 - a) EPR vispārīgo aprakstu un tā paredzētās lietošanas aprakstu;
 - b) to attiecīgo vides novērtēšanas pētījumu rezultātus, ko veicis ražotājs, un/vai atsauces uz vides izvērtēšanas literatūru vai precedentu gadījumiem, ko izmantojis ražotājs, novērtējot, fiksējot dokumentācijā un nosakot ražojuma dizaina risinājumus;
 - c) ekoloģiskais profilu, ja to prasa īstenošanas pasākums;
 - d) ražojuma dizaina specifikācijas elementus saistībā ar ražojuma vides dizaina aspektiem;
 - e) to atbilstīgo standartu sarakstu, kas minēti 9. pantā un ko piemēro pilnībā vai daļēji, un to risinājumu aprakstu, kas pieņemti, lai panāktu atbilstību piemērojamā īstenošanas pasākuma prasībām, ja standarti, kas minēti 9. pantā, nav piemēroti vai ja šie standarti neattiecas uz visām piemērojamā īstenošanas pasākuma prasībām;
 - f) tās informācijas kopiju saistībā ar ražojuma vides dizaina aspektiem, kas ir sniegta saskaņā ar prasībām, kas minētas I pielikuma 2. daļā;
 - g) veikto mērījumu rezultātus par ekodizaina prasībām, tostarp sīki izstrādātu informāciju par šo mērījumu atbilstību, salīdzinot ar ekodizaina prasībām, kas noteiktas piemērojamā īstenošanas pasākumā.
3. Ražotājam jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu, ka ražojums tiks ražots saskaņā ar dizaina specifikācijām, kas minētas 2. iedaļā, un saskaņā ar piemērojamā pasākuma prasībām.

V PIELIKUMS

VADĪBAS SISTĒMA ATBILSTĪBAS NOVĒRTĒŠANAI

(minēta 7. pantā)

1. Šajā pielikumā ir aprakstīta procedūra, ar kuras palīdzību ražotājs, kas atbilst prasībām, kuras minētas šī pielikuma 2. iedaļā, garantē un deklarē, ka EPR atbilst piemērojamā īstenošanas pasākuma prasībām. Atbilstības deklarācija var attiekties uz vienu vai vairākiem ražojumiem, un tai jāatrodas pie ražotāja.
2. Vadības sistēmu var izmantot EPR atbilstības novērtēšanai ar nosacījumu, ka ražotājs īsteno vides elementus, kas minēti šī pielikuma 3. iedaļā.

3. Vadības sistēmas vides elementi

Šī iedaļa nosaka vadības sistēmas elementus un procedūras, ar kuru palīdzību ražotājs var pierādīt, ka EPR atbilst piemērojamā īstenošanas pasākuma prasībām.

3.1. Ražojuma ekoloģisko raksturlielumu politika

Ražotājam jāspēj pierādīt atbilstību piemērojamā īstenošanas pasākuma prasībām. Ražotājam arī jāspēj izveidot sistēmu, lai noteiktu un pārskatītu ražojuma ekoloģisko raksturlielumu mērķus un rādītājus, ar mērķi uzlabot ražojuma vispārējos ekoloģiskos raksturlielumus.

Visi pasākumi, ko ražotājs veicis, lai uzlabotu EPR vispārējos ekoloģiskos raksturlielumus un izveidotu tās ekoloģisko profilu, ja to prasa īstenošanas pasākums, visos projektēšanas un ražošanas posmos jāfiksē dokumentācijā sistemātiskā veidā rakstisku procedūru un instrukciju formā.

Šajās procedūrās un instrukcijās jo īpaši ir jāietver atbilstīgs apraksts attiecībā uz:

- to dokumentu sarakstu, kas jā sagatavo, lai pierādītu EPR atbilstību, un, ja nepieciešams, kas jā dara pieejams,
- ražojuma ekoloģisko raksturlielumu mērķiem un rādītājiem un organizatoriskā struktūru, pienākumiem, vadības tiesībām un resursu iedalījumu attiecībā uz to īstenošanu un uzturēšanu,
- pārbaudēm un testiem, kas jā veic pēc ražošanas, lai pārbaudītu ražojuma sniegumu attiecībā pret ekoloģisko raksturlielumu rādītājiem,
- procedūrām, ar ko kontrolē nepieciešamās dokumentācijas vešanu un nodrošina, ka dokumentācija tiek atjaunināta,
- vadības sistēmas vides elementu īstenošanas un efektivitātes pārbaudes metodi.

3.2. Plānošana

Ražotājs izveido un uztur:

- a) ražojuma ekoloģiskā profila izveidošanas procedūras;
- b) ražojuma ekoloģisko raksturlielumu mērķus un rādītājus, kuros ņemtas vērā tehniskas iespējas, uzmanību pievēršot tehniskajām un ekonomiskajām prasībām;
- c) šo mērķu sasniegšanas programmu.

3.3. Īstenošana un dokumentācija**3.3.1. Dokumentācijā, kas attiecas uz vadības sistēmu, jo īpaši būtu jāparedz šādi elementi:**

- a) definē un dokumentē pienākumus un pilnvaras, lai nodrošinātu efektīvus ražojuma ekoloģiskos raksturlielumus un ziņotu par tā darbību pārskatīšanai un uzlabošanai;

- b) izveido dokumentus, kuros norāda ieviestās dizaina kontroles un pārbaudes metodes, kā arī izmantotos procesus un sistematiskos pasākumus, projektējot ražojumu;
 - c) ražotājs izstrādā un uztur informāciju, lai aprakstītu vadības sistēmas galvenos vides elementus un visu prasīto dokumentu kontroles procedūras.
- 3.3.2. Dokumentācijā, kas saistīta ar EPR, jo īpaši norādīs:
- a) EPR un tā paredzētās izmantošanas vispārējo aprakstu;
 - b) to attiecīgo vides novērtēšanas pētījumu rezultātus, ko veicis ražotājs, un/vai atsauces uz vides novērtēšanas literatūru vai precedentu gadījumiem, ko ražotājs izmantojis, izvērtējot, dokumentējot un nosakot ražojuma dizaina risinājumus;
 - c) ekoloģisko profilu, ja to pieprasa īstenošanas pasākums;
 - d) dokumentus, kuros aprakstīti veikto mērījumu rezultāti attiecībā uz ekodizaina prasībām, tostarp sīki izstrādāta informācija par šo mērījumu atbilstību, salīdzinot ar ekodizaina prasībām, kas noteiktas ar piemērojamo īstenošanas pasākumu;
 - e) ražotājs nosaka specifikācijas, kuros norāda, jo īpaši, piemērotos standartus; gadījumā, ja netiek piemēroti standarti, kas minēti 9. pantā, vai ja tie neattiecas uz visām īstenošanas pasākuma prasībām, līdzekļus atbilstības nodrošināšanai;
 - f) tās informācijas kopiju attiecībā uz ražojuma vides dizaina aspektiem, kas tiek sniegta saskaņā ar prasībām, kas minētas I pielikuma 2. daļā.
- 3.4. *Pārbaude un korektīvie pasākumi:*
- a) ražotājam jāveic visi pasākumi, kas nepieciešami, lai nodrošinātu, ka EPR tiek ražots saskaņā ar tā dizaina specifikācijām un piemērojamā pasākuma prasībām;
 - b) ražotājs izveido un uztur procedūras, lai izmeklētu un atbilstīgi rīkotos neatbilstības gadījumā, kā arī ieviestu izmaiņas dokumentos fiksētajās procedūrās, kas izriet no korektīvajiem pasākumiem;
 - c) ražotājs, vismaz reizi trijos gados, veic pilnīgu vadības sistēmas iekšējo auditu attiecībā uz tās vides elementiem.
-

VI PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS DEKLARĀCIJA*(minēta 4. panta 3. punktā)*

EK atbilstības deklarācijā jābūt šādiem elementiem:

1. Ražotāja vai tā pilnvarotā pārstāvja vārds/nosaukums un adrese;
2. Modeļa apraksts, kas pietiekams skaidrai un nepārprotamai identifikācijai;
3. Attiecīgajos gadījumos, atsauces uz izmantotiem saskaņotajiem standartiem;
4. Attiecīgajos gadījumos, citi izmantotie tehniskie standarti un specifikācijas;
5. Attiecīgajos gadījumos, atsauce uz citiem piemērojamiem Kopienas tiesību aktiem, kas paredz CE zīmes piestiprināšanu;
6. Tās personas vārds, uzvārds un paraksts, kas tiesīga uzņemties saistības ražotāja vai tā pilnvarota pārstāvja vārdā.

VII PIELIKUMS

ĪSTENOŠANAS PASĀKUMU SATURS

(minēts 12. panta 8. punktā)

Īstenošanas pasākumā jo īpaši norādīs:

1. Konkrētā(u) EPR veida(u) precīzu definīciju;
2. Konkrētā(u) EPR ekodizaina prasības, īstenošanas datumu(s), etapu vai pārejas pasākumus vai periodus:
 - vispārēju ekodizaina prasību gadījumā - atbilstīgus posmus un aspektus no tiem, kas minēti I pielikuma 1. daļas 1.1. un 1.2. iedaļā, kopā ar parametru piemēriem no tiem, kas minēti I pielikuma 1.3. iedaļā, kā norādījumiem, lai novērtētu uzlabojumus attiecībā uz noteiktiem vides aspektiem,
 - īpašas(-u) ekodizaina prasības(-u) gadījumā - tās (to) līmeni (līmeņus).
3. Ekodizaina parametrus, kas minēti I pielikuma 1. daļā, saistībā ar kuriem nav nepieciešama ekodizaina prasība;
4. EPR uzstādīšanas prasības, ja tam ir tieša saistība ar ekoloģiskajiem raksturlielumiem;
5. Izmantojamās mērīšanas standartus un/vai mērīšanas metodes; ja iespējams, izmantos saskaņotos standartus, kuru atsaucē numuri ir publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*;
6. Atbilstības novērtēšanas detalizētu informāciju saskaņā ar Lēmumu 93/465/EEK:
 - ja piemērojamais (-ie) modulis (-i) nav A modulis; faktori, kas pamato šīs īpašas procedūras izvēli,
 - kur nepieciešams, trešo pušu apstiprināšanas un/vai sertificēšanas kritēriji.

Ja atšķirīgi moduļi ir noteikti citās CE prasībās vienam un tam pašam EPR, moduļim, kas noteikts īstenošanas pasākumā, dod priekšroku attiecībā uz attiecīgo prasību;
7. Prasības attiecībā uz informāciju, kas ražotājiem vai to pilnvarotajiem pārstāvjiem jāsniedz iestādēm, kas atbildīgas par tirgus uzraudzību;
8. Pārejas perioda ilgumu, kurā dalībvalstīm jāļauj tāda EPR laišana tirgū un/vai nodošana ekspluatācijā, kas atbilst noteikumiem, kuri ir spēkā to teritorijā īstenošanas pasākuma pieņemšanas dienā;
9. Īstenošanas pasākuma novērtēšanas un iespējamās pārskatīšanas datumu.

PAZIŅOJUMS PAR PADOMES APSVĒRUMIEM

I. IEVADS

1. 2003. gada 26. augustā Komisija iesniedza priekšlikumu, kas balstīts uz Līguma 95. pantu.
2. Ekonomikas un sociālo lietu komiteja sniedza savu atzinumu ⁽¹⁾ 2004. gada 31. martā.
3. Eiropas Parlaments pieņēma savu atzinumu ⁽²⁾ pēc pirmā lasījuma 2004. gada 20. aprīlī, apstiprinot 78 grozījumus. Komisija mutiski informēja par savu grozīto priekšlikumu 2004. gada 27. aprīlī. 2004. gada 29. novembrī Padome pieņēma kopējo nostāju saskaņā ar Līguma 251. pantu.

II. PRIEKŠLIKUMA MĒRĶIS

4. Šī priekšlikuma mērķis ir radīt pilnīgu un saskaņotu tiesisku regulējumu attiecībā uz ekodizaina prasībām, lai

- nodrošinātu enerģiju patērējošu ražojumu (EPP) brīvu apriti ES;
- uzlabotu šo ražojumu ekoloģiskos raksturlielumus, tādējādi sekmējot vides aizsardzību;
- stiprinātu enerģijas piegādes drošību un palielinātu ES ekonomikas konkurētspēju.

Priekšlikums principā attiecas uz jebkuru ražojumu, kas patērē enerģiju, lai pildītu funkciju, kuras veikšanai tas ir projektēts, izgatavots un laists tirgū vai nodots ekspluatācijā, izņemot pasažieru vai kravu pārvadāšanai paredzētus transportlīdzekļus, un attiecas uz visiem enerģijas avotiem, lai gan paredzams, ka īstenošanas pasākumi attieksies tikai uz tiem ražojumiem, kas izmanto elektrību, cieto, šķidro un gāzveida kurināmo.

III. KOPĒJĀS NOSTĀJAS ANALĪZE

5. Galvenās Padomes ieviestās izmaiņas ir šādas:

- Tiek precizēts, ka ierosinātās direktīvas mērķis (1. *panta* 4. *punkts*) neskar Kopienas tiesību aktus par atkritumu apsaimniekošanu un ķīmiskām vielām, tostarp Kopienas tiesību aktus par siltumnīcas efektu izraisošu gāzu, kas satur fluoru, emisiju.
- Definīcijas (2. *pants*): kopējā nostājā skaidrāk nosaka priekšlikuma darbības jomu (1. definīcija) un atbildību par EPP atbilstību (6. un 7. definīcija).
- Laišana tirgū (3. *pants*): kopējā nostājā precizē, ka dalībvalstīm jāizraugās iestādes, kas ir atbildīgas par tirgus uzraudzību, un jānosaka to uzdevumi.
- Brīva aprīte (5. *pants*): pašreizējais teksts precizē, ka EPP ir jāatbilst I pielikuma 1. daļā minētajiem ekodizaina parametriem, uz kuriem attiecas piemērojamais īstenošanas pasākums.
- Atbilstības novērtēšana (7. *pants* un V *pielikums*): lai gan ražotājiem atstāj iespēju izvēlēties starp iekšējo dizaina kontroli (IV *pielikums*) un vadības sistēmu (V *pielikums*), pēdējā minētā pielikumā ir izdarīti grozījumi, lai atstātu ražotājiem iespēju atbilstības pierādīšanai izmantot kvalitatīvas vadības sistēmas, ja vien tās atbilst V pielikumā aprakstītajām prasībām.

⁽¹⁾ OV C 112, 30.4.2004., 25. lpp.

⁽²⁾ OV C 104 E, 30.4.2004.

- Atbilstības pieņemums (8. pants): tiks pieņemts, ka ekoetiķetes atbilst piemērojamo īstenošanas pasākumu prasībām, ja tās atbildīs nosacījumiem, kas ir līdzvērtīgi Kopienas ekoetiķetes piešķiršanas nosacījumiem.
- Īstenošanas pasākumi (12. pants): lai arī ir norādīts, ka Komisija pieņem īstenošanas pasākumus, tiek izskaidroti un precizēti attiecīgie kritēriji un darbības, kas Komisijai jāveic, izstrādājot īstenošanas pasākumus, cita starpā, attiecībā uz kritērijiem, kuriem jāatbilst konkrētiem ražojumiem, lai uz tiem varētu attiecināt īstenošanas pasākumus (12. panta 2. punkts), jo īpaši minimālajam pārdošanas un tirdzniecības apjoma robežlielumam.
- Darba plāns (13. pants): lai nodrošinātu pārskatāmību, Komisija izstrādā darba plānu, kurā iekļauj indikatīvu to ražojumu grupu sarakstu, kas tiks uzskatītas par prioritārām, lai pieņemtu īstenošanas pasākumus, ietverot jo īpaši tos ražojumus, kam saskaņā ar EKPP (Eiropas klimata pārmaiņu programma) ir augsts potenciāls attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisiju rentablu samazināšanu.
- Apspriežu forums (14. pants): paredzot īstenošanas pasākuma izstrādi attiecībā uz konkrētu ražojumu, Komisijai jānodrošina dalībvalstu pārstāvju līdzsvarota līdzdalība un visu ar šo ražojumu saistīto pušu sekmīga iesaiste. Tālab kopējā nostāja paredz apspriežu foruma izveidi.
- Pārskats (19. pants): kopējā nostāja paredz direktīvas efektivitātes novērtējumu un to īstenošanas pasākumu efektivitātes novērtējumu, kurus varētu pieņemt saskaņā ar šo direktīvu, 5 gadu laikā pēc šīs direktīvas pieņemšanas.
- I pielikums, 3. daļa (prasības ražotājam): to prasību aprakstā, kas attiecas uz ražotāju, ir mēģināts precizēt uzdevumu sadali starp iesaistītajām pusēm.
- VII pielikums (īstenošanas pasākumu saturs): tagad noteikts, ka arī īstenošanas pasākumus var novērtēt un pārskatīt.

IV. PIEŅEMTIE GROZĪJUMI

6. No 78 Parlamenta grozījumiem Padome pieņēma šādus 23 grozījumus - dažus attiecībā uz saturu, citus - daļēji vai principā.

Apsvērumi:

5. līdz 10. grozījums: attiecībā uz vides stāvokļa uzlabojumu un energoefektivitāti paredz papildu pamatojumu pamatdirektīvas izstrādei par ražojumu ekodizaina veicināšanu (2. līdz 7. apsvērums)

13. grozījums: uzsver patērētāju vajadzību būt informētiem (9. apsvērums)

16. grozījums: nosaka, ka būtu jānodod priekšroka energoefektivitātei tādējādi, lai nekaitētu direktīvā paredzētajai integrētajai pieejai (11. apsvērums)

17. grozījums: apstiprina, ka saistības saskaņā ar Kioto protokolu neskar integrēto pieeju (12. apsvērums)

20. grozījums: norāda, ka ir vajadzīga visu attiecīgo pušu sekmīga iesaistīšana (13. apsvērums)

73. grozījums: attiecas uz Komisijas paziņojuma nodaļu, kurā aplūkots jautājums par nozares pašregulācijas izvērtēšanu saistībā ar direktīvu

23. grozījums: tajā uzsvērts, ka ekodizainam jābūt integrētam arī mazo un vidējo uzņēmumu un ļoti mazu uzņēmumu praksē (17. apsvērums)

24. grozījums: ja EPP atbilst īstenošanas pasākumos noteiktajām ekodizaina prasībām, tiem piešķirs "CE" marķējumu un tiem būs atļauts sniegt ar šo marķējumu saistītu informāciju (18. apsvērums)

25. *grozījums*: būtu jāveicina informācijas apmaiņa, izmantojot attiecīgus sakaru līdzekļus (22. apsvērums)

26. *grozījums*: attiecīgā veidā var tikt apsvērta mācību un informācijas sniegšana par ekodizainu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (23. apsvērums)

Panti:

35. *grozījums*: "Nodošanas ekspluatācijā" definīcija ir identiska EP ierosinātajai definīcijai (2. panta 5. punkts)

47. *grozījums*: 3. panta 2. un 3. punktā iekļauts šaurāks pienākumu apraksts, lai nodrošinātu tirgus uzraudzību, kā ierosinājis Eiropas Parlaments

48. *grozījums*: paredz, ka informāciju par atbilstību var sniegt vienā vai vairākās citās oficiālajās valodās (4. panta 5. punkts)

59. *grozījums*: paredz darba plānu, kurā būtu jāiekļauj tādu ražojumu indikatīvs saraksts, kuri uzskatāmi par prioritāti, pieņemot īstenošanas pasākumus (13. pants)

63. *grozījums*: paredz Apspriežu foruma izveidi (14. pants), kurā dalībvalstis un visas attiecīgās puses ir līdzsvaroti pārstāvētas un ar kuru apspriežas pirms jautājuma izskatīšanas komitejā, kas izveidota ar direktīvu

65. *grozījums*: nosaka to, ka veic direktīvas, tostarp tās īstenošanas pasākumu, efektivitātes pārskatu 5 gadu laikā pēc direktīvas pieņemšanas (19. pants)

66. *grozījums*: precizē metodes, kā noteikt vispārējās ekodizaina prasības, tostarp attiecībā uz ražotāja lomu, un paredz atsevišķu nodaļu par informācijas sniegšanas pienākumu (I pielikums)

69. *grozījums*: precizē iekšējās dizaina kontroles procedūru (IV pielikums).

V. NEIEKĻAUTIE GROZĪJUMI

7. Padome uzskatīja, ka 1. līdz 4., 11., 12., 14., 15., 18., 19., 21., 22., 27., 29. līdz 34., 36. līdz 46., 49. līdz 58., 60. līdz 62., 64., 67. līdz 68., 70. līdz 72., 74. līdz 76. un 79. līdz 81. *grozījums* vai nu grautu direktīvas mērķi panākt saskaņošanu (piem., 1., 2. un 61. *grozījums*), vai nebūtu saderīgs ar direktīvas mērķi vai juridisku pamatu (piem., 3., 4., 29., 31., 37., 50. līdz 52., 64., 67. un 68. *grozījums*), un tādēļ nolēma tos neiekļaut savā kopējā nostājā. Komisija ir noraidījusi minētos *grozījumus*.
-